

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 33
27 ΜΑΪΟΥ 1939 — Δ΄.

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 33 — 27 Μαΐου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μαθητῶν	μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 —	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 —	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 —	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῆ ἐπανειλημμένως μέχρι σήμερα οἱ συνδρομὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἓξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρείας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ τὸ τί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῆ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἡ κριτικὴ τῶν τεχνικῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀγώνων θὰ γίνῃ μὲ τὴν σειρά της, ἀπὸ τοὺς εἰδικούς. Καὶ κανεὶς δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν φοράν, ὅπως πάντοτε, δὲν θ' ἀπολείψῃ οὔτε ἡ ὑπεύθυνος αὐστηρότης τῆς κρίσεως, οὔτε ἡ δικαιοσύνη. Ἐὰν τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν περασμένην ἑβδομάδα, καὶ τὸ κοινὸν τῶν ἐπαρχιῶν ἐνωρίτερα, ὑπῆρξε τόσον ἀδιαφιλονίκητα γενναῖον καὶ τόσον ἀφειδὲς εἰς ἐκδηλώσεις ἐπαίνων ἀπέναντι τῆς πρώτης ἐξορμήσεως τῆς Νεολαίας εἰς τοὺς στίβους, δὲν σημαίνει καθόλου ὅτι οἱ ἔπαινοι καὶ αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ θὰ ἐπηρεάσουν τὴν ὑπεύθυνον κριτικὴν κατὰ τὴν συναγωγὴν καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν ἀποδόσεων τῆς προσπαθείας. Ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ χαλαρώσουν αἱ ἐκδηλώσεις ἱκανοποιήσεως τοῦ κοινοῦ τὴν ἐντατικὴν ἀγρυπνίαν τῶν στελεχῶν, τῶν ἀξιωματούχων, τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως. Ἀπεναντίας οἱ ἔπαινοι καὶ οἱ θαυμασμοὶ καὶ ἡ στοργὴ τοῦ κοινοῦ θὰ ὀξύνουν ἀκόμη περισσότερον τὴν ὑπεύθυνον ἐγρήγορσιν.

Προσπαθεῖν σημαίνει δημιουργεῖν. Καὶ ἡ δημιουργικὴ προσπάθεια δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ κρίνεται κατὰ τὴν ἔφεσιν, οὔτε καὶ κατὰ τὰς θετικὰς ἀποδόσεις της μόνον. Μαζὶ μὲ τὰς ἐπιτυχίας, καὶ τὰ σφάλματα, καὶ αἱ ἐλλείψεις εἰς τὸ στάδιον τῆς προσπαθείας, ἀποκτοῦν γόνιμον ἀξίαν, ὅταν ὑπάρχῃ τὸ θάρρος τῆς ἀναλύσεως καὶ τῆς ἑρμηνείας καὶ πρὸ παντὸς ὅταν ὑπάρχῃ ἡ θέλησις καὶ ἡ δύναμις τῆς ἐπανορθώσεως. Τὸ στάδιον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται σήμερον ἡ Ὀργάνωσις εἶναι στάδιον συσσωρεύσεως πείρας καὶ ἡ πεῖρα εἶναι γνῶσις. Καὶ εἰς τὴν γνῶσιν, εἰς τὴν αὔξησιν τῆς γνώσεως, πρέπει ν' ἀποβλέπουν σήμερον ὡς εἰς κεντρικὸν σκοπόν, ὅλοι, διοικοῦντες καὶ στελέχη, ἀξιωματικοὶ καὶ ἁπλοῖ στρατιῶται εἰς τὴν Ὀργάνωσιν.

Εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, ποὺ δὲν περιορίζει τὴν δρασίν μας ἡ τεχνικὴ ἄποψις—ποὺ εἶναι πάντοτε ἐκ τῆς φύσεώς της στενή, χωρὶς ὡς ἐκ τούτου νὰ εἶναι καὶ ἀσήμαντος—ἀρκεῖ, ὡς πιστοποίησις ἐπιτυχίας τὸ γεγονός, ὅτι διὰ πρώτην φοράν, ἔφηβοι καὶ νέοι, ὅλων τῶν κλιμάτων καὶ ὅλων τῶν περιοχῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἠγωνίσθησαν ὁμοῦ εἰς ἕνα κοινὸν στίβον, καὶ ἠ γ ω ν ί σ θ η σ α ν κ α λ ῶ ς. Ἐὰν δὲ τὸ εὖ ἀγωνίζεσθαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν εἶναι ἀνώτερον ἀπὸ τὸ νικᾶν, εἶναι τὸ νόημα τὸ ὑψηλότερον καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἀγωνιστικῆς, κανεὶς δὲν θὰ ὑπάρξῃ, ὁ ὁποῖος θ' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀγώνων ποὺ ἔληξαν τὴν περασμένην Κυριακήν, εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

Καὶ τὸ δεδομένον τὸ ἀδιαφιλονίκητον αὐτῆς τῆς ἐπιτυχίας, κατὰ τρόπον ἁπλοῦν καὶ φυσικόν, παρακινεῖ μόνον του εἰς σύνθεσιν διδαγμάτων. Γνωρίζομεν ὅλοι μας ὅτι αὐτὸ ποὺ ἐδιδάσκετο καὶ ἐτονίζετο ἀνέκαθεν, ὅτι δηλαδὴ σκοπὸς τῆς ἀγωνιστικῆς δὲν εἶναι, δὲν ἦτο ποτὲ οὔτε πρέπει

ποτὲ νὰ θεωρῆται ἡ ἀνάδειξις νικητῶν, ἀλλὰ ἡ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος τοῦ καλῶς ἀγωνίζεσθαι, καὶ ἡ ἀνάδειξις μὲ ἄλλους λόγους καλῶν ἀγωνιστῶν, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι μία κοινοτοπία. Τὸ νὰ ἐπανέρχωνται ὅμως ὅλοι, κάθε φορὰ καὶ μὲ κάθε νέαν δεδομένην εὐκαιρίαν, ἐπίμονα εἰς τὴν κοινοτοπίαν αὐτήν, δὲν σημαίνει ὅτι ἡ κατανόησίς της εἶναι τόσον δύσκολος, ἀλλ' ὅτι ἡ σημασία της καὶ ἡ ἀξία της εἶναι μεγάλη. Πολὺ πολὺ μεγαλειτέρα, παρ' ὅ,τι νομίζει κανείς, πρὶν τὴν ἀναλύση εἰς ὅλον τὸ βάθος της.

Ἡ ἄθλησις τοῦ σώματος εἶναι ἀναντιρρήτως συντελεστὴς φυσικῆς ὡραιότητος, μυϊκῆς ἀντοχῆς καὶ ρώμης. Αὐτὸ τὸ ξέρομε ὅλοι. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἐκτὸς ἀμφισβητήσεως μεγάλος καὶ διὰ τὸ μεμονωμένον ἄτομον καὶ διὰ τὴν Κοινωνίαν καὶ διὰ τὴν Φυλήν, ὁ παράγων τῆς ὑγείας καὶ τῆς ρώμης θὰ ἔφθανε καὶ μόνος αὐτός, διὰ νὰ δικαιώνεται ἡ ἄθλησις καὶ ἡ ἀγωνιστική, ὡς κοινωνικὸς θεσμός. Ἀνθρώπινον εἶναι ὅμως κάθε θεσμὸς νὰ τείνῃ πρὸς τὴν τελείωσιν. Καὶ ὅταν λέγωμεν τελείωσιν θεσμοῦ δὲν ἠμποροῦμε νὰ ἐννοοῦμε παρὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἀπὸ τὸν θεσμὸν τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῶν ἀγαθῶν, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ δίδῃ. Ἀκριβῶς δὲ ἀπὸ τὴν τάσιν πρὸς τὴν τελείωσιν, ποὺ ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ποὺ ὑπῆρχε πληθωρικὴ καὶ ρωμαλέα εἰς τοὺς ἀρχαίους κατοίκους αὐτῆς τῆς γῆς, περισσότερον παρ' ὅσον ὑπῆρχε εἰς τοὺς ἄλλους λαούς, ἡ ἀγωνιστική, ποὺ ἦτο καλλιέργημα καὶ θεσμὸς ἰδικός των, ἐπέτυχε τὴν ἀνωτάτην καὶ τελειοτέραν της σύνθεσιν. Ἐκκινήσασα ἀπὸ τὴν ἁπλῆν παιδιάν, τὴν ἄσκησιν ἑνὸς λαοῦ χαρούμενων πολεμιστῶν, διὰ νὰ γίνῃ ἔπειτα τέχνη καὶ ἁρμονία εἰς τὴν ἐπίδειξιν σωματικῶν δεξιοτήτων, ἐξειλίχθη κατὰ τοὺς καιροὺς τῆς μεγάλης Ἑλληνικῆς ἀκμῆς εἰς πηγὴν διαπλάσεως ἤθους, εἰς θεσμὸν καλλιεργείας Ἀρετῆς. Ἔτσι, ἐνῷ ἤρχισε μὲ τὴν δημιουργίαν καλῶς ἠσκημένων σωμάτων, κατέληξε νὰ γίνῃ ἀσκητήριον ψυχῶν. Ἐνῷ ἤρχισε μὲ τὸ νὰ καταρτίζῃ ἀγωνιστὰς τοῦ στίβου, ἔφθασε νὰ παρασκευάζῃ ἀγωνιστὰς τῆς ζωῆς, εὐγενεῖς, γενναίους, ἐγκαυχήματα τῆς πόλεως καὶ τῆς φυλῆς. Εἰς τὴν διατήρησιν καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς τῆς συνθέσεως δὲν μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἐπιμένωμεν ἡμεῖς, οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, μόνον ἡ εὐγένεια μιᾶς ὑψηλῆς καταγωγῆς. Μᾶς τὸ ἐπιβάλλει ἀκόμη ἐπιτακτικώτερον ἡ ἄτεγκτος ἀνάγκη τῆς αὐτοσυντηρήσεως, καὶ ἀκόμη περισσότερον τὸ ὑπέρτατον χρέος πρὸς τοὺς ἀπογόνους. Εἴμεθα λαός, ἀριθμητικὰ μικρός, ποὺ ζῇ εἰς τὸ ἐπιμαχώτερον σημεῖον τοῦ Κόσμου, ἠναγκασμένος νὰ διεκδικῇ κάθε στιγμὴν τὸ δικαίωμα καὶ τὸ προνόμιον τῆς ὑπάρξεως, παράλληλα μὲ λαοὺς πολυπληθεῖς, εἰς τὴν ἀριθμητικὴν δύναμιν τῶν ὁποίων δὲν ἔχει καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀντιτάξῃ παρὰ μίαν ἐκ κληρονομικότητος πλουσίαν προδιάθεσιν ποιοτικῆς ὑπεροχῆς. Ἡ ἀγωνιστικὴ καὶ ἡ ἄθλησις ὑπὸ τὴν πλατεῖαν της ἔννοιαν εἶναι ἕνα μέσον, τὸ καλλίτερον, διὰ νὰ καλλιεργηθῇ καὶ ἀποβῇ γόνιμος αὐτὴ ἡ φυλετική μας προδιάθεσις.

Καὶ ἐδῶ ὑπάρχει τὸ σημεῖον τῆς ἱστορικῆς δικαιώσεως τῆς δημιουργίας τοῦ θεσμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν., διότι χωρὶς τὸν θεσμὸν αὐτὸν ἡ ἀπόδοσις εἰς τοὺς στίβους τῆς ὁλότητος τῶν νέων τῆς χώρας, ὑπὸ ρυθμὸν ἐνιαῖον, θὰ ἦτο ἀνέφικτος. Λέγομεν τὸ σημεῖον τῆς δικαιώσεως ὑπὸ μίαν αὐτονόητον ἔννοιαν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι θὰ κινητοποιηθοῦν ὅλαι αἱ ζῶσαι ὀργανωτικαὶ καὶ πνευματικαὶ δυνάμεις τοῦ Ἔθνους συντόνως καὶ ρυθμικῶς διὰ νὰ γίνῃ πραγματοποίησις, αὐτὸ ποὺ πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀκόμη ἦτο σύλληψις καὶ σχέδιον καὶ ποὺ τώρα ἀκόμη εἶναι μορφὴ ἐν τῷ γίγνεσθαι. Βεβαίως τὸ στάδιον τοῦ γίγνεσθαι εἶναι ἀπὸ τὴν φύσιν του ἀπέραντον μ' ὅλον ποὺ εἶναι ἀληθὲς ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε ἡ ἀρτιότης τῆς συλλήψεως προκρίνει κατὰ σημαντικὸν μέρος τὴν ἀρτιότητα τῆς μορφῆς. Ἀλλὰ ἡ μοῖρα τῶν ἔργων εἶναι ἀδυσωπήτως ἀπαιτητική. Καὶ ὅσον προχωροῦμε εἰς τὸ στάδιον τῆς πραγματώσεως, τόσον ὀγκοῦνται αἱ ἀπαιτήσεις. Εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνθαρρυντικὸν τὸ γεγονός, ὅτι τὸ πείραμα τῶν πρώτων ἀγώνων ἀπέδειξεν, ὅτι διατηροῦμε τὴν ἑλληνικὴν ἀρετὴν τοῦ νὰ ἐπιχειροῦμεν ἐπιτυχῶς, μὲ ὀλίγα μέσα καὶ μὲ ἀκόμη ολιγωτέραν προπαρασκευήν, δύσκολα ἔργα. Ἐνθαρρυντικὸν ὡς πιστοποίησις, ὅτι ἡ ποιοτικὴ ὑπεροχὴ τῆς ἐμψύχου δυνάμεως ποὺ ἐκινητοποιήσαμε, δὲν εἶναι ἐπινόημα αὐτοκολακευομένης φαντασίας καὶ λόγος κενός. Ἀλλ' ὅπως συμβαίνει μὲ τὴν ὄψιν ὅλων τῶν πραγμάτων ποὺ εἶναι διττὴ καὶ μὲ ὅλα τὰ καλὰ ποὺ δὲν εἶναι ἀμιγῆ κακῶν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν διαπίστωσιν καὶ ἡ ποιοτικὴ ὑπεροχὴ τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως δὲν εἶναι, οὔτε αὐτή, ἀπηλλαγμένη μειονεκτημάτων. Μειονέκτημα τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως τῆς ἰδικῆς μας, μεγαλείτερον, εἶναι ἡ δυσχέρεια μὲ τὴν ὁποίαν χαλιναγωγεῖται καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὸν ρυθμὸν τῆς ὁμάδος, ποὺ εἶναι ὅμως τόσον ἀναγκαῖος. Μολονότι δὲ εἶναι ἀδιαφιλονίκητον ὅτι ὁ ρυθμὸς τῆς ὁμάδος παγιοῦται καὶ ἐμπεδώνεται συστηματικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τῆς αὐγουστιανῆς μεταβολῆς καὶ φυσικὰ ἡ παγίωσις αὐτὴ καὶ ἡ ἐμπέδωσις ποὺ συντελεῖται εἰς τὸ κρατικὸν πλαίσιον ἀσκεῖ εὐεργετικὴν τὴν ἐπίδρασίν της εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν νέων,— ποὺ εἶναι ἰδιαιτέρως εὐαίσθητοι εἰς τοὺς ἐπηρεασμοὺς τοῦ περιβάλλοντος—εἶναι φανερόν, ἐν τούτοις, ὅτι εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἱεραρχικῆς συντάξεως καὶ τῆς μονολιθικῆς ἐμφανίσεως τῆς ὀργανώσεως ὑπολείπεται νὰ γίνῃ πολλὴ καὶ ἐπίπονος ἐργασία. Ὑπόθεσις βελτιώσεως στελεχῶν, πρὸ παντός, ὑπόθεσις συντόνου ἀνόδου τοῦ ἐπιπέδου τῶν στελεχῶν, εἶναι ἡ ταχεῖα καὶ πλήρης ἀπόδοσις αὐτῆς τῆς ἐργασίας. Τὸ παιδὶ ὅσον εἶναι κριτὴς ἄτεγκτος, ἄλλο τόσον ἔχει τὴν ψυχὴν ἀνοικτὴν εἰς τὸ ν' ἀνακαλύπτῃ καὶ νὰ γοητεύεται ἀπὸ τὴν ὑπεροχήν, ὅταν εἶναι γνησία, καὶ πρόθυμον νὰ ὑποτάσσεται εἰς τοὺς ὑπερέχοντας. Ἂς μὴ ἐκφεύγῃ ποτὲ ἀπὸ τὰ μάτια καὶ ἀπὸ τὴν σκέψιν τῶν ἡγουμένων αὐτὴ ἡ ἀλήθεια καὶ πρωτίστως ἡ εὐθύνη ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ αὐτήν. Ἂς γνωρίζουν τὰ στελέχη ὅτι ἡ ἡγεσία εἰς τὸν κύκλον τῆς Ὀργανώσεως ὀφείλει νὰ εἶναι ταυτόσημος μὲ τὴν ἀληθινὴν ὑπεροχήν, ἐκτὸς τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ἄλλη δύναμις ἱκανὴ νὰ κατακτᾷ καὶ κατακτῶσα νὰ διαπλάττῃ τοὺς νέους.

Κδς.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Η ΥΨΗΛΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΜΑΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπεσκέφθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὴν Θράκην καὶ τὰς πόλεις τῆς Βορείου Μακεδονίας, ἐπεκτείνας τὴν περιοδείαν Του εἰς ὅλην τὴν βορειοανατολικὴν συνοριακὴν μας γραμμήν.

Ὁ λαὸς τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων διὰ τῶν ὁποίων διῆλθεν ὁ Βασιλεὺς καθὼς καὶ τὰ στρατιωτικὰ τμήματα τῶν φρουρῶν μέχρι τῶν ἀκραίων μεθοριακῶν φυλακίων ἐπεφύλαξαν εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα τὴν λαμπροτέραν ὑποδοχήν, διαδηλώσαντες τὴν ἀπέραντον ἀφοσίωσιν καὶ λατρείαν πρὸς τὸ Σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἔθνους.

Ἐξ ἄλλου ἡ βασιλικὴ παρουσία εἰς τὰς ἀκραίας ἐθνικὰς ἐπάλξεις, ὡς ἦτο ἑπόμενον, ἐτόνωσεν ἔτι πλέον τὸ ἤδη ἑδραῖον καὶ ἀπαρασάλευτον αἴσθημα τῆς ἐθνικῆς ἀσφαλείας, ἐνῷ συγχρόνως ἐγένετο ἀφορμὴ διὰ νὰ διαπιστωθῇ κατὰ τὸν πλέον μεγαλειώδη τρόπον ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τῶν παραμεθορίων περιοχῶν, στενώτατα ἡνωμένος μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους, κυριαρχεῖται ἀπολύτως ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπεραμυνθῇ καὶ τῆς τελευταίας σπιθαμῆς τοῦ πατρίου ἐδάφους μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως, μὲ ὅλην τὴν ρώμην καὶ μὲ ὅλο του τὸ αἷμα.

Αἱ κατὰ τὴν διέλευσιν τῆς Α. Μ. διὰ τοῦ τουρκικοῦ ἐδάφους ἀποδοθεῖσαι εἰς Αὐτὴν τιμαὶ ἐκ μέρους τῶν ἀρχηγῶν τῆς τουρκικῆς ἐν Θράκῃ Διοικήσεως καὶ τοῦ στρατοῦ, αἱ ὅμοια αὐθόρμητοι καὶ συγκινητικαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ τουρκικοῦ λαοῦ τῆς Ἀδριανουπόλεως κατέδειξαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν πόσον στερεὰ εἶναι θεμελιωμένη εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν δύο λαῶν ἡ Ἑλληνοτουρκικὴ φιλία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ σταθερώτερον ἔρεισμα τῆς ἀνεξαρτησίας των ἀλλὰ καὶ τῆς εἰρήνης εἰς τὴν ἰδικήν μας περιοχὴν τοῦ κόσμου.

Δικαιότατα ὁ ἀγγλικὸς Τύπος, ἀσχοληθεὶς διὰ τὴν βασιλικὴν ἐπίσκεψιν, τονίζει ὅτι οἱ Βασιλεῖς ἀποτελοῦν ἀρίστους πρεσβευτὰς τῶν λαῶν καὶ χαρακτηρίζει τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην τοῦ Βασιλέως μας εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος ὡς ἀξιοσημείωτον νίκην τῆς εἰρήνης, ὑπενθυμίζων ὅτι, παρ' ὅλας τὰς ἀντιθέσεις αἵτινες ἐχώρισαν ἐπὶ αἰῶνας τὰ δύο Ἔθνη, ἡ δεξιὰ διοίκησις καὶ ἡ καλοπροαίρετος κατεύθυνσις τῆς κυβερνητικῆς τακτικῆς ἀμφοτέρων ἦρε παρεξηγήσεις αἰώνων καὶ ὡδήγησε τοὺς δύο λαοὺς πρὸς τὴν οὐδέποτε ἀπολείψασαν ἐνδιάθετον ἐπιθυμίαν νὰ συνδεθοῦν ἀδελφικῶς ἐφ' ὅσον μέγιστα κοινὰ συμφέροντα συνηγόρουν πρὸς τοῦτο.

«ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ»

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΒΟΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΑ ΓΕΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ Α΄ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Περισσότερον ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ὄντως ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐπιτυχίαν ὀργανώσεως, τάξεως καὶ ἀποτελεσμάτων τῆς ἀθλητικῆς ἑβδομάδος τῶν Α΄ Πανελληνίων Ἀγώνων τῆς Ε. Ο. Ν., ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἰδιαζόντως πρέπει νὰ ἐξαρθῇ εἶναι τὸ βαθύτερον πνεῦμα τῆς κατευθύνσεως τῆς ἀθλητικῆς ἀγωγῆς τῶν Νέων, ὅπως τὸ ἐννοεῖ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις.

Ὁ Ἀθλητισμὸς εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. νοεῖται ὡς καθολικὴ ἐκπαίδευσις τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς νεότητος, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὴ σκοπεῖ νὰ δώσῃ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τοῦ εὐρώστου σώματος καὶ τῆς ἀλκίμου ψυχῆς, ὥστε νὰ καταστῇ ἀξία τῆς μεγάλης ἀποστολῆς της ὡς πρωτοπόρου τῆς νέας ἑλληνικῆς ἐκπολιτιστικῆς ἀνθήσεως.

Δὲν ἀποβλέπει συνεπῶς ὡς εἰς κύριον σκοπὸν εἰς τὴν δημιουργίαν π ρ ω τ α θ λ η τ ῶ ν. Ἐὰν αἱ ἀτομικότητες τῶν ἀθλουμένων εἰς τοὺς στίβους τῆς Ε.Ο.Ν. ἀναδείξουν καὶ τοιούτους, τόσον τὸ καλύτερον. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καὶ πρωταθληταὶ θὰ προέλθουν ἐκ τῶν στίβων μας καὶ αἱ γενικαὶ ἐπιδόσεις καὶ ρεκὸρ τοῦ ὅλου Ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ θὰ ἀναδείξουν ἀρίστους ἐργάτας εἰς τὴν προαγωγήν των, μέσα εἰς τὰς φάλαγγάς μας.

Ἀλλά, ὅπως εἴπομεν, τοῦτο δὲν εἶναι ὁ κύριος ἀθλητικὸς σκοπὸς τῆς Ε. Ο. Ν.

Τὴν ἀθλητικὴν κατεύθυνσιν τῆς Ὀργανώσεως τὴν εἴδομεν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τῶν Α΄ Πανελληνίων Ἀγώνων. Ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ στίβου τῶν ἀγωνιζομένων Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν συνείχετο μὲ τὸ τῶν συναδέλφων θεατῶν τόσον στενά, ὥστε δὲν ἠδύνατο κανεὶς νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀθλουμένους τοῦ στίβου καὶ τῶν κερκίδων. Ὅλοι μαζὶ ἐπαρουσίαζον τὸ ἴδιον ἐνδιαφέρον, τὴν ἰδίαν προσπάθειαν, τὴν ἰδίαν ψυχικὴν ἀνάτασιν. Ὅλοι ἠθλοῦντο, ὅλοι ἦσαν ἀθληταί, ἀπὸ τὸν μικρὸν Σκαπανέα μέχρι τοῦ ὡρίμου Νέου καὶ Νέας, καὶ ὅταν παρώρμων τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ ὅταν ἐχειροκρότουν καὶ ὅταν ἐξητωκραύγαζον. Καὶ ἦσαν ἐκεῖ αἱ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν νέων ὅλης τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι θὰ μεταφέρουν εἰς ὅλους τοὺς ἐπαρχιακοὺς στίβους τὸ πνεῦμα αὐτό, τοῦ πῶς ἐννοεῖ τὸν φαλαγγιτικὸν ἀθλητισμὸν ἡ Α. Β. Ὑψηλότης, ὁ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν., ὁ Κυβερνήτης καὶ ἡ Ε.Ο.Ν. — ἀθλητισμὸν καθολικόν, συνυφασμένον μὲ τὸ ὅλον ἔργον τῆς Ἐθνικῆς ἀγωγῆς τῆς Νέας Ἑλληνικῆς γενεᾶς.

ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΑΙ ΘΡΙΑΜΒΟΥ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔληξαν οἱ πρῶτοι Πανελλήνιοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε.Ο.Ν., οἱ ὁποῖοι ἀπετέλεσαν πρωτοφανῆ θρίαμβον τῆς πρώτης ἀθλητικῆς ἐξορμήσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας καὶ εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς γνωστόν, ἔλαβον μέρος 1940 ἀθληταὶ καὶ ἀθλήτριαι, μέλη τῆς Ε.Ο.Ν., ἀντιπροσωπεύοντες 33 Περιφ. Διοικήσεις τῆς Ἑλλάδος καὶ μίαν τῆς Αἰγύπτου.

Αἱ ἀπὸ 14 μέχρις 21 Μαΐου ἑπτὰ ἡμέραι, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὡλοκληρώθη τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα, ὑπῆρξαν ἡμέραι ἀναβιώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος καὶ θριάμβου τῆς ἀθλουμένης νεολαίας μας, ἡ ὁποία, ἐὰν δὲν ἐπέτυχε μὲν τὴν ἐπίδειξιν ἐξαιρετικῶν ἐπιδόσεων—καὶ τοῦτο λόγῳ τοῦ μικροῦ χρόνου τῆς προπονήσεώς της—ἀπέδειξεν ὅμως ὅτι

ἐνεστερνίσθη τὸ ἀθλητικὸν πνεῦμα— καὶ αὐτὸ ὑπῆρξεν ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς Ε.Ο.Ν., ὡς καὶ ἀλλαχοῦ γράφομεν—καὶ ὅτι εἰς λίαν προσεχὲς μέλλον θὰ ἐπιδείξῃ ἀσφαλῶς ἐπιδόσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ καταστοῦν σέμνωμα τῆς ἀθλουμένης Ἑλληνικῆς νεότητος καὶ δικαία ὑπερηφάνεια καὶ ἱκανοποίησις ἐκείνων οἵτινες ἀνέλαβον τὸν ἆθλον τῆς ἀναβιώσεως τῆς ἀθλητικῆς θρησκείας.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΓΩΝΩΝ ΣΤΙΒΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Τὰ τελικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων Α΄ καὶ Β΄ κατηγορίας Φαλαγγιτῶν ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

ΑΚΟΝΤΙΣΜΟΣ

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Βαρκάρης (Χίου) 54 μ. 68, 2) Παππᾶς (Δ.Α.Σ.) 52 μ. 40, 3) Δημητρόπουλος (Θεσ/νίκης) 50 μ. 84, 4) Θεοφίλης (Δ.Α.Σ.) 50 μ. 80, 5) Γεωργόπουλος (Πρωτ/σης) 49 μ. 15, 6) Γκράτζιος (Θεσ/νίκης) 46 μ. 90.

Β΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Κοντῆς (Πρωτ/σης) 52, 2) Μαρκουλάκης (Χανίων) 51, 3) Σεγκούνας (Ἄρτης) 50 56, 4) Τάσιος (Κοζάνης) 49.40, 5) Κολοβὸς (Ἀρκαδίας) 48.75, 6) Εὐθυμιάδης (Ἕβρου) 47.40.

ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΜΗΚΟΣ ΑΠΛΟΥΝ

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Ἰωαννίδης (Τρικκάλων) 6.70, 2) Μάργαρης (Λαρίσης) 6.43, 3) Ζερβὸς (Πρωτ/σης) 6.38, 4) Τέγος (Τρικκάλων) 6.31, 5) Γονατᾶς (Πρωτ/σης) 6.29, 6) Μαρινάκης (Πρωτ/σης) 6.08.

Β΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Νικολάου (Λαρίσης) 6 μ.35, 2) Παπαδόπουλος (Πρωτ/σης) 6 μ. 15, 3) Μουρατίδης (Πρωτ/σης) 5 μ. 905, 4) Χελιώτης (Λέσβου) 5 μ. 88, 5) Χρηστίδης (Ἀργολιδοκορινθίας) 5 μ. 86, 6) Παπαχρήστου (Δράμας) 5.79.

ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΜΗΚΟΣ ΤΡΙΠΛΟΥΝ

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Μαρινάκης Γ. (Πρωτ/σης) 14 μ. 38, 2) Γονατᾶς Δ. (Πρωτ/σης) 13. 69, 3) Ζερβὸς Σπ. (Πρωτ/σης) 13 μ. 12, 4) Μαστραντώνης Ν. (Δ.Α.Σ.) 13. 11, 5) Μαυρίκιος (Θεσ/νίκης) 12 μ. 53, 6) Καλφακάκος (Λακωνίας) 12 μ. 51.

Β΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Χατζηνικολάου (Λαρίσης) 13 μ. 60, 2) Ζῶτος (Πρωτ/σης) 13 μ. 56, 3) Φραγκιᾶς (Λακωνίας) 12 μ. 96, 4) Κανάκης (Πρωτ/σης) 12 μ. 81, 5) Τσιγαρίδας (Θεσ/νίκης) 12 μ. 64, 6) Καραδάκης (Χανίων) 12 μ. 56.

ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΥΨΟΣ

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Γκράτζιος Μ. (Θεσ/νίκης) 1.75, 2) Νικολόπουλος (Πρωτ/σης) 1.75, 3) Μάργαρης Κ. (Λαρίσης) 1.75, 4) Μαυρίκιος Χρ. (Θεσ/νίκης) 1.70, 5) Κουτούπης Κ (Καβάλλας) 1.70, 6) Μαυροκέφαλος (Αἰγύπτου) 1.65.

Β΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Παπαγιαννόπουλος Ν. (Ἀχαΐας) 1.70, 2) Φιλιππίδης (Καβάλλας) 1.70, 3) Μοσκώφ (Κιλκίς) 1.70, 4) Μαρκόπουλος (Πρωτευούσης) 1.65, 5) Εὐθυμίου (Τρικκάλων) 1.65, 6) Τόμπρος (Πρωτευούσης) 1.60.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΓΩΝΩΝ ΔΡΟΜΟΥ

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων δρόμου Α΄ καὶ Β΄ κατηγορίας Φαλαγγιτῶν ἔχουν ὡς ἑξῆς:

ΔΡΟΜΟΣ 100 ΜΕΤΡΩΝ

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Καλοδούκας (Δ.Α.Σ.) 11΄΄6/10, 2) Εὐθυμίου (Πρωτ/σης) 11΄΄7/10,

3) Ἰωαννίδης (Τρικκάλων) 11΄΄8/10, 4) Μαυροκέφαλος (Αἰγύπτου) 11΄΄9/10, 5) Ἀποστολίδης (Πρωτευούσης) 12΄΄2/10, 6) Κυδωνάκης (Ρεθύμνου) 12΄΄4/10.

Β΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Ἰακωβίδης (Πρωτ/σης) 11΄5/10, 2) Μαστρογιάννης (Πρωτ/σης) 12΄, 3) Ἰωαννίδης (Θεσσαλονίκης) 12΄΄2/10, 4) Θεοδοσάκης (Πρωτευούσης) 12΄΄4/10, 5) Ταφλανίδης (Δράμας), 6) Ξηραδάκης (Λαρίσης).

ΔΡΟΜΟΣ 400 ΜΕΤΡΩΝ

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Καραγεῶργος (Δ.Α.Σ) 51΄΄3, 2) Εὐθυμίου (Πρωτευούσης) 52΄΄5,

3) Κοτσώνης (Δ.Α.Σ.) 53''3, 4) Σιμόπουλος (Καβάλλας) 55'', 5) Ἀναγνωστόπουλος (Μεσσηνίας) 57''3, 6) Τέγος Δ. (Τρικκάλων).

Β΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Ἰωαννίδης (Θεσ/νίκης) 54''7, 2) Πετροπουλάκης (Ἀττικοβοιωτίας) 54''7, 3) Παπαγγέλου (Καβάλλας) 55''6, 4) Μόσκος (Θεσσαλονίκης) 56''4, 5) Μιχαλόπουλος (Ἀττικοβοιωτίας) 56''7, 6) Ραξέφσκυ (Ἀττικοβοιωτίας).

ΔΡΟΜΟΣ 800 ΜΕΤΡΩΝ

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Γλένης (Πρωτευούσης) 2'3'', 2) Λύσσαρης (Πρωτευούσης) 2'3''8, 3) Σταυρίδης (Ἕβρου) 2'09''3, 4) Μπόσκος (Θεσ/νίκης) 2'10''6, 5) Διακάκης (Χανίων) 2'11''8, 6) Μπρούσαλης (Ἀρκαδίας) 2'11''9.

ΔΡΟΜΟΣ 1.500 ΜΕΤΡΩΝ

Εἰς τὸν δρόμον 1.500 μ. ἠγωνίσθησαν τελικῶς μὲ τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα, Φαλαγγῖται μόνον Α΄ κατηγορίας:

1) Γλένης (Πρωτ/σης) 4'19''3, 2) Μελιδώνης (Πρωτ/σης) 4'25''7, 3) Μαζαρᾶκος (Λακωνίας) 4'26''3, 4) Τριανταφύλλου (Πρωτ/σης) 4'29'', 5) Χιώτης (Λέσβου) 4'30'', 6) Ἀνδριτσόπουλος (Ἀχαΐας) 4'31''5.

ΔΡΟΜΟΣ 2.000 ΜΕΤΡΩΝ ΜΕΤΑ ΦΥΣΙΚΩΝ ΕΜΠΟΔΙΩΝ

Καὶ εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο τελικῶς ἔλαβον μέρος Φαλαγγῖται Α΄ κατηγορίας μόνον, μὲ τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα:

1) Βασιλείου Κ. (Πρωτευούσης) 6.34.4, 2) Ἰωαννίδης (Πρωτευούσης) 6.45.7, 3) Παπαστεργίου (Δ.Α.Σ.) 6.-47.4, 4) Κονταρᾶτος (Πρωτευούσης), 5) Ἀνδριτσόπουλος (Ἀχαΐας), 6) Καράβης Γ. (Λέσβος).

ΔΡΟΜΟΣ 3.000 ΜΕΤΡΩΝ

Ὡς καὶ εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἀγωνίσματα, τελικῶς ἔλαβον μέρος εἰς τὸν δρόμον 3.000 μέτρων Φαλαγγῖται Α΄ κατηγορίας:

1) Μαζαρᾶκος (Λακωνίας) 9'42''-8, 2) Μωραΐτης (Πρωτευούσης) 9'-48''8, 3) Ραγάζος (Λαρίσης), 4) Παπαστεργίου (Δ.Α.Σ.), 5) Χιώτης Γαβριὴλ (Λέσβου), 6) Κωστοῦρος (Ἀργολιδοκορινθίας).

ΠΟΡΕΙΑ 10.000 ΜΕΤΡΩΝ

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀγῶνος πορείας 10.000 μέτρων, ὅστις ὑπῆρξε θεαματικώτατος διὰ τοὺς παρακολουθήσαντας αὐτόν, ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1η Ὁμὰς Πρωτ. 1 ὥρα 18'40'',
2α Ὁμὰς Φλωρίνης 1 ὥρα 19'20'',
3η Ὁμὰς Ἀχαΐας 1 ὥρα 20'45'',
4η Ὁμὰς Καβάλλας 1 ὥρα 23'20'',
5η Ὁμὰς Σερρῶν 1 ὥρα 25'25'',
6η Ὁμὰς Θεσπρωτίας 1 ὥρα 37'16''.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΟΔΗΛΑΣΙΑΣ ΕΠΙ ΔΡΟΜΟΥ 15.000 ΜΕΤΡΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

1) Βασιλείου (Πρωτ/σης) 24'35''8, 2) Κουτρουμπῆς (Ἀργολιδοκορινθίας), 3) Παυλίδης (Πρωτευούσης), 4) Καραχάλιος (Πρωτευούσης), 5) Γρηγορίου (Θεσσαλονίκης), 6) Καραγεώργος (Θεσσαλονίκης), 7) Σαμαρτζῆς (Ἀργολιδοκορινθίας), 8) Καρατζόγλου (Θεσσαλονίκης), 9) Παγώνης (Πρωτευούσης), 10) Καλτσίδης (Εὐβοίας).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΣΚΟΒΟΛΙΑ

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ κατ' ἐξοχὴν

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1090)

Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΑΡΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΙΟΝΙΟΥΣ ΝΗΣΟΥΣ

21 Μαΐου 1864.

Μακροὶ καὶ σκληροὶ ἀγῶνες ἔχουν βρῆ τὴν δικαίωσί τους. Μακροχρόνιοι διακαεῖς τοῦ Ἑπτανησιακοῦ λαοῦ πόθοι, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων δὲν ἐφείσθη οὔτε θυσιῶν οὔτε κόπων ἀλλ' οὔτε καὶ αἵματος ὁ Ἰονικὸς πληθυσμός, βρίσκουν τὴν ἱκανοποίησίν των. Ἡ Ἑπτάνησος γίνεται Ἑλληνική....

Ὁ λαὸς τῆς Κεφαλληνίας δὲν πιστεύει εἰς τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα. Ἡ εὐτυχία τῆς Ἐθνικῆς του ἐλευθερίας, ἔπειτα ἀπὸ μακραίωνα δουλείαν, τοῦ φαίνεται τόσο μεγάλη, ποὺ νομίζει ὅτι ὀνειρεύεται. Δυσπιστεῖ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Μὰ δὲν ἔχει ἄδικον. Ποιὸς ξέρει; Εἶναι τόσο ἀνεξιχνίαστες οἱ βουλὲς τῶν ἰσχυρῶν.

Ἡ 21 Μαΐου ἔχει ὁρισθῆ ὡς ἡμέρα ἀποχωρήσεως τῶν ἀγγλικῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ βρεττανικοῦ στρατοῦ ἐκ Κεφαλληνίας καὶ ὅμως εἶναι ἀκόμη ἡ 10η πρωϊνὴ καὶ ἡ ἀγγλικὴ σημαία κυματίζει πάντοτε ὑπερήφανα ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ εἰς τὴν εἴσοδον τῶν στρατώνων... Καὶ ὁ λιμὴν τοῦ Ἀργοστολίου εἶναι πλήρης ἀγγλικῶν πολεμικῶν μὲ μίαν φρεγάτα ἐπὶ κεφαλῆς. Ὅλοι διερωτῶνται: Μήπως ἄλλαξαν γνώμη; Γιατὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ βασισθῆ στὰς ὑποσχέσεις των...

Μὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ λαός, φοβισμένος, ἀμίλητος, σὰν νὰ διστάζῃ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν μεγάλη του χαρά, γεμίζει τὴν πλατεῖα τοῦ Μέτελα γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀναχώρησι τῶν ξένων στρατευμάτων...

Μὰ μόνον ἕνας οὐλαμὸς Ἄγγλων στρατιωτῶν καὶ ὀλίγοι χωροφύλακες ἐξέρχονται καὶ παρατάσσονται μὲ κάποιαν ἐπισημότητα πρὸ τῆς πύλης τῶν στρατώνων, ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς σημαίας...

Ὅλοι σιωποῦν. Μιὰ μυσταγωγία πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ποὺ τὶς λεπτομέρειές της ἀγνοοῦν οἱ μύσται της. Καὶ σὲ κάποια στιγμὴν τὴν σιγὴν διακόπτει μιὰ βροντώδης φωνὴ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν:

— Πρίζεντ ἄρμ...

Καὶ ἐνῷ οἱ στρατιῶται καὶ οἱ χωροφύλακες παρουσιάζουν ὅπλα, ἀπὸ τὴν φρεγάτα ἀκούονται ἀλλεπάλληλοι χαιρετιστήριοι κανονιοβολισμοί!...

Μέσα εἰς τὸ ἐπιβλητικὸ αὐτὸ περιβάλλον, ποὺ ὅλοι κρατοῦν τὴν ἀναπνοή τους, ἡ ἀγγλικὴ σημαία, ποὺ ὑπερήφανα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ της, ὑποστέλλεται μὲ μεγαλοπρεπῆ βραδύτητα....

Ἀμέσως κατόπιν, ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς σκηνοθεσίαν, ὑπὸ τοὺς κανονιοβολισμοὺς καὶ τὸ «πρίζεντ ἄρμ» τῶν στρατιωτῶν, μιὰ μεγαλοπρεπὴς κυανόλευκος ἐπαίρεται ἐπὶ τοῦ κοντοῦ τῶν στρατώνων....

Εἶναι ἡ συμβολικὴ πλέον παραίτησις τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς προστασίας καὶ ἡ ἐπικύρωσις τοῦ Ἑπτανησιακοῦ ἀλλὰ καὶ πανελληνίου πόθου τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος...

Καὶ τὸ πλῆθος ποὺ παρακολουθεῖ τὴν συμβολικὴν αὐτὴν ἑορτήν, τὸ κατέβασμα μιᾶς σημαίας ἑνὸς κραταιοῦ καὶ ἐνδόξου ἔθνους καὶ τὴν ἀναπέτασιν τῆς σημαίας ἑνὸς μικροῦ, ἀνισχύρου ἀλλὰ εὐγενικοῦ καὶ ἐνδόξου κράτους, ἐκσπᾷ εἰς ζητωκραυγάς...

— Ζήτω ἡ Ἕνωσις!

— Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

— Ζήτω ἡ Ἀγγλία!...

Ἕνας πανζουρλισμὸς ἐπικρατεῖ καθ' ὅλην τὴν πλατεῖαν!... Οἱ τέως Ἴονες ὑπήκοοι καὶ ἤδη Ἕλληνες ἀνταλλάσσουν ἀσπασμοὺς καὶ ἐναγκαλισμούς...

Καθ' ὅλην τὴν ὑπόλοιπον ἡμέραν ὁ λαὸς ἑορτάζει. Παντοῦ χοροί, τραγούδια, διασκεδάσεις...

Μὰ κάτι ἔλειπε... Οἱ Ἄγγλοι εἶχαν φύγει. Ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ τῶν πλοίων καὶ ὁ λιμὴν τοῦ Ἀργοστολίου ἦτο ἤδη σχεδὸν ἔρημος, πάντως ὅμως ἄνευ ἀγγλικῶν καραβιῶν. Μὰ ἡ ἀπουσία τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν δὲν ἦτο ἐκεῖνο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ξενίσῃ τοὺς Κεφαλλῆνας... Αὐτό, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ξένον κράτος, ἀποτελεῖ ἀνακούφισιν... Αὐτὸ ποὺ ἔλειπε ἦτο κάτι ἄλλο...

Ἐπὶ κεφαλῆς ἦταν ὁ Μπάρμπα - Δῆμος.

Ἡ Κεφαλληνία ἦτο Ἑλληνική, ἀλλὰ ἐστερεῖτο τοῦ στρατοῦ ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ: Κάποια καθυστέρησις, κάποια δυσκολία, εἶχε ἐπιβραδύνει τὴν ἀναχώρησιν τοῦ στρατοῦ καὶ αὐτὸ κρατοῦσε τοὺς Κεφαλλῆνας εἰς κάποιαν νευρικότητα.

Ἀλλὰ ἦλθε ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς τὴν 23ην Μαΐου...

Εἶναι συγκινητικὴ ἡ σχετικὴ περιγραφὴ τοῦ χρονογράφου τῆς ἐποχῆς:

Ὁ λαὸς εἶχε συναχθῆ στὴν προκυμαίαν διὰ νὰ ἴδῃ τὸν στρατὸν ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀποβιβασθῇ... Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ ἦτο ὁ Μπάρμπα Δῆμος. Ἕνας γέρος ὑψηλός, εὐθυτενής, ὁ ὁποῖος ἦτο σημαιοφόρος τῶν Κωνστ. καὶ Ἀνδρ. Μεταξᾶ εἰς τὴν περίφημον μάχην τοῦ Λάλα στὰ 1821. Ἦτο ὁ μόνος σχεδὸν ἐπιζῶν ἐκ τῶν Κεφαλλήνων τῆς περιφήμου μάχης τοῦ Λάλα, ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν περιφανῆ νίκην τῶν Κεφαλλήνων... Ὁ Μπάρμπα Δῆμος κρατοῦσε πανομοιότυπο τῆς Σημαίας, ποὺ εἶχε καὶ στὴ μάχη τοῦ Λάλα μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος»...

Ὑπὸ τὰς κωδωνοκρουσίας τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους ἀπεβιβάσθη ὁ στρατός. Ἕνας λόχος στρατιωτῶν μὲ ὑψηλὰ κράνη, μία ἐνωμοτία πεζῶν χωροφυλάκων μὲ λευκὰς μαλλίνας ἐπωμίδας, ἐλάχιστοι χωροφύλακες ἔφιπποι καὶ ἓξ ἢ ὀκτὼ πυροσβέσται μὲ τὰς στιλβούσας ὀρειχαλκίνους κόρυθας καὶ τὸ μακρὸν ἐρυθρὸν λοφίον.

Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ ἐγένετο εἰς τοὺς στρατιώτας ἦτο κάτι τὸ ἀπίστευτον. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες — παρὰ τὴν σεμνοτυφίαν τῆς ἐποχῆς — ἐνηγκαλίζοντο καὶ κατεφίλουν τοὺς στρατιώτας... Δὲν ἔβλεπον μόνον τοὺς ἀδελφούς!.... Ἔβλεπον τοὺς ἐλευθερωτάς των...

Καὶ στὶς 17 Ἰουνίου τὸ ἐπιστέγασμα τῆς χαρᾶς, ἡ ἐπικύρωσις τῆς Ἑνώσεως.

Ὁ νεαρὸς Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α', ποὺ ἡ ἄφιξίς του εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔφερε καὶ τὴν Ἕνωσιν, ἐπάτει τὰ ἱερὰ χώματα τῆς Κεφαλληνίας.

Καὶ ὁ λαὸς ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰ τραγουδοῦσε:

Ἔφθασε ὁ Βασιληᾶς μας
τοῦ λαοῦ ὁ ἐκλεκτὸς
ἄγγελον τῆς λευτεριᾶς μας
τὸν ξαπέστειλ' ὁ Θεός.

Ἄγγ. Μεταξᾶς

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ρόδα κι' ἀγκάθια

Ἀπομεσήμερο. Κάτω ἀπὸ ἕνα νεαρὸ πλατάνι στὸ περιβόλι τοῦ Πρωτοσπαθάριου κάθονται τὰ δυὸ ἀρχοντόπουλα. Εἶναι ἡ γλυκειὰ ὥρα ποὺ γεμίζει τὴν καρδιὰ ἀπὸ τὴ μυστικὴ χάρη της καὶ τὴν παρακινᾶ νὰ ὀνειροπολήση. Ἕνα καλόβολο χέρι, θαρρεῖς, καθαρίζει τὴ στράτα τῆς ζωῆς μπροστά μας ἀπ' ὅλα τὰ ἐμπόδια, καὶ μᾶς προσκαλεῖ, κατὰ τὴν ὄρεξη ποὺ ἔχουμε, νὰ προστάξουμε σὰ βασιλόπουλα... Φτάνει ἕνας λόγος μας, μιὰ σκέψη μας μονάχα καὶ νὰ ποὺ ἀναπηδοῦνε κρυσταλλένια παλάτια πάνω στὴ μαλακὴ χλόη καὶ κῆποι δροσολουσμένοι ὅπου ἀντηχοῦν γλυκὲς μουσικές...

Ἀπὸ τὶς μαρμάρινες σκάλες κατεβαίνουν ἀρχόντισσες κι' ἀρχόντοι ντυμένοι στὸ μετάξι καὶ τὸ μάλαμα κι' ὅλοι μᾶς γνέφουν φιλικὰ μὲ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, γιατὶ ἐμεῖς εἴμαστε τὸ λαμπρὸ κέντρο σ' ὅλη τούτη τὴ χαρά.

Κι' ἂν ἡ καρδιά μας ἀποθυμᾶ νῖκες καὶ δόξα... νὰ τ' ἀντρειωμένα φουσᾶτα περιμένουν ὄξω ἀπὸ τὴ χρυσοπόρφυρη τέντα μας. Τὰ κοντάρια, τὰ μπρούντζινα σκουτάρια καὶ τὰ λωρίκια λάμπουν στὸν ἥλιο τὸ μεσημεριάτη, τ' ἄλογα χλιμιντροῦνε καὶ σκάβουν τὴ γῆς μὲ τὸ ποδάρι κι' ἄντρες, σηκωμένοι πάνω στὶς ἀναβάθρες, κοιτάζουν πότε θὰ προβάλη ὁ δομέστικος... Εἶναι ἀσυγκράτητοι σὰν τὰ σκυλιά, ποὺ ὀσμίζονται τ' ἀγρίμι. Καὶ ὁ δομέστικος; Ἂν λέγεται Γρηγόρης, κάπου θἆναι ἕνας ἄλλος ποὺ λέγεται Δημήτρης. Τὸ ἴδιο δοξασμένος, οὔτε μιὰ τρίχα πάρα πάνω. Ἂν τοῦτος κυρίεψε τὴν Ἀντιόχεια κι' ἔκαψε τὸ Χαλέπι καὶ βρίσκεται μπροστὰ στὴ φλογερὴ Ἀραβίτικην ἔρημο, ὁ ἄλλος τράβηξε κατὰ τὸ Βορρᾶ, πότισε τ' ἄλογά του στὸ Δούναβι κι' ἑτοιμάζεται γιὰ τὶς χιονισμένες χῶρες τῶν Ρώς.... Περνοῦν οἱ μῆνες, τὰ χρόνια. Ἡ Νανώ, ἡ μελαχροινούλα κόρη τοῦ Πρωτοσπαθάριου, νοιάζεται μὲ τὰ ν ι ν ι ά της καὶ τὰ στολίζει καὶ τοὺς μιλάει σὰ μικρὴ στοργικὴ μανούλα. Τ' ἀγόρια σχεδιάζουν τὸ μέλλον σὲ χοντρὲς γραμμὲς κι' ἀφήνουν τὴν τύχη νὰ καταπιαστῆ μὲ τὶς λεπτομέρειες καὶ νὰ βολέψη τὶς δυσκολίες σὰν πιστὴ παραστάτισσα. Καὶ τ' ὄνειρο, σὰν ἕνα μονοπάτι ἀνθισμένο, χάνεται στὸ βάθος μέσα σὲ χρυσογάλαζη ὀμίχλη. Ποιὸς ξέρει ποῦ τελειώνει . . . μπορεῖ στὴν ἄκρη του ν' ἀστράφτη σὰν ὅραμα φωτοβόλο ὁ πορφυροντυμένος θρόνος τοῦ Ἰσαπόστολου βασιλιᾶ κι' αὐτοκράτορα τῶν Ρωμαίων. Ὅλα τὴν ἐποχὴ τούτη γίνονται.

Εἶναι πιὰ ἄγουροι δεκαπέντε χρόνων καὶ στὰ ἡλιοκαμένα τους πρόσωπα καὶ στὸ φωτεινό τους ἀνάβλεμμα φαίνεται ἡ αὐτοπεποίθηση καὶ ἡ τόλμη. Τρία χρόνια εἶναι δεμένοι μὲ φιλία ποὺ κάθε μέρα στερεώνει περισσότερο, ὄχι πὼς μοιάζουν τόσο, μὰ γιατὶ ὁ ἕνας συμπληρώνει τὸν ἄλλο καὶ τοῦ γίνεται ἀπαραίτητος.

Ὁ Δημήτρης εἶναι δυνατὸς κι' ἔξυπνος. Ὅ,τι κάνει ἔχει ἰδιαίτερη χάρη... θαρρεῖς δὲ νοιώθει καμμιὰ δυσκολία. Τὸ κορμί του, ὅπως καὶ τὸ μυαλό του, ὑπακοῦνε μὲ προθυμία σ' ὅ,τι τοὺς ζητήση, σὰ δοῦλοι ποὺ σὲ κοιτάζουν μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ μαντέψουν τὶς προσταγές σου. «Αὐτὸ μόνο» σοῦ λένε κι' ὡς ποὺ ν' ἀνοιγοκλείσης τὰ μάτια ἔγινε κιόλας. Προικισμένος ἔτσι ἀπὸ τὴ φύση, δὲν ἔνοιωσε ποτὲ τὴν ἀνάγκη τῆς σκληρῆς προσπάθειας ποὺ ὀργανώνει τὶς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὶς ζεύει κάτω ἀπὸ τὴν πειθαρχία. Ἡ πίκρα τῆς ἀποτυχίας δὲν τὸν ἀνάγκασε νὰ γυρίση κατὰ πίσω καὶ νὰ δῆ ποιὲς ἦταν οἱ ἀφορμές της· μὰ γι αὐτὸ ἀκριβῶς ἀναλάβαινε καὶ τὸ κάθε τι χωρὶς νὰ πολυσκεφθῆ καὶ νὰ λογαριάση τὶς ἐνδεχόμενες δυσκολίες γιὰ νὰ πάρη ἀπὸ πρὶν τὰ μέτρα του. Ψηλὸς τόσο, ποὺ φαινόταν πιὰ σωστὸς ἄντρας, λιγνὸς μὲ σβελτάδα στὴν κίνηση ποὺ σοῦ ἔκανε εὐτὺς ξεχωριστὴ ἐντύπωση. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ εὐτυχισμένη ἔκφραση, σημάδι κι' αὐτὸ πὼς ἡ μοῖρα ἔστρωνε ὡς τὰ τώρα ρο-

Κάθονταν καὶ κουβέντιαζαν γιὰ τὸ μέλλον τους

δόφυλλα στὸ πέρασμά του κι' αὐτὸς χαμογελῶντας εὐχαριστημένα καὶ συγκαταβατικὰ περνοῦσε, σίγουρος πὼς ἀπ' ὅπου περνοῦσε ἔτσι πάντα οἱ δρόμοι θἆναι στρωμένοι.

«Ἂν ἡ τύχη τοῦ σταθῆ πιστὴ ὡς τὸ τέλος, πάει καλά. Εἴδεμὴ μιὰ μονάχα στιγμὴ μπορεῖ νὰ καταστρέψη τὸ στάδιό του... Τὰ ἴδια του τὰ προτερήματα θὰ γίνουν αἰτία τοῦ χαμοῦ του! Εἶναι ξένοιαστος σὰν τὴ μάνα του ποὺ ἀκόμα καὶ στὸ κρεββάτι τοῦ θανάτου δὲν ἔβαζε στὸ νοῦ της τὸ κακό, καὶ πρόσταξε τὴ σκλάβα της νὰ τῆς παίξη θ α μ π ο ύ ρ ι».

Ἔτσι σκεφτότανε ὁ κὺρ Γρηγορᾶς γιὰ τὸ γυιό του καὶ ἐπειδὴ ἀργὰ ἢ γρήγορα ὁ Δημήτρης ἀπὸ οἰκογενειακὴ πιὰ παράδοση θὰ κατατασσόταν στὴν αὐτοκρατορικὴ φρουρὰ καὶ θὰ εἶχε δῶσε - πάρε μὲ τοὺς αὐλικούς, τέλειωνε τὴ σκέψη του μὲ τοῦτο τὸ ἀνήσυχο ἐρώτημα: «Τί θὰ γινόταν τὸ ζαρκάδι τοῦτο τὸ ἀνυποψίαστο καὶ περήφανο ἀνάμεσα στοὺς λύκους;»

Καθὼς βλέπετε, ὅσο κι' ἂν φαινόταν τραβηγμένος καὶ λιγόλογος ὁ Πρωτοσπαθάριος, παρακολουθοῦσε μὲ ἄγρυπνο μάτι τὸ κάθε τί, τὸ ζύγιαζε, τὸ ξαναζύγιαζε τί μπορεῖ νὰ βλάψη, τί νὰ ὠφελήση κι' ἔβγαζε τὸ συμπέρασμά του. Ἀπὸ μικρός, ἐξ αἰτίας τοῦ πατέρα του, εἶχε γνωρίσει τὶς κακοτοπιὲς τοῦ παλατιοῦ καὶ ἡ ἀρχοντική του ἀφροντισιὰ εἶχε μεταλλάξει σὲ φρόνηση κι' ὑπολογισμό. Βλέποντας μάλιστα πὼς δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ τὴν πονηριὰ τῶν εὐνούχων, ποὺ τριγύριζαν στοὺς διαδρόμους τοῦ Χρυσοτρίκλινου, ψηλοί, βαμμένοι σὰ γυναῖκες καὶ γλυκομίλητοι, μὰ ὕπουλοι σὰν ἑρπετὰ ποὺ παραμονεύουν, προτίμησε ν' ἀποσυρθῆ στὸ παλάτι του στὴ Θεσσαλονίκη καὶ νὰ ζήση ἥσυχος, μ' ὅλο ποὺ ἦταν, καθὼς εἴπαμε, προσωπικὸς φίλος τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογέννητου.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποὺ γνώρισε τὸ Γρηγόρη, σκέφθηκε:

«Τοῦτος εἶναι πιὸ στοχαστικός!» Κι' ὕστερα, ἅμα ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπὸ μακρυὰ παραφύλαξε καὶ τὰ λόγια του καὶ τὰ καμώματά του, συμπλήρωσε τὴ σκέψη του ἔτσι: «Εἶναι πεισματάρης, χοντροκέφαλος, γιατὶ ἅμα βάλη κάτι στὸ νοῦ του, ὅλοι του οἱ διαλογισμοὶ καὶ οἱ ἐνέργειές του γυρίζουν κατ' αὐτὸ ὡς ποὺ νὰ τὸ καταφέρη. Ἔτσι παραβγαίνει μὲ τὸ γυιό μου στὸ κάθε τί κι' ἂς μὴν ἔχη οὔτε τὴν ἐξυπνάδα του, οὔτε τὴ δύναμή του. Ἔπειτα, εἶναι τίμια, καθαρὴ καρδιὰ κι' ὄχι μόνο δὲν καταφεύγει σὲ πλάγια μέσα γιὰ νὰ πετύχη, μὰ καὶ πρῶτος ἀναγνωρίζει πὼς ἀστόχησε καὶ θυμώνει ἅμα θέλουν νὰ τὸν κρίνουν χαριστικά. Φανερὸ πὼς ἔχει ἀτράνταχτη πίστη στὴ θέλησή του! Νά, ἕνας φίλος ποὺ χρειάζεται ἴσα ἴσα γιὰ τὸ μοναχογυιό μου». Τώρα ἀπὸ μέρους τοῦ Γρηγόρη... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐκτιμήση ἕνα ἀγαθό, ἂν δὲν τὸ στερήθηκε καὶ δὲν τὸ πεθύμησε πολύ. Ἔτσι ὁ ξενιτεμένος, ποὺ ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του, τὴ βλέπει μὲ ἄλλα μάτια καὶ τὴ χαίρεται, θαρρεῖς, μὲ καινούργιες αἰσθή-

θεις, προπάντων ἂν ἡ ξενητιὰ τοῦ σταθηκε άστοργη και πικρή. Ξέρουμε τόσο ὁ καιρὸς τῆς μοναξιᾶς τὸν βασανισε τὸ Γρηγόρη στὸ μοναστήρι.... Ἔτσι συγκρίνοντας τώρα τὰ τωρινὰ μὲ τὰ περασμένα, εἶχε τὸ μέσο νὰ καταλάβη τί ἀκριβὸ πρᾶμα εἶναι ἡ φιλία καὶ νὰ σταθῆ μπροστὰ στὸ αἴσθημα τοῦτο μ' ὅλο τὸ σεβασμὸ ποὺ τοῦ ταιριάζει.

Ὡς τόσο στὴ συντροφιὰ τῶν δύο ἀγοριῶν, χώρεσε μὲ τὸν καιρὸ κι' ἕνας τρίτος.

Νὰ μονιάσουν δυὸ ἄνθρωποι σὲ τρόπο πού, πέρα ἀπὸ συμφέρο ἀτομικό, νὰ μοιράζωνται καὶ τὴ χαρὰ καὶ τὴ λύπη, εἶναι πρᾶμα δύσκολο καὶ σπάνια τ' ἀπαντάει κανείς· μὰ νὰ μονιάσουν τρεῖς!... Ἔ τότε πιά, καθὼς λέει καὶ μιὰ παροιμία, τὸ θέλησε κι' ὁ Θεὸς καὶ ὁ Διάβολος.

Ὁ Μιχαήλ! Ἐτοῦτος πάλι ἤτανε ἄλλης καρυδιᾶς καρύδι. Ἂν ὁ ξάδερφός του κουβαλοῦσε τὴν εὐγένεια τῆς ράτσας του μὲ τὴν ἴδια ἀπλοτητα ποὺ κουβαλᾶ, νὰ ποῦμε, ἡ νυφίτσα την περιφημη γούνα της, ὁ Μιχαὴλ ὅμως καμάρωνε γι' αὐτή, ποὺ δὲν ἦταν δά καὶ τόσο βέβαιη καὶ δὲν ἄφινε περίσταση ποὺ νὰ μὴν τὴν ἐπιδείξη. Νωρίς, πολὺ νωρίς, ἔχασε τὸν πατέρα του, τὸ Βασίλη Χρυσοβέργη, ποὺ ἤταν πλουσιώτατος ἰδιοκτήτης μὲ κτήματα ἀπέραντα στὸν Πόντο, στὴ Θράκη καὶ χάνια στοὺς μεγάλους δρόμους ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὰ καραβάνια ἀπὸ τὸν Περσικὸ κόλπο ὡς τὴ βασιλεύουσα. Καθὼς λένε, στα νιάτα του ὁ Χρυσοβέργης ἦταν καμηλιέρης, ἕνας φτωχὸς καμηλιέρης. Τώρα πῶς πρόκοψε τόσο πολύ; Διηγοῦνται πολλὰ καὶ περίεργα, τέτοια ποὺ εἶναι φυσικὸ ἄλλως τε, ὅταν κανένας ξεπηδήξη καὶ γίνη ἀπὸ φτωχὸς κι' ἀσήμαντος μεγάλος καὶ πολύς... Ἄλλοι λένε πὼς βρῆκε θησαυρὸ ποὺ εἶχαν κρύψει Σαρακηνοὶ πειρατὲς — ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸ λόγο — σὲ μιὰ ἀπόμερη σπηλιὰ κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἄλλοι πὼς τάχα τὸν ἀφῆκε κληρονόμο του ἕνας γέρος ἄκληρος πραματευτὴς ἀπὸ τὴ Συρία, πλούσιος σὰν τὸν βασιλιᾶ Κροῖσο. Τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ μικρὸ στὴ δούλεψή του καὶ τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του γιατί, λέει, μιὰ φορὰ ποὺ ἀρρώστησε ἀπὸ χολέρα κι' ὅλοι τὸν ἀφήκαν ἔρημο παντέρημο στὴ μέση τοῦ δρόμου, αὐτὸς στάθηκε, τὸν περιποιήθηκε καὶ τὸν ἔσωσε.

Ὅ,τι κι' ἂν ἔγινε τέλος πάντων μιὰ μέρα παρουσιάστηκε ὁ φτωχὸς καμηλιέρης στὰ παζάρια τῆς βασιλεύουσας μὲ χρυσοκέντητα σκουτιὰ κι' ἀρχοντικὸν ἀέρα... καὶ ἐπειδὴ ἦταν ἔξυπνος καὶ κοσμογυρισμένος, ὅλοι ξεχάσανε τὰ περασμένα κι' ἔβλεπαν μονάχα τὰ τωρινά.

Γιὰ τὸ γάμο του πάλι μὲ τὴν ἀδερφὴ τοῦ Πρωτοσπαθάριου, τὴν Ἀναστασώ, ποὺ ἦταν παλατινὴ τότες κορασίδα στὴν ὑπηρεσία τῆς Αὐγούστας, ἔχουν νὰ ποῦν ἄλλη ἱστορία. Πῆγε, λέει, μιὰ μέρα στὸ παλάτι γιὰ νὰ δείξη ἀκριβά, πραμάτειες στὶς γυναῖκες καὶ διαμαντικὰ ποὺ εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Ἰντια κι' ἔκαμε τόση ἐντύπωση ἡ σβελτάδα του, τὰ πονηρὰ γοργοκίνητα μάτια του κι' ἀκόμα ἡ τέχνη ποὺ ἱστοροῦσε γιὰ τὶς παραμυθένιες χῶρες τῆς ἀνατολῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. Ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Οὐχὶ ἡ Γραφὴ εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυῒδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυΐδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρατοί εἰσι. Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν· μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γνῷ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται.

Ἰησοῦς δὲ ἐπορεύθη εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· ὄρθρου δὲ πάλιν παρεγένετο εἰς τὸ ἱερόν, καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἤρχετο πρὸς αὐτόν· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν αὐτούς. Ἄγουσι δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι γυναῖκα ἐπὶ μοιχείᾳ κατειλημμένην, καὶ στήσαντες αὐτὴν ἐν μέσῳ λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, αὕτη ἡ γυνὴ κατελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχευομένη· ἐν δὲ τῷ νόμῳ Μωϋσῆς ἡμῖν ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθάζειν· σὺ οὖν τί λέγεις; Τοῦτο δὲ ἔλεγον πειράζοντες αὐτόν, ἵνα ἔχωσι κατηγορεῖν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κάτω κύψας τῷ δακτύλῳ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν. Ὡς δὲ ἐπέμενον ἐρωτῶντες αὐτόν, ἀνακύψας εἶπε πρὸς αὐτούς· ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βαλέτω λίθον ἐπ' αὐτῇ. Καὶ πάλιν κάτω κύψας ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν. Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων ἕως τῶν ἐσχάτων· καὶ κατελείφθη μόνος ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἡ γυνὴ ἐν μέσῳ οὖσα. Ἀνακύψας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ποῦ εἰσιν; Οὐδείς σε κατέκρινεν; Ἡ δὲ εἶπεν· οὐδείς, Κύριε. Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· οὐδὲ ἐγώ σε κατακρίνω· πορεύου καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν μηκέτι ἁμάρτανε.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἑορτάζει σήμερον τὴν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἵνα ἐμπνεύσῃ τοὺς Ἀποστόλους καὶ γεμίσῃ αὐτοὺς ἀπὸ θείαν χάριν, ἵνα οὗτοι ὄντες πανέτοιμοι διασκορπισθῶσιν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἐκπληκτικὸν γεγονὸς καὶ μοναδικὸν συνάμα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ συγχρόνως ἐκδήλωσις ἄφθαστος τῆς θείας δόξης καὶ δυνάμεως. Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως ὑπεσχέθη εἰς τοὺς μαθητάς του ὅτι θὰ στείλῃ εἰς αὐτοὺς τὸν Παράκλητον, ἤτοι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅπως τοὺς γεμίσῃ θείας χάριτος, ἵνα συνεχίσουν καὶ διαδώσουν τὴν θείαν αὐτοῦ διδασκαλίαν καθ' ὅλον τὸν κόσμον, ἤθελε διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ τοὺς ἐμψυχώσῃ καὶ τοὺς ἐνισχύσῃ εἰς τὸ μέγα ἔργον, ὅπερ θὰ ἀνελάμβανον.

Διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ Θεάνθρωπος ἐδίδασκε καὶ ἐνήργει θαύματα προκαλοῦντα τὴν γενικὴν κατάπληξιν. Διὰ τῆς δυνάμεως δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐξετέλει τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, ἀφοῦ ἤδη οὗτος εἶχε φέρει εἰς πέρας τὸ μέγα του ἔργον, ὑπεσχέθη εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ τοὺς ἀποστείλῃ τὸν «Παράκλητον». Πράγματι κατὰ τὴν πεντηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεώς του καὶ ἐνῷ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἦσαν συγκεντρωμέναι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου πολλαὶ χιλιάδες Ἰουδαίων καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν ὅλοι μαζὶ εἰς μίαν οἰκίαν, ἔγινε τὸ μέγα γεγονὸς τῆς εἰς αὐτοὺς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οἱ ἀγράμματοι μαθηταὶ τοῦ Θεανθρώπου ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ ἐνῷ πρὶν ἦσαν δειλοὶ καὶ φοβισμένοι, ἐγέμισαν ἀπὸ θάρρος καὶ δύναμιν. Προηγουμένως εἶχον ἀτελείας καὶ ἐλαττώματα φυσικὰ εἰς κάθε ἄνθρωπον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀνέλαβον τὸ βαρὺ ἔργον τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης σχηματίζεται ἡ πρώτη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν περιωρίσθη εἰς μόνους τοὺς Ἀποστόλους, ἀλλὰ δι' αὐτῶν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας μεταδίδεται εἰς τοὺς διαδόχους των τοὺς ἀξίους τῆς τόσον μεγάλης τιμῆς. Ἡ Ἐκκλησία ὑπέστη διωγμούς, ἀλλὰ ἐπάλαισε καὶ ἐνίκησεν εἰς τὸν ἀγῶνά της κατὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἁμαρτίας. Τί δὲν ἔκαμεν αὐτὴ μὲ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ τότε καὶ τώρα καὶ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία θὰ θριαμβεύῃ, διότι τὸ εἰς αὐτὴν αἰωνίως ὑπάρχον Ἅγιον Πνεῦμα ἐνισχύει τὰς ἀσθενεῖς θελήσεις καὶ δίδει θάρρος εἰς τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πειρασμούς. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μᾶς ἐξαγιάζει καὶ φέρει τὴν ψυχήν μας εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Αὐτό, ὅπου εὑρίσκει τὸ κατάλληλον ἔδαφος, δηλαδὴ ἀληθινὴν πίστιν, προτρέπει εἰς ἔργα ἀγαθά.

Πανταχοῦ εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας συμμετέχει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, αὐτὸ παντοῦ καὶ πάντοτε εἶναι ὁ ἐνισχυτὴς καὶ βοηθός μας. Δι' αὐτὸ ἔχομεν ὕψιστον καθῆκον νὰ ἀκολουθοῦμεν μὲ πίστιν καὶ φανατισμὸν τὰς ἐμπνεύσεις του καὶ πάντοτε νὰ ζητοῦμεν τὴν βοήθειάν του, ἵνα μᾶς φωτίζῃ τὸν νοῦν καὶ γεμίζῃ τὰς καρδίας μας καὶ ἵνα κατευθύνῃ καὶ ὁδηγῇ ἡμᾶς εἰς πᾶσαν πρᾶξιν μας.

ΤΟ ΒΑΘΥΤΕΡΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Μεγαλειώδης σηκώνεται ἡ εἰκόνα τοῦ Ἀρχηγοῦ μπροστὰ στὸ ἄνθος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Μὲ ἁπλᾶ λόγια θυμίζει στὴ νεότητα τὴν μεγάλη της καταγωγὴ καὶ τὴν προτρέπει νὰ ἀκολουθήση τὸν δρόμον καὶ τρόπον ἐκεινον, ποὺ πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια στὰ ἴδια τοπία καὶ στοὺς ἴδιους στίβους γύμναζαν ψυχὴ καὶ σῶμα.

> «Μὴ λησμονῆτε ποτὲ ὅτι τὸ ἰδεῶδες τῆς φυλῆς μας ἦτο ὄχι μόνον νὰ παράγῃ μεγάλα πνεύματα, ἀλλὰ καὶ ὡραῖα δυνατὰ σώματα».

Ἔτσι ἄρχισε ἡ ἔντονη ἐργασία τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας μὲ μιὰ ἐντατικότητα καὶ μ' ἕναν ἐνθουσιασμό, ποὺ μόνον ἡ Ἑλληνικὴ νεότητα ξέρει τὸ μυστικό της.

Ὁ σκοπὸς στέκει τώρα πιὰ γιὰ ὅλους φανερός. Οἱ πρῶτοι πανελλήνιοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς νεότητος ἐδήλωσαν πλατειὰ ποιοὶ εἶναι οἱ ἄμεσοι καὶ ἔμμεσοι σκοποὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀθλητικῆς ἐξορμήσεως: Νὰ φκιαστοῦν ἱκανοὶ γιὰ τὴ ζωὴ ἄνθρωποι, γεροί, ἀτσαλένιοι, ἄνθρωποι ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ἀντέχουν σωματικὰ καὶ ψυχικὰ σὲ κάθε περίστασι τοῦ βίου των. Ἂς μὴ μεμψιμοιροῦν λοιπὸν οἱ νωθροὶ καὶ οἱ ἀρτηριοσκληρωμένοι στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα μὲ τὴν ἐρώτησί τους τὴν ἄσκοπη: Μὰ θέλουν νὰ τοὺς φκιάσουν μικροὺς στρατιῶτες;

Ὄχι, τοὺς ἀπαντοῦμε, ἡ σημερινὴ Ἑλλάδα δὲν θέλει νὰ φκιάσῃ μ ι κ ρ ο ὺ ς στρατιώτας, παρὰ μόνο μ ε γ ά λ ο υ ς στρατιώτας. Θέλει ὅμως νὰ ἀκολουθήσῃ τὴ φυλετική της παράδοσι, ποὺ γέννησε στὴν ἀνθρωπότητα τὸ πνεῦμα τῆς δράσεως καὶ θέλει νὰ ξαναζωντανέψῃ μέσα στὸ αἷμα της τὴν εὐγενικὴ ἐκείνη ὁρμή, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ φτέρωμα τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς ψυχῆς γιὰ μεγάλα πετάγματα. Θέλει νὰ ἀναζωογονήσῃ μέσα στὸ αἷμα της ἐκεῖνο τὸ κόκκινο, τὸ ταχύ, τὸ φωσφορίζον αἱμοσφαίριο, ποὺ γέννησε Σόλωνες καὶ Αἰσχύλους, Περικλεῖς καὶ Εὐριπίδηδες, ποὺ δόξασε Μαραθῶνες καὶ Σαλαμῖνες.

Ὁ Ἀριστοτέλης, λάτρης τῆς ζωῆς τοῦ ὑπαίθρου καὶ τοῦ ἐλευθέρου ὁρίζοντος, ἀνέφερε ὡς αἰτιογένειαν τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς εὐεξίας τὴν ἐνέργειαν. Ἡ ἡδονὴ τοῦ εὐεξεῖν εἶναι, κατ' αὐτόν, «ἐπιγέννημα», ποὺ ταιριάζει μὲ τὴ δρᾶσι, ὅπως καὶ ὁ ἀνθὸς μὲ τὰ νιᾶτα.

Γιὰ κάθε εὐχαρίστησι ἀνωτέρας ἀξίας χρειάζεται ἡ προσπάθεια, ἡ δρᾶσι. Ὅταν ὁ χιονοδρόμος, ὁ δρομεύς, ὁ ὀρειβάτης, περιφρονώντας κάθε κούρασι, κάθε κίνδυνο, φθάνῃ πρὸς τὸ ὁρισθὲν τέρμα, ὅταν ὁ δισκοβόλος, ὁ ξιφομάχος, ὁ ποδοσφαιριστὴς κερδίσῃ μιὰ νίκη στὸν εὐγενῆ ἀγῶνα συναγωνιζόμενος, νοιώθει νὰ φουσκώνῃ ἡ καρδιά του ἀπὸ μιὰ ἄφθαστη εὐδαιμονία καὶ ἡ ψυχή του νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ ἕνα τεράστιο συναίσθημα ἀνωτέρας ἡδονῆς, αὐτῆς ἀκριβῶς, ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἀριστοτέλης, «τῆς ἡδονῆς τῆς δράσεως».

Χωρὶς αὐτὴ τὴ δρᾶσι μιὰ νεότητα μαραίνεται, σὰν τὸ λουλοῦδι χωρὶς δροσιά. Χωρὶς αὐτὴ τὴ δρᾶσι ἡ νεανικὴ ὑγεία θὰ γίνῃ γεροντικὴ σκλήρωσι. Καὶ ξέρουμε γενικὰ ὅτι χωρὶς τὴν ὑγεία, τὸ θεϊκὸ αὐτὸ δῶρο, ἡ ζωὴ καταντᾷ βαρειὰ καὶ ἡ διάθεσι ἀπαισιόδοξη. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὅλα τὰ ἀντικείμενα, ποὺ μᾶς περιστοιχίζουν, χωρὶς τὰ μάτια μας δὲν ἔχουν χρῶμα, δὲν εἶναι οὔτε γαλάζια, οὔτε κόκκινα. Ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ συμβάντα μόνα τους, χωρὶς τὴν ἐσωτερική μας διάθεσι, δὲν εἶναι οὔτε χαρούμενα, οὔτε θλιμμένα. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ θλῖψι, ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό μας, τοὺς δίνει τὴν ἀνάλογη ἰδιότητα. Ἀκόμα καὶ ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ συγκίνησι μὲ τὴ δυνατὴ ἐξωτερίκευσί της εἶναι ἀποτέλεσμα γερῆς ὑγείας, ὅπως παραδέχονται ὁ Ἀμερικανὸς ψυχολόγος Τζέιμς, ὁ Γάλλος Παγιὼ καὶ ὁ Γερμανὸς Σπράγγερ. Γι' αὐτὸ ἡ ὑγεία εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, μὰ πρὸ πάντων γιὰ τὸν νέον ἄνθρωπο. Ἕνα παιδί, ἕνας νέος ἀτροφικός, χλωμός, τσακισμένος στὸ σῶμα, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ φθάσῃ σὲ βαθμὸ ἐνθουσιασμοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ δράσῃ. Καὶ ἡ χαρὰ αὐτὴ τῆς δράσεως γιὰ τὴν νεότητα εἶναι ὁ κεντρικός της ἄξων. Οἱ φιλόσοφοι Ντεκάρ, Σπινόζα, Μαλμπράνς καὶ Λάϊμπνιτζ τὴν ὀνομάζουν «συναίσθημα τελειότητος».

Καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς τελειότητος, τὸ

συναίσθημα τῶν Θεῶν καὶ ἡμιθέων, τείνει τὸ σημερινὸν ἀθλητικὸ πνεῦμα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Ἐπιδιώκει κάτι ἀνώτερο ἀπὸ ἀθλητικὴ ἐμφάνισι, ζητεῖ κάτι βαθύτερο ἀπὸ ἀνάδειξι πρωταθλητῶν καὶ ἄσσων. Ἔχει ὑπ' ὄψει της τὸν ὡλοκληρωμένον ἄνθρωπο, στὸ σωματικὸ καὶ τὸ πνευματικό του ἐπίπεδο, ἀναλογιζομένη τὸ ρητὸ ἑνὸς σοφοῦ:

«Πόσο τέλεια καὶ ἱκανοποιητικὰ ὑπηρετοῦν τὴν ψυχή μας οἱ 368 μυῶνες μας!»

Ἴσως ἀπὸ τὰ πρὶν χρόνια καὶ μέσα στὸ λιμπεραλιστικὸ σύστημα ἀκουόταν κάπου κάπου ἡ λέξι «ἀθλητισμός». Ὅμως δὲν θὰ διστάσω νὰ πῶ, πὼς ἦτανε λέξι μὴ πληρωμένη μὲ τὸ θεϊκὸ πνεῦμα, ποὺ τῆς πρέπει. Ἴσως κάποιες ἐφημερίδες κάτι ἔγραφαν, κάποια σχολεῖα δὲν παραμελοῦσαν τὶς σουηδικές των ἀσκήσεις, ἴσως μερικοὶ σύλλογοι νὰ ἐκινοῦντο πάνω στὸ ἐπίπεδο αὐτό. Ὅμως ὅλα αὐτὰ ἐγίνονταν ἀπὸ πνεῦμα ἀτομικιστικῆς ἐνεργείας καὶ ἀνάγκης. Κανεὶς δὲν ζητοῦσε νὰ συλλάβη τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα τοῦ ἀθλητισμοῦ, τὴ συνολικὴ προσπάθεια, ποὺ εἶναι πολύτιμη γιὰ τὸ σύνολο.

Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ παραπάνω φροντίδες δὲν ὡδηγοῦσαν σὲ τίποτε, οὔτε καὶ στὴν ἀμερικανικὴ ἐπιδίωξι τῆς ἀποκτήσεως ρεκόρ. Αὐτὸ φάνηκε καὶ στὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ Βερολίνου 1936 ποὺ ὁ ἀθλητικός μας ἀπολογισμὸς ἦταν μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον. Γιατὶ ὅλα ἐκεῖνα ἦτανε φαινομενικὰ καὶ χωρὶς βάσι. Ἡ Κυβέρνησι τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν εἶχε παραλάβει τίποτε ὅσον ἀφορᾶ πάνω στὸ ἐπίπεδο αὐτό, καὶ ἔτσι δὲν μποροῦσε καὶ τὸν ἴδιον Αὔγουστον ἐκεῖνον κάτι νὰ παρουσιάση.

Οἱ Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες ἀνήγγελλαν πάντα σὰν κάτι σπουδαῖο [illegible] ἀθλητικὴ σελίδα — ὅτι ἕνας Ἕλλην διώρθωσε τὸ χρόνο κατὰ τὸ πέμπτον τοῦ λεπτοῦ μιᾶς γραμμῆς δρόμου, ἔπαιρναν συνεντεύξεις ἀπὸ τὸν δρομέα καὶ φωτογραφίες, οἱ δημοσιογράφοι ἔκαναν τὶς φιλοσοφικές των παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν ἐπιτυχία. Τὸ γεγονὸς ἐγράφετο καὶ παρουσιάζετο ἐντυπωσιακό, τοὐλάχιστον ἀπὸ τοὺς φιλάθλους κύκλους.

Ὅμως τὸ τραγικὸ ἦτανε ὅτι κανεὶς δὲν φρόντιζε καὶ δὲν πρόσεχε τὴν κατὰ μέσον ὅρον προσπάθεια, δηλαδὴ τὸν ἀνυψωτικὸ τῶν συνόλων ἀθλητισμό, κι' οὔτε κανεὶς σκέφθηκε νὰ τὸν βοηθήση καὶ νὰ τὸν ἁπλώση. Δὲν σκέφθηκε κανεὶς νὰ δημιουργήση μιὰ [illegible] γνησίου, [illegible] ἀθλητισμοῦ, ποὺ θὰ ὠφελήση τὸ λαϊκὸ σύνολο. Μᾶς εἶχε πιάσει ἡ ἀμερικανικὴ ἀρρώστεια τῶν τρελλῶν ρεκόρ, ὄχι μονάχα ἐμᾶς, παρὰ τοὺς περισσότερους τοῦ κόσμου λαοὺς τότε. Ρίξαμε τὰ μάτια μας στὸ [illegible] τῆς Ἀμερικῆς [illegible] ἀθλητισμὸ καὶ δὲν [illegible] παράδειγμα τὸ ἀγγλικὸ ἀθλητικὸ πνεῦμα, ποὺ δὲν φροντίζει γιὰ πρωταθλητὰς καὶ πρωταθλήματα, παρὰ μόνο γιὰ τὴν οὐσία τοῦ ἀθλητισμοῦ. Ἡ λατρεία τοῦ τραβηγμένου ἀπὸ ὅλες τὶς συνάφειές του σώματος, ποὺ δὲν εἶναι πιὰ φυσιολογικό, ἡ ἐκτίμησι τῶν ἀτομικῶν προσπαθειῶν, ποὺ μετρημένες μὲ ἀνύπαρκτο κι' ἀφύσικο μέτρο δὲν ἦτανε πιὰ ἐνθουσιασμὸς γιὰ ἀθλητισμό, παρὰ τυφλὴ καὶ ἀνόητη λατρεία μόνο τῶν μυῶν καὶ τῶν νεύρων. Ἔτσι κατάντησε τὸ ξέσπασμα τῆς μανίας τῶν μαζῶν γιὰ ρεκὸρ γενικὴ καὶ χοντροκομμένη ἀνοησία.

Ὅμως σιγὰ σιγὰ ξεδιαλύνονται ὅλα καὶ ὅλα μπαίνουν στὴ θέσι, ποὺ τοὺς ἀξίζει. Ὅπως σαρώνεται μὲ τὸν καιρὸ κι' ἀπὸ τὸν δικό μας πνευματικὸ κόσμο τὸ ἐπικρατῆσαν σύστημα «L'art pour l'art», δηλαδὴ «ἡ τέχνη γιὰ τὴν τέχνη», πάνω στὸ ἐπίπεδο τῶν ὡραίων τεχνῶν, ἔτσι ξεπερνιέται καὶ τὸ ἀξίωμα «ὁ ἀθλητισμὸς γιὰ τὸν ἀθλητισμὸ» καὶ τίθεται ἡ ἀθλητικὴ προσπάθεια σκόπιμα καὶ φρόνιμα στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς κοινωφελοῦς σκοποῦ, στὴν ἐξυγίανσι, σωματικὴ καὶ πνευματική, τοῦ συνόλου.

Ὁ ἀθλητισμὸς γίνεται πάλι καλὴ σωματικὴ ἄσκησι καὶ ἐξάσκησι τοῦ ἄνθους τοῦ λαοῦ. Δὲν εἶναι πιὰ μονόπλευρη προετοιμασία εἰδικῶν γι' αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ πρωτάθλημα.

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι Νεολαίας, κάτω ἀπὸ τὸ σκόπιμο καὶ φροντιστικὸ πνεῦμα τοῦ Ἀρχηγοῦ της καὶ τοῦ Κυβ. Ἐπιτρόπου της, μπόρεσε κι' ἅρπαξε τὴν ἀληθινὴ τοῦ ἀθλητισμοῦ πλευρά, θέλουσα νὰ διαμορφώση ὁ λ ό κ λ η ρ η τ ὴ ν ε ο λ α ί α γιὰ κατὰ μέσον ὅρον προσπάθειες καὶ ἐπιτυχίες. Μὲ μεγάλη σοβαρότητα, ὅπως ἀξίζει στὸ μεγάλο αὐτὸ ξεκίνημα, καταπιάστηκε στὸ ἔργο της. Οἱ ἀγῶνες τῆς ἀθλητικῆς πρώτης ἐξορμήσεως μᾶς τὸ φανερώνουν. Φροντίζει γιὰ τὴ σωματικὴ ἄσκησι καὶ διαμόρφωσι ὅλων τῶν μελῶν της, μικρῶν καὶ μεγάλων, γεμίζοντάς τα μὲ τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα τοῦ γνησίου καὶ εὐγενικοῦ ἀθλητισμοῦ. Δίνει νὰ νοιώσουν μεγάλοι καὶ παιδιὰ πὼς οἱ ὠχροὶ νέοι, ποὺ χώνουν τὴ μύτη τους μόνο στὰ βιβλία καὶ φοβοῦνται νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ σπίτι τους γιὰ νὰ μὴν τοὺς χτυπήση κανένα ρεῦμα ἀέρος, δὲν εἶναι καθόλου ἐκεῖνοι, ποὺ ἐγγυῶνται στὴ νέα Ἑλλάδα τὴ βιολογικὴ ἐξέλιξι τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Δίνει νὰ νοιώσουν ὅτι μόνον ἡ διὰ τοῦ γνησίου ἀθλητισμοῦ διαμόρφωσι τοῦ σώματος, ποὺ φέρει ὡς ἐπακολούθημα τὴν ψυχικὴ ἰσορροπία, τὴν ψυχικὴ ἁρμονία, εἶναι τὸ κατάλληλο μέσο νὰ βγάλη ἀπὸ τὸ λαϊκό μας σῶμα σιγὰ μὰ βέβαια τοὺς ἀρθριτισμοὺς καὶ τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι, ποὺ τυραννοῦν σῶμα καὶ ψυχή.

Σίτσα Καραισκάκη

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ 1896

Μετά χιλίων πεντακοσίων ἐτῶν διακοπήν, τήν ἄνοιξιν τοῦ 1896 ἀνεβίωσαν, λαβόντες διεθνῆ πλέον χαρακτῆρα, οἱ Ὀλυμπιακοί τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀγῶνες. Αἱ Ἀθῆναι, ὁ τόπος αὐτός τῶν ἐνδόξων ἀναμνήσεων καί ἐλπίδων, ὡρίσθη ὡς τόπος συγκεντρώσεως τῶν πολιτισμένων λαῶν διά τήν Ὀλυμπιακήν πανήγυριν ἀπό τούς συνελθόντας εἰς τήν Γαλλικήν πρωτεύουσαν ἀντιπροσώπους των, διά νά θεσπίσουν τήν τέλεσιν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ἀποτίοντες κατ' αὐτόν τόν τρόπον φόρον εὐγνωμοσύνης εἰς τήν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, τήν κοιτίδα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ καί μητέρα τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων.

Ἡ ἀπόφασις αὐτή τῶν ἀντιπροσώπων, περί τελέσεως τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς τάς Ἀθήνας, ἐπροκάλεσεν, ὡς ἦτο ἑπόμενον, τόν ἐνθουσιασμόν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις μέ δικαιολογημένην ὑπερηφάνειαν ἔμαθε τήν χαρμόσυνον εἴδησιν, ἀλλά συγχρόνως τοῦ ἐνέσπειρε καί τόν φόβον τῆς ἀνησυχίας, τόν φόβον τῆς γελοιοποιήσεως μᾶλλον τῶν ἀγώνων. Ὀλίγον ὅμως πρό τῆς τελέσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἐτελέσθησαν οἱ Πανελλήνιοι ἀγῶνες εἰς τό ἀνέτοιμον ἀκόμη τότε Παναθηναϊκόν Στάδιον καί σιγά - σιγά οἱ ἀμφιβολίες, οἱ μεμψιμοιρίες, οἱ δισταγμοί, αἱ ἐπικρίσεις ἤρχισαν νά ἐκλείπουν ἤ νά ἀραιοῦνται. Ἐπί πλέον τ' ἀποτελέσματα τῶν Πανελληνίων ἀγώνων εἶχαν ἀναπτερώσει τίς ἐλπίδες καί ἐνεθάρρυναν τόσον τούς ἀγωνιστάς, ὅσον καί τούς θεατάς καί ἡ ἐπιτυχία τῶν ἀγώνων ἤρχισε νά φαίνεται ἐξησφαλισμένη, ὅταν μάλιστα ἀθροωτέρα ἀναγγελλόταν κάθε μέρα ἡ προσέλευσις ἀλλοεθνῶν ἀθλητῶν εἰς τούς ἀγῶνας.

Τότε ὅμως, νέα πάλιν ἐγεννήθησαν αἰσθήματα, νέοι φόβοι κατέλαβον τίς ψυχές. Οἱ εὔπλαστοι ἐκεῖνοι Ἕλληνες νεανίαι, τούς ὁποίους πρίν λίγες ἡμέρες εἶχαν ἀποθαυμάσει οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τό Στάδιον κατά τούς Πανελληνίους ἀγῶνας, ἐσμικρύνονταν καί ἐξουδετερώνονταν στήν φαντασία ὅλων ἀπέναντι τῶν κολοσσῶν τοῦ ἀθλητισμοῦ, τούς ὁποίους ἐλέγετο ὅτι ἔστελναν εἰς τήν κονίστραν τοῦ Σταδίου ἡ Εὐρώπη καί ἡ Ἀμερική. Νέοι ἐμεῖς, τίποτε τό ἀξιόλογο δέν θά μπορέσωμε νά ἐπιδείξωμε, ἔλεγαν ὅλοι, καί μονάχα θά παρευρεθῶμεν εἰς ἐπανειλημμένες ἧττες, θά βλέπωμε μέ πόνο τόν ἱερό τῆς Ὀλυμπίας κότινο ν' ἀπέρχεται σέ ξένες Χῶρες καί ἡ Ἑλλάς, πού ἐγέννησε τήν Ὀλυμπία καί ἔδωσε τό ὄνομά της εἰς τούς νέους ἀγῶνας, θά γίνη ἁπλῶς θέατρον ξένων νικῶν, χωρίς νά μπορέση νά ἐπευφημήση ὁμοφύλους Ὀλυμπιονίκας. «Τί εὐτυχία, ἄν εἴχαμε ἕνα τοὐλάχιστον νικητή!», ἦταν ἡ παρηγορία πού ψιθύριζε ὁ ἕνας στόν ἄλλον...

• • •

Τήν προηγουμένην τῆς ἐνάρξεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ἡμέραν τοῦ Πάσχα, παρά τήν ραγδαιοτάτην βροχήν, ὁ τότε Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου Κωνσταντῖνος, ἐνώπιον τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ξένων ἀθλητῶν καί χιλιάδων λαοῦ, ἀνέσυρε τήν Ἐθνικήν σημαίαν, πού ἐκάλυπτε τήν εὐγενῆ μορφή τοῦ χορηγητοῦ τοῦ νέου Παναθηναϊκοῦ Σταδίου Γ. Ἀβέρωφ καί τήν ἐπομένην, 25 Μαρτίου, ἡμέραν ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων... «Μέ καρδίαν κεκινημένην, μέ παλλόμενα τά στήθη (ὡς ἔγραφεν ὁ πρύτανις τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας ἀείμνηστος Βλάσιος Γαβριηλίδης), εἰσῆλθον εἰς τό Στάδιον οἱ θεαταί. Εἰσῆλθον; Εἰσήργοντο, εἰσήλαυνον, εἰσώρμων ἐπί δύο ἀτελευτήτους ὥρας. Ὁμάδες ὅλαι λαοῦ, πλήθη ἀτελεύτητα, ἀποτελοῦντα μακράν πορείαν συνεχῆ, ἀδιάκοπον, ἱεράν πομπή διήκουσα δι' ὅλων τῶν ρυμῶν τῆς πόλεως καί ἔχουσα μίαν καί μόνην διεύθυνσιν, βαίνουσα πρός ἕν καί μόνον τέρμα, ἐστοιβάζετο κατά τάς εἰσόδους τοῦ Σταδίου καί, μικρόν παρά τάς θύρας ἀναχαιτιζομένη, διεσκεδάννυτο διά τῶν διαδρόμων εἰς τά σκέλη, καί κατελάμβανε τάς κερκίδας, καί ἐχάνετο ἐν τῷ ὑπερμεγέθει κτιρίῳ, ὡσεί καταπινομένη ὑπό τοῦ ἀδηφάγου Λεβιάθαν».

Ἡ Βασιλική οἰκογένεια εἰσερχομένη εἰς τό Στάδιον.

Ἀνυπόμονα ἐκεῖνα τά πλήθη ἀνέμεναν τήν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων καί σέ λίγο... «Ὅτε ὁ Βασιλεύς εἰσῆλθε συνοδευόμενος ὑπό τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ καί τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπείας καί διήλασε διά τῆς κονίστρας ἐν μέσῳ τῶν ἤχων τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου, χαιρετιζόμενος ὑπό τῶν μυριάδων ἐκείνων λαοῦ ὀρθίου, κροτοῦντος τάς χεῖρας, ἐπευφημοῦντος, ὅτε ὁ Βασιλεύς, ἀπαντῶν εἰς τήν προσφώνησιν τοῦ Διαδόχου, ἐκήρυξε τήν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων, δούς πρῶτος τό σύνθημα τῶν ὑπέρ τοῦ Ἔθνους ἀνευφημιῶν, ἱερά συγκίνησις, ἐνθουσιασμός φρενιτικός διέδραμεν ὅλην ἐκείνην τήν εἰρηνικήν στρατιάν τῶν ἀνθρώπων, ἀπό μυρίων στομάτων ἐκδηλούντων τά αἰσθήματα τά κατέχοντα τήν καρδίαν».

Οἱ ἀγῶνες

Λίγες στιγμές ἀργότερα ὀξύ σάλπισμα ἀνήγγειλε τήν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων καί εὐθύς ἀμέσως, καταχειροκροτούμενοι, ξεχύθηκαν ἀπό τά ἀποδυτήρια εἰς τόν στίβον εὐσταλεῖς οἱ ἀγω-

νισταὶ τοῦ πρώτου ἀγωνίσματος τοῦ δρόμου ἑκατὸν μέτρων. Οἱ δρομεῖς ποὺ εἶχαν προκριθῆ διὰ τὸ ἀγώνισμα αὐτό, ἦσαν: οἱ Ἀμερικανοὶ Λάϊν, Κοῦρτις καὶ Μπροῦκε, ὁ Οὖγγρος Σόκολυ, ὁ Ἕλλην Χαλκοκονδύλης καὶ ὁ Γερμανὸς Χόφμαν. Νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Ἀμερικανὸς Μπροῦκε, διανύσας τὸν δρόμον εἰς 12 δευτερόλεπτα.

Εἰς τὸ δεύτερον ἀγώνισμα, τὸ τριπλοῦν ἅλμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος καὶ τρεῖς Ἕλληνες ἀθληταί, οἱ Περσάκης, Ζουμῆς καὶ Τουφερρῆς, νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Ἀμερικανὸς Κόννολυ, ὅστις ἐπέτυχεν ἐπίδοσιν 13 μ. 70 ὑπερτερήσας τοῦ δευτέρου ἐλθόντος Τουφερρῆ κατὰ 1 μέτρον. Εἰς τὸ ἐπακολουθῆσαν ἀγώνισμα τοῦ δρόμου 800 μέτρων, εἰς τὸ ὁποῖον μετέσχον καὶ οἱ Ἕλληνες πρωταθληταὶ Φέτσης καὶ Γολέμης, νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Αὐστραλιανὸς Φλάω καλύψας τὴν ἀπόστασιν εἰς 2 πρῶτα λεπτὰ καὶ 11 δευτερόλεπτα. Εἰς τὸ ἀγώνισμα τῆς δισκοβολίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος καὶ οἱ Ἕλληνες ἀθληταὶ Βερσῆς, Παρασκευόπουλος καὶ Παπασιδέρης, νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Ἀμερικανὸς Γκάρρετ, ὁ ὁποῖος ἔβαλεν εἰς ἀπόστασιν 29 μ. 15. Ὁ Παρασκευόπουλος, δεύτερος νικητής, ὑπελείφθη κατὰ 19½ ἑκατοστά.

Εἰς τὸ τελευταῖον ἀγώνισμα τῆς πρώτης ἡμέρας, εἰς τὸν δρόμον τῶν 400 μέτρων οὐδεὶς Ἕλλην ἀθλητὴς ἔλαβε μέρος, νικητὴς δὲ ἀνεδείχθη ὁ Ἀμερικανὸς Μπροῦκε, διανύσας τὴν ἀπόστασιν εἰς 54'' καὶ 1/5.

Εἰς τὸ πρῶτον ἀγώνισμα τῆς δευτέρας ἡμέρας, Τρίτης 26 Μαρτίου, τοῦ δρόμου μετ' ἐμποδίων δὲν μετέσχον παρὰ μόνον Ἀμερικανοὶ ἀθληταί, ἐκ τῶν ὁποίων τελικῶς προεκρίθησαν οἱ Κοῦρτις καὶ Χόϊτ, οἵτινες ἐπευφημήθησαν καὶ ὡς νικηταί.

Εἰς τὸ ἁπλοῦν ἅλμα εἰς μῆκος μετέσχον καὶ οἱ Ἕλληνες ἀθληταὶ Τουφερρῆς, Χαλκοκονδύλης καὶ Σκαλτσογιάννης, νικητὴς δὲ ἀνεδείχθη ὁ Ἀμερικανὸς Κλὰρκ πηδήσας εἰς μῆκος 6 μ. 35.

Εἰς τὴν σφαιροβολίαν, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχε μετὰ πολλῶν ξένων καὶ ὁ Ζακύνθιος ἀθλητὴς Γοῦσκος, νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Ἀμερικανὸς Γκάρεττε, ὁ ὁποῖος ἔρριψε τὴν σφαῖραν εἰς 11 μ. 22, ὑπερτερήσας τοῦ δευτέρου ἐλθόντος Γούσκου κατὰ 7 μόνον ἑκατοστά.

Εἰς τὴν ἄρσιν βαρῶν μετέσχον οἱ Ἕλληνες Βερσῆς, Νικολόπουλος καὶ Παπασιδέρης. Νικητὴς ἄρσεως βάρους 111½ χιλιογράμμων δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἀνεδείχθη ὁ Δανὸς Γιάνσεν. Νικητὴς δὲ ἄρσεως βάρους 71 χιλιογράμμων διὰ τῆς ἑτέρας τῶν χειρῶν ἀνεδείχθη ὁ Ἄγγλος Ἔλλιοτ.

Μεταξὺ τῶν προκριθέντων διὰ τὸ τελευταῖον ἀγώνισμα τῆς ἡμέρας, τὸν δρόμον 1500 μ. ἦσαν καὶ οἱ Ἕλληνες Φέτσης, Γολέμης καὶ Καρακατσάνης, δὲν ἠμπόρεσαν ὅμως νὰ ἀναμετρηθοῦν πρὸς τὸν πρῶτον ἐλθόντα Αὐστραλιανὸν Φλὰκ καὶ τὸν δεύτερον Ἀμερικανὸν Μπλάκ.

Τὴν τρίτην ἡμέραν τῶν ἀγώνων, Πέμπτην 28 Μαρτίου, ἐξετελέσθησαν γυμναστικὰ μόνον ἀγωνίσματα (δίζυγο, μονόζυγο, ἱππικοῦ ἐφαλτηρίου μετὰ λαβῶν, ἱππικοῦ ἐφαλτηρίου ἄνευ λαβῶν κλπ.), τὰ ὁποῖα ἐκέρδισαν, χωρὶς ἀνταγωνιστάς, οἱ Γερμανοί. Ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσε τὸ ἀγώνισμα τῶν κρίκων, τὸ ὁποῖον ἐκέρδισεν ὁ Ἕλλην ἀθλητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου Μητρόπουλος.

Ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν ἀγώνων, Παρασκευὴ 29 Μαρτίου, ἤρχισε μὲ δύο γυμναστικὲς ἀσκήσεις: Ἄσκησιν ἐπὶ τοῦ διζύγου κατ' ἄνδρα μὲ πρῶτον νικητὴν τὸν Γερμανὸν Φλάτοβ καὶ δεύτερον τὸν Ἑλβετὸν Ζοῦτερ, καὶ ἡ ἀναρρίχησις ἐπὶ κάλω μὲ πρῶτον καὶ δεύτερον νικητὴν τοὺς Ἕλληνας Ἀνδρικόπουλον τοῦ Παναχαϊκοῦ Συλλόγου Πατρῶν καὶ Ξενάκην τοῦ Ἐθν. Γυμν. Συλλόγου. Ἐπηκολούθησε τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος καὶ οἱ Ἕλληνες ἀθληταὶ Δαμάσκος, Θεοδωρόπουλος καὶ Ξυδᾶς καὶ τὸ ὁποῖον ἐκέρδισεν ὁ Ἀμερικανὸς Χόϊτ, πηδήσας εἰς ὕψος 3 μ. 30. Ἡ νίκη ὅμως αὐτὴ πέρασε ἀπαρατήρητη, διότι τὸ κοινὸν ἄρχισε τώρα ν' ἀγωνιᾷ: Εἶχαν περάσει περισσότερες ἀπὸ δυὸ ὧρες ἀπὸ τῆς 2 μ. μ., ὅτε ἦταν γνωστὸ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐκκινήσουν οἱ δρομεῖς τοῦ Μαραθῶνος.

Ὁ Σπῦρος Λούης.

Ὁ Μαραθώνιος

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ἀνυπομονησία τοῦ ἀπειραρίθμου πλήθους γίνεται ὁλονὲν μεγαλειτέρα καὶ ὁ παρα[illegible]κρὸς κρότος ἐνομίζετο ὡς τοῦ κανονιοβολισμοῦ, ποὺ θὰ ἀνήγγελλε, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα, τὴν διάβασι τοῦ πρώτου Μαραθωνοδρόμου πρὸ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς. Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε, ἡ ἀνυπομονησία ηὔξανεν, ἡ ἀγωνία ἔφθασε στὸ κατακόρυφο καί... ἐτέλος μικρὸν πρὸ τῆς 5ης ὥρας ἠχεῖ πράγματι τὸ πυροβόλον καὶ τὸν κρότον αὐτοῦ ἀνταποδίδει ὁ ἡνωμένος παλμὸς μυριάδων καρδιῶν ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος μέχρι τῶν νηπίων τῶν παρισταμένων ἐν τῷ Σταδίῳ. Τὰ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅσα παρῆλθον μεταξὺ τοῦ κρότου τοῦ πυροβόλου καὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ νικητοῦ, δὲν περιγράφονται. Οὐδεὶς συγκρατεῖται. Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ Σταδίου. Ὀλίγοι εἶναι οἱ καθήμενοι. Δὲν ὁμιλοῦσιν οἱ θεαταί, διαλέγονται ἀθορύβως, ἀνταλλάσσουν φράσεις διακεκομμένας, εὐχὰς ἀτόλμους, αἵτινες, ἂν ἠδύναντο νὰ ἔχωσι χρῶμα, θὰ ἦσαν ὠχραί. Ὁ πόθος δὲν λαλεῖ, δὲν κραυγάζει, σιγᾷ καὶ ἀναμένει, σαλεύεται καὶ πάλλει. Αἴφνης ἀκούεται διὰ μέσου τοῦ παλλομένου ἐκείνου πλήθους καὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀνυπομονησίας φλεγομένου πλήθους ψίθυροι χαρᾶς, διαδίδεται ἀνεπαισθήτως πτόησις συγκινήσεως, ἀνατινάσσει ὅλας τὰς κερκίδας ἐκ τῶν ἄνω μέχρι τῶν κάτω καὶ ἄνωθεν τοῦ Σταδίου τὰ στίφη ἐπὶ τοῦ ἀνθρωποβριθοῦς λόφου τοῦ Ἀρδηττοῦ καὶ τὴν κυματοειδῆ ἀνθρωπίνην θάλασσαν μέχρι τοῦ Ζαππείου. Εἶναι Ἕλλην! Τίς τὸ εἶπε, πῶς τὸ ἐμάντευσαν, πῶς εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ οὐδὲν ἀόρατον ἠλεκτρικὸν σῦρμα ἔφερε τὸ ἄγγελμα; Καὶ ὅμως δὲν ἦτο μαντεία, δυναμένη ν' ἀμφισβητηθῇ, ἦτο ἀλήθεια ἀναμφιλέκτως γνωσθεῖσα: Προέτρεχεν ἀσφαλῶς ἁπάντων τῶν ἄλλων δρομέων ὁ ἐξ Ἀμαρουσίου Σπυρίδων Λούης. Αἴφνης, ἔξωθεν τοῦ Σταδίου ἤχησαν παταγώδεις ἐπευφημίαι καὶ τὰ πλήθη ἤνοιγον διάδρομον, ὅπως διελάσῃ ὁ ἤδη ἐρχόμενος Μαραθωνοδρόμος. Οἱ ἐντὸς τοῦ Σταδίου διέκριναν τὴν λευκὴν περιβολὴν τοῦ Ἕλληνος νικητοῦ, ὁ ἀριθμὸς 17 ὑψώθη ἐπὶ τῆς κεραίας, ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ἀνεπετάσθη πρὸ τῆς ὥρας ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ, αἱ καρδίαι δὲν ἔπαλλον πλέον, ἀλλὰ ἐλάκτιζαν τὰ στήθη, ἀσπασμοὶ ἀντηλλάσσοντο, πῖλοι ἀπερρίπτοντο εἰς τὰ ὕψη, περιστεραὶ δεδεμέναι διὰ ταινιῶν φερουσῶν τὰ ἐθνικὰ χρώματα διίπταντο ἔμφοβοι πρὸ τῶν ἀνακραυγῶν τοῦ πλήθους, μικραὶ Ἑλληνικαὶ σημαῖαι ἀνεφάνησαν ῥιπιζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀνὰ πᾶσαν κερκίδα, αἱ μουσικαὶ ἐπαιάνιζον, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐδάκρυον, αἱ χεῖρες ἐκρότουν, βροντὴ ἐπευφημιῶν ἐπλήρωσε τοὺς ἀέρας, τὸ Στάδιον ἐσείετο καὶ ὁ Ἀρδηττὸς ἠλάλαζε καὶ ὁ ἥλιος αἴφνης μειδιάσας ἐν μέσῳ τῶν καλυπτόντων αὐτὸν νεφῶν, ἐφώτισε σκηνὴν συγκινήσεως ἀπαραμίλλου, μεγαλείου ἀρρήτου. Καὶ τοιοῦτον εὗρε τὸ Στάδιον, συγκεκινημένον, κατεχόμενον ὑπὸ ἀλλοφροσύνης, ἀνάστατον ὅλον ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος μέχρις αὐτῶν σχεδὸν τῶν ψυχρῶν ἑδωλίων, ὁ εἰσελθὼν μετ' ὀλίγον Σπυρίδων Λούης, φαιδρός, ἡλιοκαής, ὑπομειδιῶν, ἐκπληττόμενος, ὅτε περιέβαλον αὐτὸν μέσον προσδραμόντες τοῦ Βασιλέως του οἱ Υἱοί, βλέπων τὸν Ἄνακτά του αὐτὸν χαιρετίζοντα μεθ' ὑπερηφανείας τὸν νικητὴν καὶ περιωχούμενος ὑπὸ τῆς θυέλλης τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἐπινι-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1096)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὲ τὰ λαμπερά του μάτια ὁ κακόμοιρος μᾶς κύτταζε θλιβερά, σὰ νὰ μᾶς παρακαλοῦσε νὰ μὴ τὸν βασανίζουμε. Κάθε τόσο ὅμως ἔβγαζε ἀπὸ τὰ σκεπάσματα τὸ ἕνα του χέρι καὶ μᾶς τὸ παρουσίαζε.

Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἐσήμαινε τὸ κίνημα αὐτό, μὰ ὁ Βιτάλης μοῦ τὸ ἐξήγησε:

Πρὶν μπῶ ἐγὼ ἀκόμα στὸ θίασο, ὁ Καρδούλης εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ βρογχίτη καὶ τὸν ἐφλεβοτόμησαν τότε στὸ μπράτσο· τώρα λοιπὸν ποὺ αἰσθάνουνταν πάλι τὸν ἑαυτό του ἄρρωστο, μᾶς ἔτεινε τὸ χέρι του, γιὰ νὰ τὸν φλεβοτομήσουμε καὶ νὰ τὸν γιατρέψουμε σὰν τὴν ἄλλη φορά.

Δὲν ἦταν συγκινητικό;

Ὁ Βιτάλης ὄχι μόνο συγκινήθηκε, παρὰ καὶ ἀνησύχησε.

Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ Καρδούλης ἦταν ἄρρωστος· καὶ πρέπει νὰ αἰσθάνουνταν πολὺ ἄσχημα, γιὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ πιῇ τὸ κρασὶ μὲ τὴ ζάχαρι ποὺ τοῦ ἄρεσε τόσο.

—Πιέ το ἐσύ, μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης, μεῖνε στὸ κρεββάτι κι' ἐγὼ πάω νὰ φέρω γιατρό.

Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐμένα μοῦ ἄρεσε τὸ ζεστὸ γλυκὸ κρασί· ἔπειτα πεινοῦσα φοβερά· χωρὶς νὰ μοῦ τὸ ξαναπῇ λοιπόν, ἄδειασα τὸ φλυτζάνι καὶ ξανασκεπάσθηκα μὲ τὸ χράμι μου.

—Τί ζέστη! Τὸ κρασὶ μὲ ἄναψε καὶ κόντεψα νὰ σκάσω.

Εὐτυχῶς ὁ κυριός μας δὲν ἄργησε ἔξω. Σὲ λίγο γύρισε μ' ἕνα κύριο ποὺ φοροῦσε χρυσᾶ γυαλιά. Ἦταν ὁ γιατρός.

Ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ὑποκείμενο δὲν καταδέχουνταν νὰ ἐνοχληθῇ γιὰ ἕνα πίθηκο, ὁ Βιτάλης δὲν τοῦ εἶχε πῆ γιὰ τί ἄρρωστο τὸν καλοῦσε. Ἔτσι, ἅμα μὲ εἶδε στὸ κρεββάτι, κόκκινο σὰν τὴν παπαρούνα, μ' ἐπλησίασε κι' ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό μου.

—Συμφόρησις! εἶπε.

Κι' ἐκούνησε τὸ κεφάλι του ἀπελπιστικά.

Ἔπρεπε νὰ τὸν βγάλω γρήγορα ἀπὸ τὴν πλάνη του, γιατὶ ἀλλοιώτικα μποροῦσε νὰ φλεβοτομήσῃ ἐμένα.

—Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁ ἄρρωστος, εἶπα.

—Πῶς; δὲν εἶσαι ὁ ἄρρωστος;... Αὐτὸ τὸ παιδὶ παραληρεῖ!

Χωρὶς ν' ἀποκριθῶ, σήκωσα λίγο τὸ σκέπασμα καί, δείχνοντας τὸν Καρδούλη, ποὺ εἶχε τὸ μπρατσάκι του γύρω στὸ λαιμό μου:

—Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄρρωστος, εἶπα.

Ὁ γιατρὸς ὀπισθοχώρησε δυὸ βήματα καὶ κύτταξε τὸν Βιτάλη.

—Πίθηκος! ἐφώναξε. Γιὰ μιὰ μαϊμοῦ μ' ἐνοχλήσατε, καὶ μὲ τέτοιον καιρό;

Ἐνόμισα πὼς θάφευγε θυμωμένος.

Μὰ ὁ κύριός μας ἦταν ἄνθρωπος ποὺ δὲν τὰ ἔχανε εὔκολα. Μὲ μεγάλη εὐγένεια, σταμάτησε τὸν γιατρὸ καὶ τοῦ τὰ ἐξήγησεν ὅλα: Πῶς μᾶς εἶχε βρῆ ἡ χιονοθύελλα καὶ πῶς, ἀπ' τὸ φόβο τῶν λύκων, ὁ Καρδούλης ἀνέβηκε στὴ χιονισμένη βαλανιδιὰ καὶ ξεπάγιασε. Ναί, βέβαια, ὁ ἄρρωστος δὲν ἦταν παρὰ ἕνας πίθηκος. Μὰ τί ἔξυπνος πίθηκος! Καὶ γιὰ μᾶς τί σύντροφος πολύτιμος καὶ φίλος! Μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐμπιστευθῇ τέτοιο ἔξοχο ἠθοποιὸ σ' ἕναν ἁπλὸ κτηνίατρο; Ὅλοι ξέρουν πὼς οἱ κτηνίατροι τῶν χωριῶν εἶναι γαϊδούρια, ἐνῷ κάθε γιατρός, πολὺ ἢ λίγο, εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης· γι' αὐτὸ καὶ στὸ μικρότερο χωριό, ὅταν κτυπᾷ κανεὶς τὴν πόρτα ἑνὸς γιατροῦ, εἶναι βέβαιος πὼς θὰ συναντήσῃ τὴ σοφία, τὴν εὐγένεια καὶ τὴν καλωσύνη. Ἔπειτα, ὅσο ζῷο κι' ἂν εἶναι, ὁ πίθηκος, μοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ οἱ ἀρρώστειες του εἶναι οἱ ἴδιες σχεδὸν μὲ τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν θάταν λοιπὸν ἐπιστημονικῶς πολὺ ἐνδιαφέρον, γιὰ ἕναν ἀληθινὸ γιατρό, νὰ ἐξετάσῃ πόσο μοιάζουν καὶ πόσο δὲν μοιάζουν αὐτὲς οἱ ἀρρώστειες;...

Εἶναι ἐπιτήδειοι κόλακες οἱ Ἰταλοί· καὶ σιγὰ-σιγὰ ὁ γιατρὸς ἀπομακρύνουνταν ἀπ' τὴν πόρτα, ὥς που γύρισε πάλι στὸ κρεββάτι.

Ὅσο τοῦ μιλοῦσε ὁ κυριός μας, ὁ Καρδούλης, ποὺ κατάλαβε πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὰ γυαλιὰ ἦταν γιατρός, ἔβγαλε τοὐλάχιστο δέκα φορὲς τὸ χέρι του, γιὰ νὰ τὸν φλεβοτομήσῃ.

—Ἰδέστε τί ἔξυπνος πίθηκος ποὺ εἶναι! τοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης. Ξέρει πὼς εἶσθε γιατρὸς καὶ σᾶς δίνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιάσετε τὸ σφυγμό του.

Αὐτὸ πιὰ ἔκαμε τὸν γιατρὸ νὰ τ' ἀποφασίσῃ.

—Ἀλήθεια, εἶπε· τὸ πρᾶγμα μπορεῖ νὰ εἶναι περίεργο.

Γιὰ μᾶς, ἀλλοίμονο, ἦταν θλιβερὸ κι' ἀνησυχητικό. Ὁ γιατρὸς ἐξέτασε τὸν Καρδούλη, τὸν ἐσφυγμομέτρησε καὶ μᾶς εἶπε πὼς τὸν τριγύριζε περιπνευμονία.

Ἔπειτα τοῦ ἔπιασε τὸ χεράκι ἐκεῖνο, ποὺ μᾶς τὸ ἔτεινε τόσες φορές, καὶ τὸ νυστέρι του τρύπησε τὴ φλέβα, χωρὶς ὁ καϋμένος ὁ πίθηκος νὰ φωνάξῃ καθόλου. Ἤξερε πὼς αὐτὸ θὰ τὸν γιάτρευε.

Μετὰ τὴν ἀφαίμαξι, ἀρχίσαμε σιναπισμούς, καταπλάσματα, τριψίματα, καὶ ζεστὰ ἀτελείωτα. Ἐννοεῖται πὼς δὲν ἔμεινα στὸ κρεββάτι, παρὰ ἔγινα νοσοκόμος τοῦ Καρδούλη.

Ὁ ἄρρωστος πίθηκος ἤθελε καὶ δέχουνταν τὶς περιποιήσεις μου μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο εὐγνωμοσύνης. Ἀληθινὰ τὸ βλέμμα του εἶχε γίνει ἀνθρώπινο.

Καὶ τί ἥσυχος, τί φρόνιμος καὶ ὑπάκουος ποὺ ἦταν τώρα, αὐτὸς ποὺ, ἄλλη φορά, μᾶς ἔβγαζε τὴν πίστι ὥσπου νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλαμε! Σὰν τὸ χαϊδεμένο παιδί, ἤθελε νὰ μᾶς ἔχῃ ὅλους κοντά του, ἀκόμα καὶ τὸν Κάπη, κι' ἅμα ἔβγαινε ἔξω κανένας ἀπὸ μᾶς, ἐθύμωνε.

Ὁ γιατρὸς ἔπιασε τὸ σφυγμὸ τοῦ Καρδούλη.

Ἡ ἀρρώστεια φανερώθηκε κι' ἀκολούθησε τὴ συνηθισμένη της πορεία. Ὁ βήχας ἔγινε σχεδὸν ἀδιάκοπος καί, καθὼς τοῦ τράνταζε τὸ σωματάκι, ὁ ἄρρωστος κουράζουνταν πάρα πολύ.

Δυὸ δεκάρες ἦταν ὅλη μου ἡ περιουσία καὶ τὶς ξόδεψα γιὰ ν' ἀγοράσω τοῦ Καρδούλη καραμέλες.

Ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸν ἔβλαψα, ἀντὶ νὰ τὸν ἀνακουφίσω. Γιατὶ μὲ τὴν προσοχὴ ποὺ ἔδινε στὸ κάθε τί, δὲν τοῦ ἐχρειάσθη πολὺ νὰ καταλάβῃ πὼς τοῦ ἔδινα ἀπὸ μιὰ καραμέλα κάθε φορὰ ποὺ ἔβηχε. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ βήχῃ κάθε λίγο καὶ λιγάκι, γιὰ

νἄχη συχνότερα τὸ γιατρικὸ ποὺ τὸν γλύκαινε.

Ἅμα κατάλαβα τὴν πονηριά του, ἔκρυψα τὶς καραμέλες· μα ὁ Καρδούλης δὲν ἀπελπίσθηκε· στὴν ἀρχή, μὲ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσω μὲ τὰ μάτια· ὕστερα, ἅμα ἔβλεπε πὼς τὰ παρακάλια δὲν ἔκαναν τίποτα, ἀνασηκώνουνταν στὸ κρεββάτι καί, μὲ τὸ χέρι στὴν κοιλιά, ἔβηχε μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Τότε τὸ πρόσωπό του ἄλλαζε χρῶμα, οἱ φλέβες τοῦ μετώπου του φουσκώναν, δάκρυα ἔτρεχαν ἀπ' τὰ μάτια του καὶ στὸ τέλος πνίγουνταν ἀπ' τὸ βῆχα, ὄχι πιὰ στὰ ψέματα, παρὰ στ' ἀλήθεια!

Ὁ κύριός μου δὲν μοῦ μιλοῦσε ποτὲ γιὰ τὶς δουλειές του καὶ μόνο κατὰ τύχη εἶχα μάθει πὼς ἀναγκάσθηκε νὰ πουλήση τὸ ρολόγι του γιὰ νὰ μοῦ ἀγοράση προβειά. Μὰ στὶς δύσκολες περιστάσεις ποὺ βρισκόμαστε τώρα, ἔκρινε καλὸ νὰ παραβλέψη αὐτὸν τὸν κανόνα.

Μιὰ μέρα, ὅταν ἀνέβηκε στὴν κάμαρά μας,—εἶχε κατεβῆ γιὰ νὰ φάη, ἐνῷ ἐγὼ εἶχα μείνει μὲ τὸν Καρδούλη, γιατὶ ποτὲ δὲν τὸν ἀφίναμε μονάχο,—μοῦ εἶπε πὼς ὁ ξενοδόχος τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ πληρώση ὅ,τι τοῦ χρωστούσαμε καὶ πώς, ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν πληρωμή, δὲν τοῦ ἔμειναν πιὰ παρὰ δυὸ μόνον φράγκα.

Τί ἔπρεπε τώρα νὰ γίνη;

Ἐγώ, φυσικά, δὲν εὕρισκα τίποτα. Ὁ Βιτάλης ὅμως πίστευε πὼς ἦταν τρόπος νὰ βγοῦμε ἀπ' τὴ στενοχώρια: νὰ δώσουμε μια παράστασι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ.

Παράστασι, χωρὶς Ζερμπίνο, χωρὶς Δούλτση, χωρὶς Καρδούλη, Ἀδύνατο μοῦ φαινόταν!

Μὰ δὲν ἦταν περίστασι, γιὰ νὰ καθήσουμε μὲ σταυρωμένα χέρια. Ἔπρεπε νὰ κάμουμε τ' ἀδύνατα δυνατά, νὰ σώσουμε τὸν ἄρρωστό μας. Καὶ γι' αὐτὸ μᾶς χρειάζουνταν πρὸ πάντων λεπτά. Πῶς θὰ πληρώναμε γιατρό, γιατρικά, κάμαρη, φωτιά, ἐκτὸς ἀπ' τὸ καθημερινὸ φαγητό μας; Σαράντα φράγκα, τὸ λιγώτερο, ἔπρεπε νάχουμε ἀπόψε. Σ' ἕνα χωριό, μὲ τέτοιο κρύο καὶ μὲ τὰ μέσα ποὺ εἴχαμε στὴ διάθεσί μας, θἆταν πολὺ δύσκολο νὰ τὰ κερδίσουμε. Ὁ Βιτάλης ὅμως, χωρὶς ν' ἀργοπορήση μὲ σκέψεις, βάλθηκε νὰ πραγματοποιήση τὸ σχέδιό του ἀμέσως.

Ἐνῷ ἐγὼ ἐφύλαγα τὸν ἄρρωστο, ἐκεῖνος βρῆκε σάλα για θέατρο, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀποθῆκες τῆς Ἀγορᾶς, γιατὶ παράστασι στὸ ὕπαιθρο, μὲ τὸ κρύο τοῦ ἔκανε, δὲν μποροῦσε νὰ γίνη. Ἔγραψε καὶ τοιχοκόλλησε τὰ προγράμματα. Μὲ λίγες σανίδες κατάφερε νὰ φτιάση μιὰ σκηνή. Καὶ μὲ τὰ δυόμισυ φράγκα ποὺ εἶχε, ἀγόρασε κεριὰ καὶ τὰ ἔκοψε στὴ μέση γιὰ νὰ διπλασιάση τὸν φωτισμό.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μας, τὸν ἔβλεπα νὰ πηγαινοέρχεται στὸ χιόνι, νὰ περνᾷ καὶ νὰ ξαναπερνᾷ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, καὶ ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου μὲ ἀγωνία, τί πρόγραμμα νἆχε κάνει γι' αὐτὴ τὴν παράστασι. Σὲ λιγάκι τὸ ἔμαθα. Ὁ ταμπουρλιέρης τοῦ χωριοῦ μ' ἕνα κόκκινο καπέλλο, στάθηκε μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο καί, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μεγαλοπρεπεστάτη τυμπανοκρουσία, τὸ διάβασε δυνατά.

Ὁ Βιτάλης ἔδινε στὸ Κοινὸ τὶς πιὸ ὑπερβολικὲς ὑποσχέσεις. Μιλοῦσε γιὰ ἕναν «καλλιτέχνη περίφημο σ' ὅλο τὸν κόσμο»,—ἦταν ὁ Κάπης,—καὶ γιὰ ἕνα μικρὸ τραγουδιστὴ ποὺ «ἀποτελοῦσε φαινόμενο». Καὶ τὸ φαινόμενο ἤμουν ἐγώ!

Τὸ πρόγραμμα δὲν ὥριζε τὶς τιμὲς τῶν θέσεων. Ἀφίνουνταν στὴ γενναιοδωρία τῶν θεατῶν, ποὺ θὰ ἐπλήρωναν ἀφοῦ θἄβλεπαν, θἄκουγαν καὶ θὰ χειροκροτοῦσαν.

Αὐτὸ μοῦ φάνηκε πολὺ τολμηρό. Θὰ μᾶς χειροκροτοῦσαν ἆρά γε; Τὸν Κάπη ἴσως τοῦ ἄξιζε νὰ εἶναι «περίφημος». Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμουν καθόλου βέβαιος πὼς ἀποτελοῦσα φαινόμενο.

Ὅταν ἄκουσαν τὸ ταμποῦρλο, ὁ Κάπης ἐγαύγισε χαρούμενος κι' ὁ Καρδούλης ἀνασηκώθηκε, ἂν καὶ ἦταν πολὺ ἄρρωστος ἐκείνη τὴ στιγμή. Κι' οἱ δυό, μοῦ φάνηκε, κατάλαβαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ παράστασι δική μας.

Τὴν ὑποψία αὐτὴ μοῦ τὴν ἐβεβαίωσε σὲ λίγο ἡ παντομίμα τοῦ Καρδούλη. Ἤθελε νὰ σηκωθῆ καὶ μὲ τὸ στανιὸ τὸν κράτησα στὸ κρεββάτι. Τότε μοῦ ζήτησε τὴ στολή του, τὴ στολὴ τοῦ Ἄγγλου στρατηγοῦ, τὴν κόκκινη μὲ τὰ χρυσᾶ γαλόνια καὶ τὸ καπέλλο μὲ τὰ φτερά.

Μὲ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ τὴ φορέσω γονατιστός, μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα. Κι' ἅμα εἶδε πὼς δὲν ἔκαναν τίποτα τὰ παρακάλια, δοκίμασε τὸ θυμὸ κι' ἔπειτα τὰ κλάματα.

('Η συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

* Ο ΑΙΣΩΠΟΣ *

Γιὰ τὸν βίο αὐτοῦ τοῦ ξακουστοῦ λογοποιοῦ πολὺ λίγα ξέρουμε. Φαίνεται πὼς ἔζησε περίπου τὸ 570 π. Χ., γιατὶ ὁ Ἡρόδοτος μᾶς ἀναφέρει τὸ ὄνομα μιᾶς γυναίκας ποὖταν σύνδουλός του, λέγοντας πὼς ἔζησε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀμάσιος ποὖταν βασιλιᾶς τῶν Αἰγυπτίων κατὰ τὸ 569 π. Χ.

«... Πρὸς δ' ὅτι κατὰ Ἄμασιν βασιλεύοντα ἦν ἀκμάζουσα Ῥοδῶπις ἀλλ' οὐ κατὰ τοῦτον ἔτεσι γὰρ κάρτα πολλοῖσι ὕστερον τούτων τῶν βασιλέων τῶν τὰς Πυραμίδας ταύτας λιπομένων, ἦν Ῥοδῶπις .... σύνδουλος δὲ Αἰσώπου τοῦ λογοποιοῦ». Ἄλλοι συγγραφεῖς τὸν λένε σύγχρονο τοῦ Σόλωνα καὶ ἄλλοι πὼς ἔζησε τὴν 52 Ὀλυμπ. Τέλος ὁ ξακουστὸς Κλίντων ὕστερα ἀπὸ μιὰ διόρθωσι ἑνὸς χωρίου τοῦ Σουΐδα λέει ὅτι τὸ 620 π. Χ. γεννήθηκε καὶ πέθανε τὸ 564. Γιὰ τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του μᾶς ἀναφέρει ὁ Σουΐδας πὼς ἤριζαν ἡ Σάμος, αἱ Σάρδεις, καὶ τὸ Κοτουάϊον ἢ Κοτύαιον τῆς Φρυγίας (νῦν Κιουτάχια). Κατ' ἀρχὰς ἦταν δοῦλος στοὺς δεσπότες Ξάνθο καὶ Ἰάδμονα ποὖσαν ἀπὸ τὴ Σάμο. Ἀφοῦ ὅμως πέρασε πολὺς καιρὸς ὁ Ἰάδμονας τὸν ἐλευθερώνει καὶ ἔρχεται στὸν βασιλέα Κροῖσο καὶ κατόπιν στὴν Ἀθήνα στὸν Πεισίστρατον. Ὁ Πλούταρχος μάλιστα ἀναφέρει πὼς πῆγε καὶ στοὺς Δελφοὺς φέρνοντας χρήματα «ὅπως τε θύσειε τῷ Θεῷ μεγαλοπρεπῶς καὶ Δελφῶν ἑκάστω διανείμη μνᾶς τέσσαρας». Ἐπειδὴ ὅμως γεννήθηκε κάποια διαφορά καὶ ἐπειδὴ ὀργίστηκε πρὸς τοὺς ἐκεῖ κάνει μόνο τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἐντολῆς, τὸ δὲ δεύτερο τὸ γυρίζει πίσω στὶς Σάρδεις ἐπειδὴ οἱ Δελφοὶ δὲν ἦσαν ἄξιοι νὰ ὠφεληθοῦν αὐτοῦ. Οἱ Δελφοὶ γι' αὐτὴ τὴ προσβλητικὴ στάσι, ἐρεθίζονται καὶ τὸν φονεύουν ρίχνοντάς τον ἀπὸ τὴν ἐκεῖ Ὑάμπεια πέτρα. Γι' αὐτὴν τὴν ἀνόσια πρᾶξι οἱ Θεοὶ ὀργίζονται καὶ στέλνουν ἀφορία γῆς καὶ φοβερὲς ἀσθένειες ὥστε αὐτοὶ γυρίζοντας στὰ δημόσια πανηγύρια καλοῦσαν «τὸν βουλόμενον ὑπὲρ Αἰσώπου δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν». Τέλος δὲ ὁ Ἰάδμονας ἀπὸ τὴν Σάμο ἀπόγονος τοῦ παληοῦ δεσπότου τοῦ Αἰσώπου ἔρχεται καὶ παίρνει δίκη ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἔτσι σώθηκαν ἀπὸ τὸ κακό. Ἔξω ἀπὸ κεῖνα ποὺ λέχτηκαν γιὰ τὸ βίο του καὶ ποὺ βγαίνουνε ἀπὸ ἀρχαῖες μαρτυρίες, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἀνέκδοτα καὶ συμβάντα ποὖναι προτεταγμένα στὴ συλλογὴ τοῦ Μαξίμου Πλανούδη. Ἐκεῖ λοιπὸν παριστᾷ τὸν Αἴσωπο ὁ Πλανούδης ὡς πολὺ ἄσχημο μὲ ἄλλους δὲ λόγους τέρας ἐνῷ ἂν ἦταν στὴν πραγματικότητα ἔτσι θὰ γινότανε λόγος τέτοιος ὅπως συμβαίνει στὸ συμπόσιο τοῦ Πλουτάρχου ποὺ ἐνῷ γίνεται τόσος λόγος καὶ τόσα ἀστεῖα γιὰ τὸ πρῶτο του δουλικὸ ἐπάγγελμα γιὰ τὴν μορφή του δὲν γίνεται καθόλου λόγος. Οὔτε ἀκόμη πρέπει νὰ κάμη κανεὶς τὴν ὑπόθεσι ὅτι αὐτὴ ἡ στάσι ποὺ τήρησαν οἱ τόσοι λογιοι ἦταν ἀπὸ λόγους ἀξιοπρεπείας, γιατὶ βλέπουμε πὼς στὸ συμπόσιο τοῦ Πλάτωνα ἡ μύτη τοῦ Σωκράτη γίνεται ὑπόθεσις πολλῶν ἀστείων. Ἄλλη μιὰ ἀπόδειξι γιὰ τὸ ἄσχημο αὐτὸ πιὸ τρανὴ ἀπὸ τὴν πρώτη εἶναι πὼς οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ ἔστησαν ἀνδριάντα (ὅπως μᾶς λέει ὁ βίος του ἀπὸ τὸν Πλανούδη) ἔργο τοῦ Λυσίππου.

Προτομὴ τοῦ Αἰσώπου.

Χίλια δυό σὲ μιὰ σελίδα

Πόσα εἶναι τὰ γνωστὰ εἴδη τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου;

Όλα τὰ ὣς σήμερα γνωστὰ εἴδη τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ἀνέρχονται σὲ 400 χιλιάδες. Ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔντομα φθάνουν τὶς 280 χιλιάδες, τὰ πτηνὰ τὶς 13.000, τὰ ἑρπετὰ τὰ 1.600, τὰ ἀμφίβια τὰ 1.300 καὶ τὰ ἀραχνοειδῆ τὰ 20.000 εἴδη.

Τί εἶναι καὶ πῶς γίνεται ἡ συμπαθητικὴ μελάνη;

Η συμπαθητικὴ μελάνη ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μὴν ἐμφανίζῃ τὰ γράμματα ποὺ γράφτηκαν μ' αὐτήν, παρὰ μόνον κατόπιν εἰδικῶν συνθηκῶν. Μπορεῖ κανεὶς νὰ θεωρήσῃ ὡς συμπαθητικὴν μελάνην τὸν χυμὸ τοῦ λεμονιοῦ, τοῦ πορτοκαλλιοῦ καὶ τὸ ὑδρόθειο, γιατὶ ὅ,τι γραφῇ μὲ τὴν βοήθειά τους δὲν ἐμφανίζεται παρὰ μόνον ἀφοῦ ἐκτεθῇ σὲ φωτιά. Μὲ ἐλαφρὰ διάλυσι νιτρικοῦ ἀργύρου ἔχει κανεὶς πρώτης τάξεως συμπαθητικὴ μελάνη, τῆς ὁποίας οἱ χαρακτῆρες ἐμφανίζονται μόνον ἐὰν περάσωμε τὸ χαρτὶ ὅπου ἔχουν γραφῇ μ' ἕνα σπόγγο βουτηγμένον σὲ διάλυσι γαλακτικοῦ ὀξέος.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ στυποχάρτου

Η ἐφεύρεσις αὐτὴ ὀφείλεται σὲ μιὰν ἐργάτρια ποὺ ἔφτιανε χαρτί. Μιὰ μέρα, ἐνῷ ἑτοίμαζε τὸν πολτὸ γιὰ τὸ χαρτί, λησμόνησε νὰ προσθέσῃ τὴν ἀναγκαία κόλλα κι' ἔτσι, ἀντὶ νὰ φτιάξῃ τὸ χαρτὶ ποὺ ἤθελε, ἐπέτυχε ἕνα διαφορετικὸ χαρτί, κατάλληλο ν' ἀπορροφᾷ ὑγρὲς οὐσίες.

Ἡ διακοσμητικὴ τοῦ γυαλιοῦ

Επίσης ἡ χάραξις τοῦ γυαλιοῦ ὀφείλεται σὲ μιὰν ἐργάτρια ἡ ὁποία παρετήρησε πῶς μιὰ σταγόνα ἀκουα-φόρτε, ποὺ ἔπεσε τυχαίως ἐπάνω σ' ἕνα κομμάτι γυαλί, ἀφῆκεν ἐπάνω του τὰ ἴχνη της.

Γιατὶ τὰ Αἰγινίτικα κανάτια κρυώνουν τὸ νερό;

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὡρισμένον εἶδος πηλίνων ἀγγείων, ποὺ κατασκευάζουν στὴν Αἴγινα ἀπὸ ὑπόλευκο πηλὸ ἀτελῶς ψημένο, ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ κρυώνουν τὸ νερό. Ὁ λόγος ποὺ τὸ κρυώνουν εἶναι ὅτι ἔχουν πολλοὺς πόρους στὴν ἐπιφάνειά τους καὶ ἐπιτρέπουν στὸ νερὸ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τοὺς πόρους αὐτοὺς σὲ λεπτὲς σταγόνες καὶ νὰ ἐξατμίζεται ρίχνοντας ἔτσι τὴν θερμοκρασία τοῦ ἀγγείου. Τὰ αἰγινίτικα κανάτια πρέπει νὰ τοποθετοῦνται πάντα σὲ μέρος ὅπου ὑπάρχει ρεῦμα καὶ νὰ καθαρίζωνται τακτικὰ ἐσωτερικῶς γιὰ νὰ μὴ φράξουν οἱ πόροι τους.

Ποιὰ εἶναι τὰ πρῶτα Ἑλληνικὰ νομίσματα, πότε ἐκόπησαν καὶ ἀπὸ ποιοὺς ἐχαράχθησαν;

Τὰ πρῶτα Ἑλληνικὰ νομίσματα ἐκόπησαν ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Καποδιστρίου τὸ 1828 καὶ ἦσαν τὰ ἑξῆς:

Ἀργυρᾶ: 1 Φοίνιξ. Χαλκᾶ: 10 λεπτά, 5 λεπτὰ καὶ 1 λεπτό.

Τὸ 1830 ἐκόπησαν ἐπίσης χαλκᾶ νομίσματα ἐκ 10, 5 καὶ 1 λεπτοῦ. Τέλος, τὸ 1831 ἐκόπησαν ἐκ νέου χαλκᾶ νομίσματα τῶν 20, 10, 5 καὶ 1 λεπτοῦ.

Οἱ σφραγῖδες τῶν νομισμάτων τοῦ Κυβερνήτου κατεσκευάσθησαν ὑπὸ τριῶν διαφόρων τεχνιτῶν. Καὶ αἱ μὲν τῶν νομισμάτων τοῦ 1828 ἐχαράχθησαν ἀπὸ κάποιον Ἀρμένιον χρυσοχόον ποὺ ὠνομαζόταν Χατζῆ Γρηγόρης, αἱ δὲ τοῦ 1830 ἀπὸ τὸν ἐκ Καρυταίνης Γεώργιον Δασκάλου. Τοῦ 1831 ἐχαράχθησαν ἀπὸ τὸν Καρπενησιώτη Δημήτριο Κόντο. Ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω νομίσματα ἐκόπησαν στὸ νομισματοκοπεῖο τῆς Αἰγίνης.

Ποιὰ εἶναι ἡ παγκόσμιος παραγωγὴ καὶ ποιὰ ἡ κατανάλωσις τοῦ καουτσούκ;

Η παγκόσμιος παραγωγὴ τοῦ καουτσούκ, μιᾶς ἀπὸ τὰς πολυτιμοτέρας πρώτας ὕλας τοῦ κόσμου, ἔχει ρυθμισθῆ τελευταίως ἐπὶ ἔλαττον τῆς καταναλώσεως, λόγῳ τῆς ὑπάρξεως μεγάλου στὸκ ποὺ πρέπει νὰ ἐξαντληθῇ. Τὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον στὸκ καουτσοὺκ ὑπολογίζονται εἰς 500.000 τόν. περίπου, ἐνῷ ἡ μηνιαία παραγωγὴ κυμαίνεται μεταξὺ 65—70 χιλιάδων τόννων καὶ ἡ μηνιαία παγκόσμιος κατανάλωσις μεταξὺ 90—95 χιλιάδων τόννων. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ποσότης τοῦ κατὰ μῆνα καταναλισκομένου καουτσοὺκ ἀποδεικνύει πόσον ἡ πρώτη αὐτὴ ὕλη ἔχει διαδοθῆ καὶ ἐπικρατήσει στὴ σημερινὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

ΠΩΣ ΕΠΕΞΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΑ

1. Τὰ δέρματα τῶν βοδιῶν, ἀγελάδων, προβάτων, χοίρων κ.τ.λ. τοῦ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν διὰ τὴν βιομηχανίαν προοριζομένων δερμάτων, κατ' ἀρχὰς πλύνονται προσεκτικὰ καὶ μετὰ βρέχονται ἐπὶ ἡμέρας σὲ τρεχούμενο νερό.

★

2. Τὰ κρεμοῦν μέσα σὲ κλειστὸ χῶρο, ὅπου καπνίζονται ἐπὶ μακρὸν ἢ καλύτερα τ' ἀφήνουν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς βρασμένου νεροῦ. Σκοπὸς τῆς προεργασίας αὐτῆς εἶναι τὸ φούσκωμα τῶν πόρων τοῦ δέρματος . .

★

3. . . .καὶ ἡ κατ' ἀκολουθίαν διευκόλυνσις τῆς ἀφαιρέσεως τῶν τριχῶν. Διὰ τὴν νέαν αὐτὴν ἐπεξεργασίαν τὰ δέρματα τοποθετοῦνται σ' ἕνα ξύλινο ὑποστήριγμα καὶ ἀποξέονται μὲ τὸ χέρι ἢ μὲ μηχανή, μὲ ἕνα στρογγυλεμένο μαχαίρι.

★

4. Ξύνουν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὸ κρέας ποὺ τυχὸν ἔμεινε κολλημένο ἐπάνω στὸ δέρμα, καὶ μετὰ τὸ ξαναβρέχουν πάλι ἐπὶ μακρὸν μέσα σ' ἕνα εἰδικὸ ὑγρὸ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ ξέπλυμα τοῦ δέρματος, ποὺ θὰ καταστῇ δρυοφλοιόχρουν

5. Τὰ δέρματα, ἀφοῦ σκεπασθοῦν μὲ στρώματα κοπανισμένου φλοιοῦ δρυός, στοιβάζονται μετὰ μέσα σὲ τσιμεντένιους λάκκους. Κάθε λάκκος εἶναι κλεισμένος μὲ σανίδες καὶ βαρειὲς πέτρες, ποὺ εἶναι καταβρεγμένες μὲ χυμὸν δρυοφλοιοῦ.

★

6) Ὁ δρυοφλοιὸς παρασκευάζεται ἀπὸ τὸ κοπάνισμα τοῦ φλοιοῦ δρυός, ἰτέας, σημύδας κ.τ.λ. Περιέχει μίαν εἰδικὴν οὐσίαν, τὴν «δρυοφλοιίδα», ἡ ὁποία καθιστᾷ τὰ δέρματα ἀδιάβροχα ἢ ἄσηπτα.

★

7. Τὰ δέρματα διαβρέχονται ἀδιακόπως μὲ χυμὸν δρυοφλοιοῦ καὶ κάθε τρεῖς μῆνες ἀλλάζουν τοὺς φλοιοὺς τῆς δρυὸς ποὺ περιέχονται μέσα στὸν κάδο. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐνδεκάτου πρὸς τὸν δέκατον τρίτον μῆνα, τὰ δέρματα, ποὺ εἶναι πλέον ἕτοιμα, πλένονται καὶ ξηραίνονται...

★

8. Κι' ἔτσι μποροῦν νὰ δοθοῦν στὴν βιομηχανία, ἡ ὁποία τὰ χρησιμοποιεῖ διὰ τὴν κατασκευὴν ὑποδημάτων, ἐνδυμάτων, γαντιῶν κ.τ.λ.

Γενικὴ ἄποψις τοῦ Σταδίου κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν Α΄ Πανελληνίων Ἀγώνων τῆς Ε.Ο.Ν.

XI
ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ
ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Ὁ ἀγὼν πορείας 10.000 μέτρων.

Παρέλασις Φαλαγγιτισσῶν κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν ἀγώνων.

Τὸ ὀπωροφόρο δένδρο εἶναι πηγὴ πλουτισμοῦ!

Εἶναι ἀπόλυτα ἀποδεδειγμένο ὅτι ὁ τόπος εὐνοεῖ πολὺ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ δένδρου.

Τὸ γεωργικό μας μέλλον εἶναι μποροῦμε νὰ ποῦμε ἡ καλλιέργεια τοῦ ὀπωροφόρου δένδρου.

Ποιὸ ὅμως δένδρο; Ὄχι τὸ ζαρωμένο, τὸ σαρακοφαγωμένο, τὸ ἀρρωστιάρικο καὶ τὸ ἄχρηστο. Τὸ δένδρο τῆς ποικιλίας, μὲ ζωὴ μὲ βλάστησι, τὸ ἀκμαῖο, ποὺ θὰ μᾶς δώση τὸ ἄφθονο καὶ γερὸ φροῦτο, κι' ὄχι τὸ ἀρρωστιάρικο καὶ τὸ λεκιασμένο.

Τὸ χαλασμένο φροῦτο δὲν πιάνεται, δὲν ἀγοράζεται, πετιέται στοὺς χοίρους καὶ δὲν προσελκύει τὸν ἀγοραστήν.

Ἔχουμε ὅμως ἐμεῖς τέτοια δένδρα; Ἂν καὶ τὸ κλῖμα καὶ τὸ χῶμα τοῦ τόπου μας εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξί των, δὲν ἔχουμε ἀρκετὰ ἀποδοτικά. Τὸ γιατί, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ βροῦμε. Ἁπλῶς δὲν τὰ περιποιούμεθα. Ὁ κάθε γεωργὸς ἔχει ὅπως παρατηρεῖται τώρα τελευταῖα τὸ ἐνδιαφέρον νὰ φυτεύση μερικὰ ὀπωροφόρα, ἐξευγενισμένων μάλιστα ποικιλιῶν. Καὶ τὰ ἀγοράζει ἀκριβά. Δυστυχῶς τὸ ἐνδιαφέρον του σταματᾶ κατὰ τὰ 90 % εἰς τὸ φύτευμα. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα, ἀφήνει στὴ φύσι ὅλες τὶς δουλειὲς ποὺ πρέπει νὰ κάνη αὐτός. Καὶ ἂν μὲν ἡ φύσις εἶναι εὐνοϊκή, τὸ δενδράκι ἀναπτύσσεται καὶ ἀποδίδει κανονικά. Ἂν ὅμως δὲν φανῆ εὐνοϊκή, ἀφοῦ τὰ χώματα δὲν εἶναι καλά, ἀφοῦ χιλιάδες μαμούνια καὶ ἀρρώστειες τὸ κυκλώνουν, τότε κατσουφιάζει, ζαρώνει, μαραίνεται καὶ τέλος ξεραίνεται.

Τὸ δένδρο λοιπὸν γιὰ νὰ προκόψη ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὶς φροντίδες μας καὶ τὶς περιποιήσεις μας. Θέλει τὸ ἀπαραίτητο ξελάκκωμα καὶ τὸ πότισμα τὸ καλοκαῖρι, τὸ ἀσβέστωμα τὸν

Νέος τρόπος συσκευασίας φρουτων.

χειμῶνα, τὸ ράντισμα γιὰ νὰ τὸ προφυλάξουμε στὴν ὥρα του ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες καὶ τὰ μαμούνια.

Πρὸ παντὸς ὅμως ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸ ἐπιστημονικὸ κλάδεμα καὶ ἀπὸ τὴν λίπανσι ἢ τὸ κόπρισμα.

Ἔχει ἀποδειχθῆ ἀπὸ τὴν πεῖρα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, ὅτι ὅσο τελειότερο γίνεται τὸ κλάδεμα, τόσο τὸ δένδρο τρέφεται ἀφθονώτερα.

Ρίχνει φυσικὰ μέσα στὸ ἔδαφος βαθειὲς ρίζες καὶ τραβᾶ ἀπ' ἐκεῖ κάθε χρήσιμη καὶ θρεπτικὴ οὐσία γιὰ τὴν πρόοδό του.

Ἀλλὰ αὐτὴ μονάχα δὲν ἀρκεῖ. Ἔχει παρατηρηθῆ καὶ κάτι ἄλλο σὲ χῶρες, ὅπου ἡ ὀπωροκομία ἐσημείωσε προόδους στὴν ποιότητα τοῦ φρούτου καὶ τὴν ἀφθονία τῆς ἐσοδείας, ὅτι τὰ δένδρα ποὺ κλαδεύονται καλὰ καὶ ἐπιστημονικά, γιὰ νὰ ἀποδίδουν ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἀφθόνους καρποὺς χωρὶς νὰ ἐξαντλοῦνται, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τροφοδοτοῦνται καλά.

Μπορεῖ τὸ σύστημα τοῦ κλαδέματος, νὰ ἐπιτρέπη τὸ κανονικὸ μοίρασμα τῶν καρπῶν ἐπάνω στὸ δένδρο. Μπορεῖ νὰ τοὺς ἐκθέτη εἰς τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ ἀέρος, νὰ διευκολύνη τὰ ραντίσματα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θεραπευτικὰ μέσα.

Ἀλλὰ πῶς θὰ σχηματισθοῦν μεγάλοι καρποὶ καὶ εὔχυμοι, πῶς θὰ ἀναπτυχθοῦν κανονικά, πῶς θὰ διατηρηθοῦν ἕως νὰ ὡριμάσουν ἐπάνω στὸ δένδρο, ὅταν λείπη ἡ τροφή, ἡ κοπριὰ δηλαδὴ ἢ τὸ λίπασμα;

Τώρα δὲν ἔχουμε οὔτε πολλά, οὔτε καλὰ φροῦτα, γιατὶ δὲν τὰ τροφοδοτοῦμε καθόλου.

Ἂν προσέξουμε καὶ τροφοδοτήσουμε τὰ δένδρα μας καταλλήλως, ἔχουμε νὰ κερδίσουμε πάρα πολλά. Τὰ φροῦτα μας σιγὰ-σιγά, καταλαμβάνουν μίαν καλὴν θέσιν εἰς τὸ ἐξωτερικό. Ἔχουνε τὸ προσόν, ὅτι εἶναι γλυκά, ἀφράτα καὶ νόστιμα. Ἔχουν ἀκόμη τὸ προτέρημα, νὰ ἀντέχουν στὶς μεταφορές.

Πῶς συσκευάζονται τὰ φροῦτα γιὰ νὰ μεταφερθοῦν εἰς μακρινὰς ἀποστάσεις.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν προτιμοῦνται, πρέπει νὰ προσέξουμε τὰ δένδρα μας. Παράδειγμα τὸ Πήλιον. Ἔρχεται χρονιὰ ποὺ ὁ καρπὸς δενδροκήπου δύο στρεμμάτων πουλιέται σὲ τιμὲς ἀφάνταστες. Μέχρι 50.000 δραχμές. Ἂν ὁ γεωργὸς προσέχη τὰ δένδρά του καὶ τὰ περιποιῆται καὶ δὲν τοῦ παίρνουν τὴ παραγωγὴ τὰ μαμούνια καὶ ἡ ἀρρώστειες, μπορεῖ, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα του προϊόντα, νὰ πιάση μαγιά, νὰ περνᾷ κάπως καλὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ πιάνεται.

Η ΤΟΜΑΤΑ

Τὸ καλοκαῖρι ἡ τομάτα ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες συνισταμένες τῆς τροφῆς τοῦ λαοῦ. Τρώγεται ὠμὴ καὶ σαλάτα, ἀλλὰ καὶ σχεδὸν σὲ ὅλα τὰ φαγητὰ εἶναι ἀπαραίτητο συμπλήρωμα αὐτούσια ἢ σὲ πολτὸ (πελτέ).

Σὲ σπορεῖα σπείρεται κατὰ τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου ἢ καὶ ἐνωρίτερα καὶ μεταφυτεύεται ἐπὶ τόπου κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως. Σὲ μέρη ὅμως ὅπου κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως πέφτουν παγωνιὲς φυτεύεται καὶ πολὺ ἀργότερα, κατὰ τὸν Μάϊον. Ἡ τομάτα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς σπορᾶς της εἰς σπορεῖα μέχρι τῆς καρποφορίας πρέπει νὰ συμπληρώση 150 ἡμέρας περίπου. Εἶναι εὐπαθέστατη εἰς τὸ ψῦχος καὶ πρὸς πρόληψιν ἀσθενειῶν πρέπει νὰ ραντισθῆ μιὰ ἢ δυὸ φορὲς μὲ γαλαζόπετρα πρὸς πρόληψιν τοῦ περονοσπόρου καὶ νὰ θειαφισθῆ ἐπίσης διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ὠϊδίου (στακτιάσματος). Ἀπαιτεῖ ἐπίσης συχνὰ ποτίσματα. Ἡ ἀπόδοσίς της μπορεῖ νὰ ὑπερβῆ τὶς πέντε ὀκάδες κατὰ φυτόν. Εἰς γλυκὰ κλίματα ἡ καλλιέργειά της, ὡς ὀψίμης διαρκεῖ καὶ πέραν τοῦ Δεκεμβρίου. Διὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν οἱ κηπουροὶ τὴν στηρίζουν σὲ κάθετα δικτυωτὰ ἀπὸ καλάμια καὶ ἔτσι διατηρεῖται καλύτερα.

Ἡ καλλιέργειά της εἶναι πολὺ συμφέρουσα διὰ τοὺς καλλιεργητάς. Ὑπάρχουν δὲ ἄπειραι ποικιλίαι πρώϊμοι καὶ ὄψιμοι.

Ὡς τροφὴ εἶναι θρεπτικὴ λόγῳ τῶν βιταμινῶν ποὺ περιέχει.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν ἔβγαιναν παρὰ στὴν αὐλή, γιὰ νὰ περιποιοῦνται τὰ κατοικίδια, ποὺ δὲν ἀπαιτοῦσαν καὶ λίγες φροντίδες. Ἔπειτα ἦταν οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ἡ κατασκευὴ τῶν κονσερβῶν, ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦσαν. Καὶ κάποτε, ὅταν ξάνοιγε ὁ οὐρανός, πήγαιναν καὶ ψάρευαν, πότε στὸ στόμιο τοῦ ρεύματος τῶν Τσακαλιῶν, πότε στοὺς παραθαλάσσιους βράχους τοῦ Φελσενχάϊμ.

Τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Ἰουνίου ὁ καιρὸς χειροτέρεψε ἀκόμη. Στιγμὴ σχεδὸν δὲν ἔπαυε ἡ βροχή, πότε σιγανή, πότε κατακλυσμός. Οὔτε στὴν αὐλὴ δὲν μποροῦσαν τότε νὰ βγαίνουν χωρὶς ἀδιάβροχο. Τὸ περιβόλι, οἱ ἀγροί, οἱ φυτεῖες, ὑπέφεραν δεινὰ ἀπὸ τὶς ἀτελείωτες αὐτὲς νεροποντὲς κι' ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ βράχου, ποὺ στὰ σπλάχνα του ἦταν σκαμμένο τὸ Φελσενχάϊμ, ἔπεφταν ἕνα σωρὸ νεροσυρμές, μὲ κρότο, σὰν μικροὶ καταρράκτες.

Ἂν καὶ κανεὶς δὲν ἔβγαινε ἔξω, παρὰ σὰν ἦταν μεγάλη ἀνάγκη, οἱ ὧρες περνοῦσαν χωρὶς στενοχώρια. Ἀνάμεσα στὶς δυὸ οἰκογένειες ἐβασίλευε ὁμόνοια κι' ὁμοφωνία, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ γεννιέται φιλονικία. Περιττὸ νὰ ποῦμε γιὰ τὴν εἰλικρινῆ φιλία ποὺ ἕνωνε τὸν κ. Ζερμὰττ μὲ τὸν κ. Οὐόλστων, καθὼς καὶ τὶς γυναῖκες τους, τόσο σύμφωνες κι' ἀγαπημένες. Ὁ Τζάκ, πάντα φαιδρός, πάντα ζωηρὸς κι' εὐχαριστημένος, ἕνα μόνο παράπονον εἶχε: ὅτι δὲν μποροῦσε τώρα νὰ ἱκανοποιῇ τὰ κυνηγετικά του ἔνστικτα. Ὅσο γιὰ τὸν Ἐρνέστο καὶ τὴν Ἄννα, οἱ γονεῖς τους εἶχαν παρατηρήσει ὅτι τοὺς ἔδενε ἕνα αἴσθημα, ζωηρότερο ἀπὸ ἁπλῆ φιλία.

Ἡ Ἄννα, δεκαεπτὰ χρονῶν τότε, σοβαρή, φρόνιμη, μετρημένη, ἔξυπνη, δὲν μποροῦσε παρὰ ν' ἀρέσῃ στὸν ἐπίσης σοβαρὸ καὶ φρόνιμον Ἐρνέστο. Τὰ παιδιὰ ταίριαζαν στὴν ἐντέλεια. Καὶ μὲ πολλή τους εὐχαρίστησι οἱ δυὸ οἰκογένειες ἔβλεπαν αὐτὸ τὸ αἴσθημα, ποὺ ἴσως μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἔσφιγγε ἀκόμη περισσότερο τοὺς δεσμούς τους. Ἀλλ' ἄφιναν τὰ πράγματα νὰ τρέχουν μόνα τους. Εἶχαν καιρό, δὲν τοὺς ἐβίαζε τίποτα. Ἔπειτα ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ κι' ὁ «Ξιφίας» ποὺ θὰ ἔφερνε τὸν Φρὶτς καὶ τὴν Τζέννυ παντρεμένους. Μόνον ὁ Τζὰκ ἔκανε κάπου - κάπου κανένα ὑπαινιγμό. Ἄκακο ὅμως, γιατί, μὲ τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε αὐτὸς νὰ μὴν παντρευτῇ ποτέ, δὲν ἐζήλευε καθόλου τὸν Ἐρνέστο, ποὺ εὐτύχησε ν' ἀπαντήσῃ ἕνα τόσο καλὸ κορίτσι σὰν τὴν Ἄννα Οὐόλστων.

Στὰ γεύματα, στὶς βεγγέρες, πάντα οἱ ἀπόντες ἀποτελοῦσαν τὸ θέμα τῆς συνομιλίας. Δὲν ξεχνοῦσαν οὔτε τὸν συνταγματάρχη Μόντροζ, οὔτε τὸν Τζέϊμς, οὔτε τὴ Σουζάνα Οὐόλστων, οὔτε τὴν Ντόλλυ, οὔτε τὸν Φραγκῖσκο, κανένα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θἄκαναν τὴ Νέα Ἑλβετία δεύτερη πατρίδα τους.

Ἕνα βράδυ, ὁ κ. Ζερμὰττ ἔκαμε τὸν ἀκόλουθο ὑπολογισμό:

—Σήμερα ἔχουμε 15 Ἰουνίου. Ὁ «Ξιφίας» ἔφυγε στὶς 20 τοῦ περασμένου Ὀκτώβρη, ἄρα λείπει ὀκτὼ μῆνες σωστούς... Θὰ ἑτοιμάζεται λοιπὸν τώρα ν' ἀφήσῃ τὶς εὐρωπαϊκὲς θάλασσες, γιὰ νὰ μπῇ στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό.

—Τί λὲς ἐσύ, Ἐρνέστε; ρώτησε ἡ κυρία Ζερμάττ.

—Λέω ὅτι, λογαριάζοντας καὶ τὸν καιρὸ ποὺ ἔμεινε στὸ Ἀκρωτῆρι, ἡ κορβέττα θὰ μπόρεσε νὰ φθάσῃ στὴν Ἀγγλία σὲ διάστημα τριῶν τὸ πολὺ μηνῶν. Ἄλλο τόσο θὰ χρειαζόταν γιὰ νὰ γυρίσῃ. Ἀλλ' ἀφοῦ εἴχαμε συμφωνήσει νὰ λείψῃ ἕνα χρόνο ὁλόκληρο, θὰ θέλησε νὰ μείνῃ ἕξ μῆνες τοὐλάχιστο στὴν Εὐρώπη. Καὶ συμπεραίνω, πὼς ἐκεῖ θὰ βρίσκεται ἀκόμη.

—Ὠπωσδήποτε, τώρα θὰ ἑτοιμάζεται γιὰ ταξεῖδι, εἶπε ἡ Ἄννα.

—Πολὺ πιθανόν! ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος.

—Ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ συντόμευσε τὴ διαμονή της στὴν Ἀγγλία, παρετήρησεν ὁ κ. Οὐόλστων.

—Κι' αὐτὸ πιθανόν! ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος! Ἂν καὶ ἕξη μῆνες δὲν ἦταν μεγάλη προθεσμία γιὰ ὅσα εἶχε νὰ κάμῃ ἐκεῖ. Ξέρετε, οἱ λόρδοι τοῦ Ναυαρχείου μας δὲν διεκπεραιώνουν γρήγορα τὶς ὑποθέσεις...

—Ἂς εἶναι, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, ὅταν πρόκειται περὶ κατοχῆς...

—Ἡ ὑπόθεσι τελειώνει ἄψε-σβύσε! συμπλήρωσε ὁ Τζάκ. Τὸ ξέρετε ὅτι κάνουμε ἕνα ὡραῖο δῶρο στὴν πατρίδα σας, κύριε Οὐόλστων;

—Συμφωνῶ, ἀγαπητέ μου Τζάκ.

—Καὶ ὅμως ἦταν μιὰ καλὴ εὐκαιρία, γιὰ ν' ἀρχίσῃ καὶ ἡ ἀγαπητή μας Ἑλβετία νὰ κάνῃ ἀποικίες... Ἕνα νησὶ ποὺ ἔχει ὅλα τὰ φυσικὰ καὶ τὰ ζωϊκὰ πλοῦτη τῆς θερμῆς ζώνης... ἕνα νησὶ τόσο καλὰ τοποθετημένο στὴ μέσῃ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ γιὰ τὸ ἐμπόριο μὲ τὴν ἀπώτατη Ἀσία καὶ μὲ τὸν Εἰρηνικό...

—Πάλι πῆρε δρόμο ὁ Τζάκ, σὰ νἄταν καβάλλα στὸν Μπροῦμμερ ἢ στὸν Λάϊχτφους! ἐφώναξε ὁ κ. Οὐόλστων.

—Τί βγαίνει λοιπὸν ἀπὸ τοὺς λογαριασμοὺς ποὺ κάναμε γιὰ τὸν «Ξιφίαν»; ρώτησε ἡ Ἄννα τὸν Ἐρνέστο.

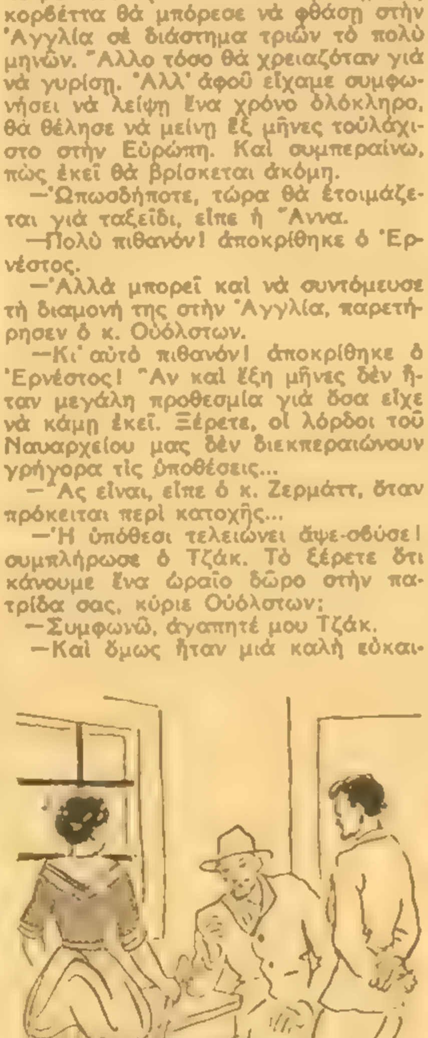
—Ὅτι τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἰουλίου, τὸ βραδύτερο, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, θὰ κάμῃ πανιὰ γιὰ νὰ γυρίσῃ ἐδῶ μὲ τοὺς ἀγαπημένους μας καὶ μὲ ὅσους ἄλλους ἀποίκους θ' ἀποφασίσουν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν. Θὰ πάῃ πρῶτα στὸ Ἀκρωτῆρι, ὅπου θὰ μείνῃ ἴσως ὡς τὰ μέσα Αὐγούστου. Ὥστε δὲν λογαριάζω νὰ τὸν ἰδῶ νὰ προβάλῃ ἀπὸ τὸ Ἀκρωτῆρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας παρὰ κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτώβρη.

—Ἀκόμα τέσσερες ἀτέλειωτοι μῆνες! ψιθύρισε ἡ κυρία Ζερμάττ... Τί μαρτύριο νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ταξειδεύουν στὸν ὠκεανὸ ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαπᾷ!... Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάῃ!

Ἂν οἱ γυναῖκες δὲν ἔχαναν οὔτε ὥρα, ἀπασχολημένες μὲ τὶς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ, δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς πὼς οἱ ἄνδρες ἔμεναν ἀργοί. Συχνότατα ἀντηχοῦσαν οἱ κρότοι τοῦ σιδηρουργείου καὶ τοῦ τόρνου. Ἱκανώτατος μηχανικὸς ὁ κ. Οὐόλστων, ὁδηγοῦσε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ κατασκευάζουν μαζί του διάφορα χρήσιμα πράγματα, προωρισμένα νὰ συμπληρώσουν τὸ ὑλικὸ τοῦ Φελσενχάϊμ.

Ὕστερ' ἀποφασίσθηκε καὶ τὸ κτίσιμο τῆς ἐκκλησίας. Τὸ ζήτημα τῆς τοποθεσίας ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ πολλὲς συζητήσεις. Ἄλλοι τὴν ἤθελαν στὴν παραλία, στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ ὡς τὸ Φαλκενχόρστ, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ πηγαίνουν μὲ τὴν ἴδια εὐκολία κι' ἀπὸ τὶς δυὸ κατοικίες. Ἄλλοι προτιμοῦσαν μιὰ θέσι πιὸ προφυλαγμένη ἀπὸ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα κι' ἐπέμεναν νὰ κτισθῇ κοντὰ στὸ ρεῦμα τῶν Τσακαλιῶν πέρ' ἀπὸ τὸν καταρράκτη. Ἀλλὰ ἡ κυρία Ζερμὰττ κι' ἡ κυρία Οὐόλστων ἔκριναν, μὲ τὸ δίκηο τους, πὼς ἐκεῖ θἄταν πολὺ μακριά. Καὶ στὸ τέλος ἀπεφάσισαν νὰ τὴν κάμουν δίπλα στὸ λαχανόκηπο, σ' ἕνα μέρος ποὺ τὸ προφύλαγαν ἀρκετὰ οἱ ψηλοὶ βράχοι.

Ὁ κ. Οὐόλστων ἐπρότεινε τότε νὰ μεταχειρισθοῦν ὑλικὰ πιὸ στερεὰ καὶ πιὸ διαρκῆ ἀπὸ ξύλο καὶ μπαμπού. Γιατὶ ἄξαφνα νὰ μὴ κτίσουν τὴν ἐκκλησία μὲ πέτρες ἢ μὲ χαλίκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ὅπως τὸ κάνουν στὰ παραθαλάσσια χωριά; Ὅσο γιὰ ἀσβέστη, εὔκολα θὰ μποροῦσαν νὰ κατασκευάσουν ἀπὸ τὰ κογχύλια, ἀφοῦ τὰ

Οἱ ὧρες περνοῦσαν χωρὶς στενοχωρίας.

ἔψηναν πρῶτα στὸ φοῦρνο, γιὰ νὰ φύγη τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ.

Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἐργασία ἔκαναν ὅταν τὸ συγχωροῦσε ὁ καιρός, καὶ λογάριαζαν πὼς θὰ τοὺς ἔφθαναν τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ τελειώσουν.

Τὸν Ἰούλιο, ποὺ εἶναι ἡ καρδιὰ τοῦ χειμῶνα σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, δὲν μποροῦσαν σχεδὸν καθόλου νὰ βγαίνουν ἔξω. Τὰ στοιχεῖα ἐπάλαιαν μὲ μανία ἀφάνταστη. Θεόρατα σηκωνόνταν τὰ κύματα καὶ κτυποῦσαν τοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Πόσες φορὲς δὲν περνοῦσαν πάνω ἀπ' τὸν γρανίτινο τοῖχο καὶ δὲν ἔβρεχαν τὰ δένδρα ποὺ ἦταν ἀπὸ πίσω! Ἦταν ὧρες ποὺ ἀπὸ τὴ βροχή, τὴν τρικυμία καὶ τὴν παλίρροια, τὰ νερὰ τοῦ ρεύματος τῶν Τσακαλιῶν σπρωχνόνταν ὡς τὸν καταρράκτη κι' ἀπειλοῦσαν νὰ ξεχειλίσουν ἐκεῖ καὶ νὰ καταστρέψουν ὅλες τὶς φυτεῖες τοῦ Βάλντεγκ. Γι' αὐτὸ ὁ κ. Ζερμάττ ἀναγκάσθηκε νὰ κόψη προσωρινὰ τὸν ἀγωγὸ ποὺ ἕνωνε τὸ ρεῦμα μὲ τὴ λίμνη τῶν Κύκνων. Ἀνησυχίες ἐπίσης προξενοῦσε κι' ἡ πινάσσα στὸ βάθος τοῦ ὁρμίσκου. Πολλὲς φορὲς πῆγαν νὰ ἰδοῦν ἂν οἱ ἄγκυρες βαστοῦσαν καλὰ ἢ νὰ διπλασιάσουν τὰ σχοινιά, γιὰ ν' ἀποφύγουν καμμιὰ σύγκρουσι μὲ τοὺς βράχους.

Ὁπωσδήποτε, ἐδῶ δὲν ἔγινε καμμιὰ σπουδαία ζημία. Ἀλλὰ σὲ τί κατάστασι θὰ βρισκόνταν τ' ἄλλα κτήματα, τὸ Βάλντεγκ πρὸ πάντων καὶ τὸ Πρόσπεκτ - Χίλλ, πιὸ ἐκτεθειμένα ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ, ἐπειδὴ ἦταν κοντὰ στὴν ἀκτὴ ἐκείνη, ποὺ τὴν κτυποῦσε ἡ θύελλα μὲ τὴν μεγαλείτερη μανία; Γι' αὐτὸ ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ θέλησαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ ἕνα διάλειμμα τῆς μεγάλης κακοκαιρίας, γιὰ νὰ πᾶνε ὡς τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης - Ἐλπίδας.

Οἱ φόβοι τους δὲν ἦταν ἀβάσιμοι. Τὰ δυὸ ἐκεῖνα κτήματα εἶχαν ὑποστῆ ζημίες σημαντικὲς καὶ χρειαζόταν πολλὴ ἐργασία γιὰ νὰ διορθωθοῦν.

Ἡ ἐργασία ὅμως αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη τώρα καὶ τὴν ἀνέβαλαν γιὰ τὴν ἄνοιξι.

Στὴ σάλα τῆς βιβλιοθήκης περνοῦσαν συνήθως τὶς βραδυές τους οἱ δυὸ οἰκογένειες. Ξέρουμε πὼς τὰ βιβλία δὲν ἔλειπαν. Ἄλλα εἶχαν κουβαλήσει ἀπὸ τὸ Λ ά ν δ λ ο ρ δ, ἄλλα τοὺς εἶχε χαρίσει ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων, κι' ἄλλα ἦταν τοῦ κ. Οὐόλστων.

Ἐνῶ ἡ θύελλα μούγγριζε ἀπέξω, ἡ ἀνάγνωσι γινόταν δυνατά. Ἔπειτα μιλοῦσαν, πότε ἀγγλικὰ καὶ πότε γερμανικά, δυὸ γλῶσσες ποὺ τὶς μιλοῦσαν τώρα κι' οἱ δυὸ οἰκογένειες ἀρκετὰ καλά, ἂν καὶ συχνὰ ἔπρεπε ν' ἀνοίγουν τὸ λεξικό. Ἀλλὰ καὶ γαλλικά, ἂν καὶ μὲ λιγώτερη εὐκολία, μιλοῦσαν κάποτε ὁ Ἐρνέστος κι' ἡ Ἄννα.

Εἴπαμε ὅτι ὁ Ἰούλιος εἶναι ὁ χειρότερος μῆνας σ' ἐκεῖνα τὰ κλίματα. Ὅταν ἔπεφταν λίγοι ἄνεμοι, πυκνὲς ὁμίχλες σκέπαζαν ὅλο τὸ νησί. Πλοῖο ποὺ θὰ περνοῦσε ἀπέξω, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ διακρίνουν οὔτε ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ κέντρου, οὔτε ἀπὸ τ' ἀκρωτήρια.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ τοῦ γιατροῦ

Ἡ πρόωρη ἀνάπτυξι

Νά ἕνα εὐχάριστο θέμα, πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς νεαροὺς μου ἀναγνώστας καὶ τὸ ὁποῖον ἔχει ἄμεση σχέσι μὲ τὰ προηγούμενα ἄρθρα μας. Πολὺ συχνὰ ἀκοῦμε ἀπὸ τὸν κόσμο τὶς φράσεις αὐτές: «Τὸ παιδί μου ἔχει πρόωρη ἀνάπτυξι ἢ ἡ κόρη μου ψήλωσε πολὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ φοβοῦμαι πολύ». Λέγοντες δὲ αὐτὰ ἐννοοῦν ὅτι τὰ παιδιά των εἶναι ἄρρωστα, διότι ψήλωσαν ἀπότομα ἢ ἔχουν κάτι καὶ ἐπειδὴ ὁ γιατρὸς δὲν θέλει νὰ τοὺς πῆ τὴν ἀλήθεια ἢ δὲν τὴν θέλουν οἱ ἴδιοι, κολλοῦν τὸν ὅρον «πρόωρη ἀνάπτυξι». Ἂς δοῦμε ὅμως πρῶτα τί εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τοῦ παιδιοῦ καὶ ὕστερα ἂν ὑπάρχη πρόωρη ἀνάπτυξι ἢ ἐπικίνδυνο ψήλωμα. Ἡ ἀνάπτυξις! Ἰδοὺ τὸ πρῶτο μυστήριο τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ παιδὶ ὅταν γεννηθῇ εἶναι 3 κιλά, στὸ χρόνο ἐπάνω γίνεται 10, στὰ δύο χρόνια 12 μὲ 14 καὶ στὰ 15 χρόνια φθάνει τὰ 50 κιλά. Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα χωρὶς καλὰ - καλὰ νὰ τὸ καταλάβωμε; Μόνον σ' αὐτὰ τὰ θαύματα βλέπει κανεὶς τὴ θεϊκὴ ἐνέργεια, μόνον ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ δημιουργήση ἕνα ἄνθρωπο τέλειο, ἀπὸ ἕνα π λ ά σ μ α ἀτελές. Στὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ διακρίνουμε δύο περιόδους ταχείας ἀναπτύξεως. Πρῶτον στὴ βρεφικὴ ἡλικία, ποὺ ὅπως εἴπαμε τὸ βρέφος ἀπὸ τρία κιλὰ γίνεται στὰ δύο χρόνια 12 - 14, δηλαδὴ τετραπλασιάζει τὸ βάρος τῆς γεννήσεως καὶ στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, ποὺ ἀπὸ 30 κιλὰ ποὺ εἶναι 12 ἐτῶν φθάνει τὰ 50 κιλὰ στὰ 15 χρόνια καὶ ψηλώνει ἀπὸ 1.35 σὲ 1 60 ἀναλόγως τῆς ζωῆς ποὺ κάνει.

Παιδάκι 10 ἐτῶν, ποὺ μοιάζει μὲ 2 ἐτῶν. Ἄρρωστο ἀπὸ μυξοίδημα, δηλ. [illegible] τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος

Μέσος ὅρος βάρους καὶ ἀναστήματος ἀπὸ παρατηρήσεις ποὺ ἔκαμα σὲ παιδιὰ τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν :

	Βάρος εἰς κιλά		Ἀνάστημα εἰς μέτρα	
Ἡλικία	Ἄρρεν	Θῆλυ	Ἄρρεν	Θῆλυ
1ον ἔτος	9.500	9	0.74	0.72
2ον »	12.500	12.300	0.84	0.82
3ον »	13.500	13.100	0.90	0.88
4ον »	14.800	14.300	0.98	0.95
5ον »	15.700	15.500	1.07	1.02
6ον »	19	18.500	1.11	1.09
7ον »	19.500	19.500	1.20	1.15
8ον »	23	23.300	1.24	1.22
9ον »	24.500	25	1.30	1.27
10ον »	26.500	26.500	1.34	1.32
11ον »	29.500	30	1.38	1.39
12ον »	32	33	1.40	1.42
13ον »	38	40	1.48	1.49
14ον »	45	47	1.55	1.53
15ον »	50	49	1.62	1.55

Ἀπὸ 2—11 ἐτῶν ποὺ λέγεται 2α παιδικὴ ἡλικία, ἡ ἀνάπτυξις εἶναι βραδεία, δηλ. ἀπὸ 14 κιλὰ ποὺ εἶναι 3 ἐτῶν φθάνει τὰ 25 - 30 κιλὰ σὲ ἡλικία 11-12 ἐτῶν. Ἡ ἀνάπτυξις καὶ στὶς τρεῖς παιδικὲς ἡλικίες ἔχει περιόδους ταχείας ἀναπτύξεως καὶ βραδείας· κατὰ τὸν χειμῶνα ἡ ἀνάπτυξις εἶναι βραδεία, ἐνῶ κατὰ τὴν ἄνοιξι καὶ θέρος ἐπιταχύνεται. Ἐὰν δὲ τώρα τύχη ὁ νέος ἢ ἡ νέα νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἥβης σὲ ἐποχὴ ταχείας ἀναπτύξεως, τότε ἡ ἀνάπτυξις εἶναι πράγματι ἐκπληκτικὴ καὶ τότε κυρίως δημιουργεῖται ἡ ἀνησυχία γιὰ τὴν ὁποία θὰ ποῦμε παρακάτω. Ἐκεῖνο ποὺ παραμένει σταθερὸ καὶ προοδευτικὸ στὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ εἶναι τὸ ἀνάστημα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξακολουθεῖ σταθερῶς μέχρι τοῦ 25 - 30 ἔτους, ἐνῷ ἀντιθέτως τὸ βάρος κυμαίνεται διαρκῶς καὶ ἰδίως μετὰ τὸ δεύτερον ἔτος.

Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ παιδιοῦ ρυθμίζεται ἀπὸ διαφόρους παράγοντας, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄλλοτε ἐσωτερικοὶ καὶ ἄλλοτε ἐξωτερικοί. Οἱ ἐσωτερικοὶ παράγοντες εἶναι οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες. Ὅπως εἴπαμε καὶ σὲ προηγούμενο ἄρθρο μας, ὡρισμένοι ἀδένες ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ βγάζουν ἕνα ὑγρό, ποὺ λέγεται ὁρμόνη, καὶ τὸ ὁποῖον κανονίζει ὡρισμένες λειτουργίες. Οἱ ἀδένες ποὺ ρυθμίζουν τὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ εἶναι πρῶτον ὁ θυρεοειδὴς ἀδένας. Ὅπως ἀπέδειξαν τὰ πειράματα στὰ ζῷα καὶ ἡ παρατήρησις στὸν ἄνθρωπο, ὁ ἀδένας αὐτὸς παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ. Ὅταν ὁ θυρεοειδὴς εἶναι ἀτροφικὸς ἢ ὅταν δὲν βγάζη ἀρκετὸ ὑγρό, ὅπως λέμε, ὅταν εἶναι ἀνεπαρκής, τότε τὸ παιδάκι δὲν μεγαλώνει ἢ μεγαλώνει πολὺ σιγά. Μπορεῖτε δὲ σὲ μιὰ τέτοια πάθησι νὰ ἰδῆτε παιδὶ 10 ἐτῶν καὶ νὰ μοιάζη σὲ ἀνάπτυξι σώματος καὶ μυαλοῦ μὲ βρέφος 1 ἔτους, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα. Ὅταν πάλιν ὁ ἀδένας αὐτὸς εἶναι μεγάλος ἢ βγάζη πολὺ ὑγρό, τότε βλέπομε τὰ ἀντίθετα φαινόμενα· τὸ παιδὶ ψηλώνει γρήγορα, ἀδυνατίζει, γίνεται νευρικὸ κλπ.

Ἐπειδὴ τὸ θέμα μας εἶναι ἐνδιαφέρον καὶ ἀρκετὰ μεγάλο θὰ ἐξακολουθήσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον ἄρθρον.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Ο ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΝΤΖΕΛΟΤΙ

Η ἀπολλώνια ἑλληνικὴ ὠμορφιὰ ποὺ ἡσυχάζει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη στρογγυλεμένη στὴν ἀπόλυτη τῆς τελειότητα, ἐξωραΐστηκε με τη γλυπτική, τὴν τέχνη τῶν τριῶν διαστάσεων, την ἀνώτερη καὶ πιὸ παραστατικὴ ἀπὸ ὅλες τις ὡραῖες τέχνες. Ἀντιπρόσωποι χαρακτηριστικοί της ἦτανε τρεῖς ἀστέρια ποὺ ἔλαμψαν στὸν ἑλληνικὸν οὐρανὸ κατὰ τὸν 5ον αἰῶνα. Οἱ ἀπὸ τὴν Ἀττικὴ Μύρων καὶ Φειδίας καὶ ὁ Ἀργείτης Πολύκλειτος. Ὅ,τι ἑτοίμασαν οἱ αἰῶνες στὸ δρόμο τους ἀνέβασμα, ἐξεπλήρωσαν αὐτοὶ οἱ τρεῖς σὲ συγκεντρωμένη καὶ ἀφάνταστα ὡραία ἔκφρασι. Βρήκανε τὴν ἐξίσωσι, ἀνεκάλυψαν τὴν ἰσορροπία μεταξὺ τῆς τέχνης, ὡς τῆς ἀνώτατης ὁρατῆς ἔκφρασης τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τῆς φύσεως ὡς αἰώνια νέου καὶ ἀκαταλύτου προτύπου.

Τὰ ἔργα των εἶναι φυσικὰ σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ τελειότερα κατασκευάσματα τῆς φύσεως. Ὅμως τὸ ἐρευνητικὸ μάτι διαβλέπει μέσα τους τὴν ἐνέργεια ὑψίστου πνεύματος, τελείας γνώσεως καὶ ἱκανότητος. Τὰ ἔργα των δὲν χρειάζονται τὸ νώσιμο καὶ τὴν ἀντικειμενικὴ ἀντίληψι γιὰ νὰ ὀμορφαίνουν. Ξεκουράζονται περήφανα στὸν ἑαυτό τους σὰν ἕνα δέντρο ποὺ ἐξελίσσεται καὶ ἀνθίζει χωρὶς νὰ τὸ νοιάζῃ γιὰ κεῖνον ποὺ τὸ βλέπει καὶ τὸ καμαρώνει.

Τὰ ἔργα τῶν καλλιτεχνῶν αὐτῶν δὲν σώθηκαν ἀκέραια. Μόνον οἱ αἰῶνες μᾶς φύλαξαν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Θεᾶς τοῦ Φειδία, ποὺ ἔκανε γιὰ τὸν Παρθενῶνα πάνω στὴν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰ στολίσματα τῶν ναῶν, ποὺ ἔβαλε τὸ χέρι του. Κι' αὐτὸ γιατὶ τὰ περισσότερα τῶν ἔργων των ἤτανε ἀπὸ πολύτιμο ὑλικό, ὀρείχαλκο, χρυσὸ ἢ ἐλεφαντόδοντο κι' ἔτσι χάνονται στὴ φωτιὰ ἢ στὴ ληστεία. Ὅμως ἡ μετέπειτα ἐποχή, ποὺ ἀκόμα βαστοῦσαν τὰ ἔργα τους αὐτά, τὰ περιέγραψε ἢ τ' ἀντέγραψε σὲ μάρμαρο, ποὺ δὲν διέτρεχε τόσο τὸν κίνδυνο τῆς ἀπωλείας.

Ὅταν λοιπὸν παρουσιάζονταν τέτοια ἔργα, πρὸ πάντων ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς Ρώμης, μάλιστα κάποτε σὲ γύψο, ἀναγνωρίζονταν ὡς ἄμιμητα στὴν ὠμορφιά τους πιστὰ ἀντίγραφα καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν περιγραφῶν τῶν τότε συγχρόνων συγγραφέων ἔπαιρναν τὴ θέσι ποὺ τοὺς ἔπρεπε. Κάποτε πάλι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ γραπτοῦ λόγου ἐγένετο ἡ συμπλήρωσι ἑνὸς τόρσο, ἑνὸς μέρους τοῦ πρωτοτύπου, ἑνὸς συντριμμιοῦ. Συχνὰ ὅμως ἀποτελοῦσαν αὐτὰ μιὰ σκιὰ τοῦ πρωτοτύπου ἢ ἀπὸ τὸ βιαστικὸ καὶ μὴ καλλιτεχνικὸ χέρι ἢ ἀπὸ τὴν ἐλευθερία με τὴν ὁποία προσπαθοῦσε ὁ τεχνίτης να διορθώσῃ ἢ νὰ ἀντιγράψῃ τὸ πρωτότυπο.

Ὁ δισκοβόλος τοῦ Μύρωνος.

Ἔμενε τότε μόνο τὸ ἀρχικὸ μοτίβο, ἐνῷ ἡ γνήσια ἀρχικὴ μορφὴ ἀντικαθίστατο μὲ μια ξένη ποὺ ἦτανε μόνο ἐξωτερική, ἐνῷ ἡ οὐσία τῆς ἀρχαίας ἐκείνης τέχνης ἦτανε τελεία μορφή, συνδεμένη μὲ βαθειὰ ἐσωτερικότητα. Δυστυχῶς καὶ σήμερα πολλὰ τέτοια ἔργα ὁρίζουν τὴν παράστασι τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἂν καὶ οἱ ἀνασκαφές, ποὺ ἔγιναν στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ τελευταῖα ἑκατὸ χρόνια, ἔφεραν πολλὰ καλὰ ἔργα στὸ φῶς.

Αὐτό, ποὺ εἴπαμε παρα πάνω, ἰσχύει γιὰ τὸ πλῆθος ἀπομιμήσεων, ποὺ ἔγιναν τότε στὴ Ρώμη για διακοσμητικοὺς σκοπούς. Εὐτυχῶς ὑπῆρξαν καὶ τότε ἀληθινοὶ ἐρασταὶ τῆς Τέχνης, ποὺ ἤθελαν νὰ ἔχουν μια πιστὴ ἀντιγραφὴ καὶ ἀπόδοσι ἑλληνικῶν ἔργων. Για τὸ σκοπὸ τοῦτο δούλευαν καὶ στη Ρώμη καὶ στὴν Ἀθήνα Ἕλληνες καλλιτέχνες, ποὺ κι' αὐτῶν τα ἔργα φυσικα δεν διαφυλάχτηκαν ἀκέραια ὥς τὴν ἐποχη μας. Πάντοτε ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἔχουμε τελεία καὶ ἀκριβῆ ἀναπαράστασι τῶν καλλιτεχνημάτων.

Αὐτὸ συνέβαινε ὡς τα τωρα καὶ γιὰ ἕνα σπουδαῖο ἔργο τοῦ Μύρωνος, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Λουκιανός: «Μιλᾷς γιὰ τὸ δισκοβόλο τοῦ Μύρωνος ποὺ στέκει μαζεμένος σὲ θέσι βολῆς μὲ στροφὴ πρὸς τὸ χέρι ποὺ κρατᾷ τὸ δίσκο μὲ χαλαρὰ κλίσι τοῦ γόνατος στὸ ἕνα σκέλος, κάνοντας τὴν ἐντύπωσι πὼς ἑτοιμάζεται νὰ τιναχτῇ πάλι ψηλὰ μετὰ τὴ βολή;» Ἐπίσης καὶ ὁ Κοϊντιλιανὸς λέγει: «Ὑπάρχει κάτι ἄλλο πιὸ πολύπλοκα καὶ πιὸ καλλιτεχνικὰ ἐργασμένο ἀπὸ κεῖνον τὸν δισκοβόλον τοῦ Μύρωνος;»

Μ' αὐτὲς τὶς περιγραφὲς ἔγινε δυνατὸ ἀπὸ σειρὰ ἐπαναλήψεων τοῦ ἔργου, ποὺ ἔγιναν στὴν τότε ἐποχή, νὰ ἀναγνωρίζεται το περίφημο και στὴν ἀρχαία και στὴ νέα ἐποχὴ ἄγαλμα. Ἡ πλέον γνωστή του ἀντιγραφὴ στέκει στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο καὶ στὸ Βατικανό. Καὶ οἱ δύο βρέθηκαν σὲ συντρίμμια στὸ Βατικανό, στὴν περίφημη βίλλα τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, κοντὰ στὸ Τίβολι. Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα τὰ συνεπλήρωσε ὁ γλύπτης Κάρλο Ἀλμπατσίνι, καταστρέφοντας ὅμως τὴ ροὴ τῆς κινήσεως μὲ τὰ κατ' εὐθεῖαν στραμμένα κεφάλια, ποὺ τοὺς προσέθεσε.

Ἕνα μικρὸ ἀντίγραφο ἀπὸ ὀρείχαλκο, κατὰ τὸ ὑλικὸ τοῦ πρωτοτύπου, βρίσκεται στὸ μουσεῖο τέχνης κομψοτεχνημάτων τοῦ Μονάχου.

Αὐτὸ δίνει τὸ κεφάλι σὲ σωστὴ στροφὴ ὅμως, σὲ τεχνοτροπία τῆς ἐποχῆς ποὺ ἔγινε.

Ὡς καλλίτερη ἀπόδοσι τοῦ σώματος ἐθεωρεῖτο γενικὰ ἕνα τόρσο, ποὺ βρέθηκε τὸ 1906 στὸ Καστὲλ—Πορτζιάνο, τὸ ἀρχαῖο Λαρουέντουμ, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ λείπουν καὶ τὰ δυὸ πόδια καὶ τὸ χέρι μὲ τὸ δίσκο. Βρίσκεται σ' ἕνα μουσεῖο τῆς Ρώμης. Πάνω σ' αὐτὴ τὴ βάσι ὁ ἀρχαιολόγος Ρίτζο ἔκανε μιὰ ἀναπαράστασι, ποὺ σὲ ἄπειρα ἀντίγραφα καὶ φωτογραφίες εἶναι ξαπλωμένη στὸν κόσμο καὶ φαίνεται νὰ ἀποδίδῃ καλλίτερα τὸ ἔργο τοῦ Μύρωνος.

Γιὰ τὸ κεφάλι μεταχειρίστηκε ὁ Ρίτζο ἕνα ἄλλο, τοῦ δισκοβόλου, τοῦ μόνου ποὺ σώθηκε καὶ ποὺ εἶναι καλὰ στὴ θέσι του. Αὐτὸ βρέθηκε στὴ Ρώμη τὸ 1781 στὴν περιοχὴ τῆς βίλλας Παλομπάρα, στὸ Ἐσκβιλίν, ποὺ ἀνῆκε τότε στὴ γενιὰ τοῦ ἡγεμόνος Ματσίνι καὶ ποὺ ἔγιναν ἐκεῖ πολλὰ εὑρήματα. Ἐκεῖ ἤτανε ἕνα πάρκο τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης, ποὺ ἔκειτο μεταξὺ τῶν σημερινῶν ὁδῶν Μερουλάνα καὶ Κρότσε, καθὼς στὰ γύρω τῆς Πιάτζα Ντάντε. Στὴν περιοχὴ αὐτὴ βρέθηκαν τὸ 1583 ἡ περίφημη Νιόβη μὲ τὰ παιδιά της καὶ μιὰ ὁμάδα παλαιστῶν, ποὺ βρίσκονται τώρα στὸ μουσεῖο τῆς Φλωρεντίας, καθὼς καὶ τὸ ἄγαλμα γυμνῆς κόρης, ποὺ εἶναι γνωστὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀφροδίτη τοῦ Ἐσκβιλίν» καὶ ἕνας μποῦστος τοῦ αὐτοκράτορος Κόμμοντους ὡς Ἡρακλῆ. Κι' ἀπὸ τὸν τόπο λοιπὸν τῆς εὑρέσεως καταφαίνεται ἡ σημασία τοῦ δισκοβόλου. Ἡ ἀνακάλυψί του προὐκάλεσε μεγάλο θαυμασμό, μάλιστα οἱ γνῶσται ἔλεγαν πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ πρωτότυπο ἔργο τοῦ Μύρωνος. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ τὸ ἔβλεπε κανεὶς πολὺ σπάνια γιατὶ ἔμεινε κτῆμα τῆς οἰκογενείας Ματσίνι, ποὺ ἀργότερα ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς διαθήκης, πῆρε τὸ ὄνομα Λαντζελότι, ὅπως ὀνομάζεται καὶ σήμερα τὸ ἔργο. Ἔτσι ξέφυγε τὴν τύχη ποὺ ἔχουν συχνὰ τα ἀγάλματα. Δὲν καθαρίστηκε ἡ ἐπιφάνειά του καὶ πάνω της φαίνονται ἀκόμα τα σχέδια τῶν ριζῶν ποὺ χαράχτηκαν ὅταν ἔμενε ἀκόμα μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Ἡ καλή του διατήρησι προκαλεῖ τὴν ἐκ-

πλήξι. Μόνο τὸ δεξιὸ κάτω μέρος τοῦ μηροῦ καὶ μέρη τοῦ στηρίγματος ἔλειπαν, ὅπως καὶ τὰ δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ. Ὁ βραχίων ποὺ κρατεῖ τὸν δίσκο καὶ τὰ δυὸ πόδια ἤτανε σπασμένα, προσκολλήθηκαν ὅμως χωρὶς βλάβη. Ἡ ἀρχαία πλίνθινη ἔγινε μοντέρνα βάσι, ποὺ πάνω της σὲ λατινικὴ γραφὴ μπῆκε ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς εὑρέσεως τοῦ ἔργου. Τὸ σπάνια καλὰ διατηρημένο κεφάλι ἔχει μικρὰ χτυπήματα μόνο πάνω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μάτι καὶ τ' ἀριστερὸ αὐτί. Δυὸ μικρὰ ἐξογκώματα στὰ μαλλιὰ φανερώνουν τὰ μετρίδια τοῦ ἀρχαίου γλύπτη. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ θέλησε μὲ κάθε θυσία νὰ ἀγοράση ὁ διάδοχος τῆς Βαυαρίας καὶ κατόπιν βασιλεὺς Λουδοβῖκος ὁ πρῶτος, μὰ δὲν τοῦ ἔγινε δυνατόν.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψη μὲ λίγα λόγια τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ διαύγεια, τὴν τελειότητα τῆς ἀποδόσεως τοῦ σώματος, τὴ δυναμικότητα τῆς κινήσεως στὸ ἔργο αὐτό; Τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο εἶναι ζήσιμο, εἶναι ζωὴ καὶ ὄχι τέχνη.

Ὁ δισκοβόλος τοῦ Λαντζελότι στέκει στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς παραδόσεως τοῦ ἔργου τοῦ Μύρωνος. Ὅλα εἶναι ἀποδομένα μὲ μιὰ ἁρμονία ἀφάνταστη. Τὸ κεφάλι ἀκολουθεῖ τὴν ὁρμητικὴ κλίσι τοῦ πρὸς τὰ πίσω τραβηγμένου βραχίονος, τὸ σῶμα μαζεύεται γιὰ νὰ κρατήση τὴν ἰσορροπία κι' αὐτὴ τὴν κίνησι ἀκολουθοῦν πάλι ὁ ἀριστερὸς βραχίονας καὶ τὸ ἀριστερὸ πόδι, ποὺ παίρνει τὸ [illegible] τῆς φορᾶς γιὰ βοὴ μὲ ἀνασηκωμένα δάχτυλα τοῦ ποδιοῦ, ἐνῶ ὁλόκληρο τὸ βάρος ἡσυχάζει πάνω στὸ δεξιὸ σκέλος, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν ἄξονα τῆς συνθέσεως. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ σηκώνεται, βλαστάνει σὰν ζωντανὸ λουλοῦδι, ἀνυψώνεται μὲ μιὰ θαυμασία διαύγεια πρὸς τὸν οὐρανό. Τὸ πολυσύνθετο μοτίβο, ἐξελιγμένο στὴν ἐπιφάνεια μιᾶς κυρίας θέας μὲ ὕψιστη τέχνη, εἶναι ἀμίμητο. Φαίνεται ἀπὸ αὐτὸ πὼς τὸ ἔργο ἀνήκει στὴν ἀρχὴ τῆς κλασσικῆς τέχνης καὶ οἱ δυνατὰ ἐπεξειργασμένοι μῦς εἶναι δείγματα ποὺ ἐξέλεξε ἡ ἀρχαϊκὴ τέχνη καὶ ποὺ κυριαρχοῦσαν στὴν ἐποχὴ τῆς αὐστηρῆς τεχνοτροπίας στὸ πρῶτο ἥμισυ τοῦ 5ου αἰῶνος. Τὰ ἴδια τεχνοτροπικὰ δείγματα παρουσιάζονται στὸ σχέδιο τοῦ προσώπου καὶ στὴν οἰκονομία τοῦ σχηματισμοῦ τῆς κόμης, ποὺ διεφύλαξε ἰδιαίτερα καθάρια τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀρχαίου χαλκίνου πρωτοτύπου.

Ὁ ἀρχαῖος γλύπτης προσέθεσε μόνον πολὺ ἐπιτήδεια, χωρὶς ἐπίδρασι πάνω στὴ σύνθεσι τὸ στήριγμα σὲ μορφὴ κορμοῦ φοινικιᾶς, ἀκόμα καὶ τὸ μαρμάρινο συνδετικὸ τῶν βραχιόνων μὲ τὸ σῶμα. Ἡ τεχνοτροπία τῆς ἐποχῆς του προδίδεται μόνο στὴν ἀπόδοσι τοῦ τριχώματος τῆς αἰδοῦς καὶ σὲ μιὰ ἄχνα τρυφερῆς μαλακότητος, ποὺ ξαπλώνεται στὰ αὐστηρὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου. Ἡ ἐργασία λοιπὸν αὐτὴ θὰ ἔγινε κατὰ τὴν γνώμη τῶν εἰδικῶν τὴν ἐποχὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ 117—138 ἢ κάπως ἀργότερα.

Κάποτε ρίχτηκε τὸ ἐρώτημα, ἂν ἡ παράστασι τοῦ δισκοβόλου τοῦ Μύρωνος εἶναι ρεαλιστικὰ ὀρθή. Ἡ θέσι τοῦ ἐρωτήματος εἶναι σφαλερή. Γιατὶ ἕνα ἔργο τέχνης δὲν πρέπει, ὅπως ἡ φωτογραφία, νὰ συλλαμβάνη μιὰ ὡρισμένη στιγμὴ ἀπὸ μιὰ κίνησι. Σκοπὸς τοῦ καλλιτέχνη εἶναι νὰ κερδίση ἀπὸ τὴν παρατήρησι ἑνὸς γεγονότος μιὰ συνολικὴ καὶ περιεκτικὴ εἰκόνα τῆς κινήσεως καὶ νὰ τὴν ἐνσωματώση σ' ἕνα αἰώνιο ἔργο, χωρὶς νὰ παραγνωρίση τὸν νόμο τῆς ἡσυχίας ποὺ πρέπει νὰ πληροῖ κάθε ἄγαλμα. Ὁ Μύρων ἔλυσε τὸ σκοπὸ αὐτὸ μ' ἕναν τρόπο ποὺ ἡ εἰκόνα τοῦ δισκοβάλλοντος ἐφήβου ἔμεινε καὶ θὰ μείνη ἀμίμητη ἀνάμνησι στοὺς αἰῶνες.

Ποῦ στέκονταν τὸ πρωτότυπο, δὲν μᾶς εἶναι γνωστό. Δὲν μένει ἀμφιβολία ὅμως, πὼς κάποιος νικητὴς δισκοβόλος τὸ ἀφιέρωσε σὲ κάποιο ἀθλητικὸν ἱερόν. Γιατὶ ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὶς ἱεροτελεστίες καὶ δὲν ἔχασε τὴ σύνδεσί του πρὸς τὴ θρησκεία ἐνόσῳ ἄνθιζε καὶ δὲν εἶχε γίνει ἐπαγγελματικός.

Καὶ ἀφοῦ ἡ ἑλληνικὴ θρησκεία ἐνσαρκοῦται σὲ θεϊκὲς μορφὲς ποὺ ἀναπνέουν, ἀγαλλίονται, μαίνονται καὶ πονοῦν ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἔχουν τέλεια ὕπαρξι, τὸ κάθε τι ὁρατὸ εἶναι συγγενικό τους καὶ μέσῳ αὐτῶν ἁγιασμένο. Ἔτσι καὶ ἡ ὑψίστη πραγματοποίησι τοῦ ἀπόλυτα τελείου τοῦ ἀνδρικοῦ σώματος. Καὶ σ' αὐτὸ μόνο ἀξίζει στοὺς ἀγῶνα τῶν ἀρίστων τὸ ἱερὸ στεφάνι τῆς νίκης.

Ὁ καλλιτέχνης ὅμως, ποὺ δημιούργησε τὸ ἔργο του, μορφοποίησε ἀπὸ τὸ πνεῦμα του μὲ δημιουργικὰ χέρια μιὰ νέα πραγματοποίησι ὑψηλοτέρας φύσεως. Κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ μόνον ξεπήδηξαν ἔργα ποὺ ἦσαν ἄξια νὰ παραστήσουν τὸ Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Ἐδῶ ἀγγίζονται βαθύτατα ἐσωτερικὰ ἡ ἑλληνικὴ θρησκεία καὶ ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς κι' ἀπὸ δῶ μονάχα μπορεῖ νὰ κατανοηθῆ τὸ θαῦμα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἡ πλαστική της δύναμι, ποὺ ἐκπληροῦται στὴν πραγματοποίησι σωματικῆς μορφῆς.

Καὶ τώρα ποὺ ἡ πνοὴ τοῦ ἔργου αὐτοῦ μοτίβου τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρχαίου πνεύματος φύσηξε τὸν τελευταῖον καιρὸ ὁλόκληρο τὸν πολιτισμένο κόσμο μὲ τὸ θριαμβικό του στήσιμο στὴν Γλυπτοθήκη τοῦ Μονάχου, στεφανωμένο ἀπὸ μιὰ λαχτάρα τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, ἀναφτερώνει καὶ τὴ δική μας ψυχή. Κάτι κινιέται ὑπολανθάνοντας μέσα της. Ὁ Μύρων, πρὶν ἀπὸ 2.500 χρόνια, δικός μας κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀττικὸν οὐρανό, ξεπλήρωσε τὸ θαῦμα ποὺ ζῇ καὶ συγκινεῖ. Ἡ ψυχὴ ἀναταράσσεται καὶ τὸ πνεῦμα θυμᾶται τὰ λόγια τοῦ Νίτσε: «Ὦ, ψυχή μου, σοῦ ἀπέδωσα τὴν ἐλευθερία πρὸς τὰ περασμένα πάνω ἀπὸ δημιουργημένα καὶ ἀδημιούργητα καὶ ποιὸς ξέρει, ὅπως ἐσὺ τὴν ξέρεις, τὴν ἡδονὴ τοῦ μελλοντικοῦ;

Ὦ, ψυχή μου, δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ἄλλη ψυχὴ ποὺ ν' ἀγαποῦσε πιότερο, νὰ περιεῖχε πιότερα καὶ νὰ συνελάμβανε πιότερα. Ποῦ ἀλλοῦ θὰ βρισκότανε τὸ μέλλον καὶ τὸ περελθὸν κοντήτερα παρὰ μέσα σὲ σένα;»

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἑλληνικὴ ψυχή, αὐτὸ εἶναι τὸ πρόσωπό της, ποὺ δὲν μπόρεσε ἴσως ἀκόμα κι' αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ τὸ δῆ.

Σ. Καρ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΥ

Τὸ σπουδαιότερον καὶ πλέον ἐνδιαφέρον θέμα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἦσαν οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες. Ὁ λαὸς ἐθεωροῦσε ὡς ἀθανάτους ἡμιθέους, ἢ γόνους θεῶν τοὺς Ὀλυμπιονίκας. Καὶ γύρω ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους ἐπιστεύοντο οἱ πιὸ παράδοξοι μῦθοι. Ὁ ἕνας ἦταν υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἄλλος τοῦ Διός, ἄλλος τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Γιὰ τὸν Θεαγένη ἐπίστευαν ὅτι ὅταν ἀκόμη ἦταν μικρὸ παιδί, εἶχε πιάσει ἕναν πελώριο ταῦρο ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ τὸν εἶχε ὁδηγήσει στὸ σπίτι τῶν γονέων του, ὅπως ἄλλα παιδιὰ κρατοῦν τὰ ἀρνάκια. Γιὰ ἕναν ἄλλον ὀλυμπιονίκη, ἔλεγαν ὅτι ὅταν ἦταν νήπιο, εἶχε σπάσει μὲ τὴ γροθιά του ἕνα σιδερένιο ἀλέτρι!

Ἀλλοίμονο ὅμως! Καὶ γιὰ τοὺς ὀλυμπιονίκας δὲν ἦταν πάντοτε ἡ τύχη εὐνοϊκὴ ἕως τὸ τέλος. Ὁ Θεαγένης εἶχε στεφάνους δάφνης, ποὺ εἶχε κατακτήσει στὶς περίλαμπρες νίκες του. Ἡ πατρίς του τοῦ ἀνήγειρε ἀνδριάντα. Ἀλλὰ σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀγῶνες, δὲν ξαναγύρισε πιὰ στὴν πατρίδα του. Οἱ ἀντίζηλοί του ἄρχισαν νὰ τὸν βρίζουν μπρὸς στὸ μπρούντζινο ἄγαλμά του. Τότε, διηγοῦνται, μόλις τὸ ἄγαλμα ἄκουσε τὰ ὑβριστικὰ λόγια, ζωντάνεψε, ἐσήκωσε τὰ χέρια του καὶ ἐχτύπησε μέχρις αἵματος τοὺς θρασεῖς ὑβριστάς. Ἀπὸ τὸ χτύπημα, μάλιστα, ἕνας ἔμεινε στὸν τόπο! Οἱ συγγενεῖς του ἔκαναν... μήνυσι κατὰ τοῦ ἀνδριάντος στὸν δικαστὴ τῆς Θάσου ἐπὶ φόνῳ. Καὶ ὁ δικαστὴς κατεδίκασε τὸ ἄγαλμα σὲ θάνατο! Τὸ πέταξαν στὴ θάλασσα.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ δεινά, ἐπιδημίες καὶ συμφορὲς ἐνέσκηψαν στὴν πατρίδα τοῦ Θεαγένη. Ξεράθηκαν ἡ ἐληές, τὰ ἀμπέλια καὶ ὅλα τὰ καρποφόρα δένδρα. Ἀνομβρία καὶ θανατηφόρες ἀρρώστειες ἄρχισαν νὰ θερίζουν τοὺς κατοίκους. Ἀπευθύνθηκαν τότε στὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, τὸ ὁποῖον ἀπήντησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ξανάλθουν ὅλοι οἱ ἐξόριστοι Θάσιοι στὴν πατρίδα τους, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε φυσικὰ ἀμέσως. Οἱ πληγὲς ὅμως ἐξηκολούθησαν, ὥσπου στὸ τέλος κάποιος σκέφθηκε καὶ ἀνέσυρε τὸ ἄγαλμα τοῦ Θεαγένη ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης. Καὶ ἔτσι ἡ Θάσος ἀπηλλάγη ἀπὸ τὰ δεινά της.

Η ΔΑΣΟΣΚΕΠΑΣΤΗ ΠΙΝΔΟΣ

Ἂν ὁ λαμπρὸς Ὄλυμπος μὲ τὴ φωτεινή του μεγαλοπρέπεια ποὺ ὑψώνεται σύμμετρα σὰ ναός, εἶναι ἀληθινὰ μιὰ κατοικία Θεῶν, ἡ σκοτεινὴ δασοσκέπαστη Πίνδος εἶναι ἕνα βουνὸ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπινο. Συνέχεια τῶν Δειναρικῶν Ἄλπεων, ἁπλώνει τοὺς δασεῖς πλοκάμους της ἀπάνου στὴ Δυτικὴ Μακεδονία καὶ τὴν Ἤπειρο, κατεβαίνουσα ὡς κάτου στὴ Στερεά. Ἁπλὲς κορυφές της εἶναι τὰ Καμβούνια, τὰ Τζουμέρκα, ὁ Τυμφρηστός, ἡ Γκιώνα, τὰ Ἀκαρνανικὰ καὶ Αἰτωλικὰ ὄρη καὶ ποτάμια ποὺ πηγάζουν μέσ' ἀπὸ τὰ δασὰ φαράγγια της, ὁ Ἀχελῶος, ὁ Πηνειός, ὁ Ἄραχθος, ὁ Ἀῶος καὶ ὁ Ἀλιάκμων. Κανένα ἄλλο βουνὸ δὲν ἔχει τὴν ἔκτασί της, τὰ δάση της τὰ αἰωνόβια, τὰ φαράγγια της τὰ σκοτεινὰ καὶ ἄπατα, μὲ τοὺς σύσκιους λόγγους των, ποὺ μέσα τους κρύβουνται κάπροι, ζαρκάδια, ἐλάφια, λύκοι, ἀκόμη κι' ἀρκοῦδες, καὶ βόσκουνε ἀμέτρητα κοπάδια. Ὅταν ἔρθη τὸ καλοκαῖρι κι' ἀνοίξη ἡ ὀξυὰ κι' ὁ γαῦρος, ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἀκρόποδά της ὡς πάνου τὶς κορφές της, σειέται ὁλόκληρη ἀπὸ τὰ κουδούνια. Ἀπὸ τὰ Γρεβενὰ καὶ τὴν Καλαμπάκα καὶ κεῖθε ἀπὸ τὴν Ἤπειρο ἀνεβαίνουν τὰ βλάχικα καραβάνια μὲ τὰ κοπάδια τους τραγουδῶντας στὰ ἐλατοσκέπαστα λημέρια τους. «Τί ὄμορφα βουνὰ ποὺ τἄχουμε. Τὸ χειμῶνα σὰν ἀνταριάσουν οἱ κορφὲς φεύγουμε καὶ τ' ἀφίνουμε, φεύγουμε μὲ τὰ κοπάδια μας κάτου στὰ χειμαδιά, κοντὰ στοὺς πατρικούς μας φίλους. Μὰ ὅταν μυρίση τὄμορφο καλοκαῖρι, ὅταν ἀνοίξη ὁ γαῦρος καὶ ἰσκιώση τὰ λημέρια μας, δὲ βλέπουμε πότε νὰ βγοῦμε στὰ βουνά μας, ποὺ γεμίζουν ἀπὸ πρόβατα».

Ἀπάνου στὰ λιβαδοτόπια τῆς Σαμαρίνας ποὺ μυρίζουν σὰν κανέλλα ἀπὸ τεντελίνα, σμίγουν κάθε ἄνοιξη τὰ βλάχικα κοπάδια. Ὅλη τὴ μέρα ἀκοῦς γύρω νὰ ἠχοῦν χιλιάδες κουδούνια, ὅπως ροβολοῦνε κοπαδιαστὰ ἀπὸ ράχη σὲ ράχη. Τὰ μεσημέρια ἡσυχάζουν κάτω ἀπὸ ἴσκιους, καὶ σὰν πάρη τ' ἀγέρι καὶ βροντήσουν τὰ ἔλατα, τὰ φέρνουν κατὰ τὶς στροῦγγες τους γιὰ νὰ τ' ἀρμέξουν. Χουγιάζουν τότες οἱ βοσκοὶ καὶ σφυρᾶν τὰ τζομπανόπουλα. Οἱ λόγγοι γιομίζουν ὡς τὸ βράδυ ἀπὸ σφυριξιὲς καὶ βελάσματα,

Ἕνα ὡραῖο τοπίο τῆς Πίνδου

γιατὶ ὅλος ὁ τόπος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ στροῦγγες.

* * *

Ἔτσι βόσκοντας τὰ κοπάδια τους καὶ τυροκομῶντας ἔξω στοὺς «φρέντζους» τους τὸ περίφημο βλάχικο κασκαβάλι καὶ τὰ παχειὰ μανούρια τους, ἐνῷ ἡ γυναῖκες ξαίνουν στὰ σπίτιά τους τὰ μαλλιὰ καὶ ὑφαίνουν τὶς φημισμένες βλάχικες μαλακὲς φλοκάτες ποὺ θὰ πουλήσουν στὶς θεσσαλικὲς ἐμποροπανηγύρεις, περνοῦνε μὲ δουλειὰ καὶ μὲ γλέντι τὰ ὄμορφα καλοκαίρια τους. Κατὰ τὰ μεγάλα καὶ ἐπιδειχτικὰ πανηγύρια τους ποὺ τοὺς μαζεύουν κάθε τόσο ἀπὸ βλαχοχῶρι σὲ βλαχοχῶρι, καὶ ποὺ γίνονται ἀφορμὴ ὅλων τῶν βλάχικων συνοικεσίων, εἶναι μιὰ χαρὰ νὰ τοὺς βλέπης μὲ τὶς ἄσπρες πεντακάθαρες φουστανέλλες τους πιασμένους ἑκατὸ καὶ διακόσιους μαζὶ κι' ἄλλες τόσες γυναῖκες μὲ τὶς φαρδειὲς σουφρωτὲς φοῦστες τους νὰ χορεύουν βαρειὰ καὶ ρυθμικὰ μέσα στὰ ἁπλωτὰ χοροστάσιά τους, ἐπαναλαμβάνοντας κάθε τόσο τὴν ἐπωδὸ «πράσινο δενδρί, πράσινο δενδρί», ποὺ ἀνταποκρίνεται τόσο ὡραῖα στὰ γύρω ἔλατα ποὺ πρασινίζουν. Μ' ὅλο ποὺ ἡ γλῶσσα τους εἶναι ἡ βλάχικη, ἕνα παρεφθαρμένο κρᾶμα λατινικῆς μὲ πολλὰ βαλκανικὰ ἀκόμα καὶ Ὁμηρικὰ στοιχεῖα, τὰ τραγούδια τῶν χορῶν τους εἶναι ὡς τὰ σήμερα ἑλληνικά. Τὰ βλάχικά τους τραγούδια εἶναι ἄλλα ποιήματα νεώτερα ντόπιων μορφωμένων ποιητῶν, γεμᾶτα ἀπὸ φυσιολατρεία καὶ νόστο γιὰ τὴν ἀγαπημένη βουνίσια τους πατρίδα, κι' ἄλλα, μεταφράσεις παλαιοτέρων ἑλληνικῶν τραγουδιῶν τους.

Ἔξω ἀπὸ τοὺς νομάδες αὐτοὺς βλάχους τῆς Πίνδου ὑπάρχουν καὶ ἄλλες πολλὲς βλαχόφωνες ράτσες, ἡμινομάδες ἢ μόνιμα ἐγκαταστημένες μέσα στὶς δρυοσκέπαστες κατωφέρειες τῆς Πίνδου ποὺ ζοῦνε μιὰ φτωχικὴ ποιμενικὴ ζωὴ ἐν ἀντιθέσει μὲ τὴν εὐμάρεια τῶν ἐπάνω πλουσιωτάτων βλαχονομάδων. Ἀνάμεσα σ' αὐτές, ἐκεῖνοι ποὺ διακρίνονται γιὰ τὴ σκληρότητα τοῦ ἤθους των καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοτε βγαῖναν οἱ λησταὶ κι' οἱ ληστοτρόφοι, εἶναι οἱ Ἀρβανιτοβλάχοι κι' οἱ Κοπατσάριδες (Κοπατσίνα θὰ πῆ βλάχικα θάμνος· ἄρα θαμνῖτες, ὅπως τοὺς λένε περιφρονητικὰ οἱ ἐπάνω βλάχοι). Οἱ τελευταῖοι μένουν ὁλοχρονὶς στὰ χωριά τους, ἐνῷ οἱ ἐπάνω βλαχονομάδες τὸ χειμῶνα κατεβαίνουν καὶ κατακλύζουν τοὺς κάμπους καὶ τ' ἀστικὰ κέντρα τῆς Θεσσαλίας, τόσο ποὺ ἐπὶ τῶν Κομνηνῶν ἡ Θεσσαλία ν' ἀναφέρεται ὡς μεγάλη Βλαχία. Ἡ μετοικεσίες τους αὐτὲς ποὺ τοὺς ἀνέδειξαν σπουδαῖα ἐκπολιτιστικὰ στοιχεῖα καὶ φορεῖς πολιτισμοῦ σ' ὅλο τὸ νότιο τοῦτο τμῆμα τῆς Βαλκανικῆς, ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ Σεπτέμβριο.

Μόλις θὰ μπῆ ὁ χινόπωρος καὶ πιάση νὰ μπουμπουνίζη φθάνουν ἐδῶ ἡ νεροποντὲς καὶ τὸ μαῦρο χάος. Στὶς κορφὲς ποὺ βόσκανε τὰ κοπάδια, τώρα βαρειὲς ἀντάρες κλώθουν ἀπὸ φουρτουνιασμένο ἀγέρα, ἐνῷ στὰ λιβαδοτόπια πέφτουν τὰ σύννεφα μὲ τὸ τσουβάλι· ὅλη τὴ μέρα βροχὴ τὴ νύχτα πάχνη, ἡ φτέρη σάπισε στὴ γῆς, τὰ φύλλα πέσαν. Ἐδῶ πιὰ ζήση δὲν ὑπάρχει. Οἱ βλάχοι παίρνουν τὰ πράγματά τους καὶ φεύγουν βιαστικοὶ γιὰ τὰ χειμαδιά τους. Νύχτα μέσα στὴν ἀντάρα κατεβαίνουν τώρα τὰ κοπάδια. Γύρω βουΐζουν λυπητερὰ τὰ δάση, τὰ πρόβατα βελάζουν, τὰ σκυλιὰ γαυγίζουν μέσα στὴ νύχτα. Κι' οἱ βλάχοι ὡς ποὺ νὰ φτάσουν στὰ χειμαδιά τους ξεμένουν στοὺς δρόμους μέσα στὰ ἔρημα βουνά. Στὸ καλὸ ἐκεῖ ποὺ πᾶτε ὀρφανὰ παιδιὰ τῆς Πίνδου, γεροὺς νὰ σᾶς φέρη πάλι ὁ χρόνος μαζὶ μὲ τὰ πρόβατά σας.

Στρατῆς Δούκας

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 4	= Ἀρχ. ποιητής.
7 1 8 1 2 3 6 8	= Φέγγει.
4 5 3 7 6 4	= Ἄτακτος στρατός.
1 2 5 1	= Ἑλληνικὴ πόλις.
7 1 2 4 1	= Κωμῳδία.
1 2 1 5 6 7	= Ἀρχαία προσωπικότης.
4 3 7 8 6 4	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
7 1 2 6 4	= Φωτίζει.
9 4 1 3 1 4	= Προφήτης.
6 3 5 9	= Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Δ. ΧΑΤΖΑΡΑΣ

Ἀπὸ τὰ ἀντίθετα

Μέσον, ἀγάπη, ἀγνοῶ, βραδύς.

Νὰ εὑρεθοῦν λέξεις ἀντιθέτου σημασίας τῶν ἀνωτέρω λέξεων. Καὶ τὰ δεύτερα γράμματα τῶν νέων λέξεων νὰ ἀποτελοῦν ἀσιατικὸν κράτος.

Μιὰ πόλις

Φθόγγο μουσικὸ
κι' ἀριθμητικὸ ἑνώνω
καὶ μιὰ πόλι τῆς Ἑλλάδος
στὴ στιγμὴ σοῦ φανερώνω.

Γ. ΜΑΡΚΟΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ

Μεταγραμματισμὸς

Μὲ ὀλίγη προσοχὴ
Βγάλε θῆ καὶ βάλε χῖ
Τὰ βιβλία παρατῶ
Καὶ στὸν πόλεμο πετῶ.

Ε. ΤΣΕΚΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΣΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΒΛΕΠΕΤΕ ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΚΑΙ ΠΟΙΑ:

Ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ θὰ ρίξετε στὴν εἰκόνα, ποὺ παραθέτομε στὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος, θὰ σχηματίσετε ἀσφαλῶς τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ σκιτσογράφος ποὺ τὴν κατεσκεύασε θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι τοὐλάχιστον ἀνισόρροπος...

Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. Ὁ σκιτσογράφος εἶναι πολὺ καλὰ στὴν διανοητική του κατάστασι καὶ ἂν ἔκανε ὡρισμένα σφάλματα, κατὰ τὴν κατασκευὴ τῆς εἰκόνος, τὰ ἔκανε ἐπίτηδες, γιὰ νὰ κρίνῃ τὴν παρατηρητικότητα τῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν δηλαδὴ εἶναι εἰς θέσιν οἱ ἄλλοι, κυττάζοντας προσεκτικὰ τὴν σύνθεσί του, νὰ εὕρουν τὰ λάθη ποὺ ὑπάρχουν σ' αὐτή...

Καὶ ἀκριβῶς καλεῖσθε γιὰ νὰ εὕρετε τὰ λάθη αὐτά. Εἶναι ἀρκετὰ καὶ τὰ περισσότερα γίνονται ἀντιληπτὰ μὲ τὴν πρώτη ματιά. Ἄλλα ὅμως εἶναι κάπως δυσκολώτερα καὶ γιὰ νὰ τὰ ἀνακαλύψετε πρέπει νὰ κάνετε ὡρισμένες συγκρίσεις τῶν εἰκονιζομένων πραγμάτων, νὰ ἐξετάσετε τὴν εἰκόνα προοπτικὰ ἢ καὶ νὰ συμπεράνετε ὡρισμένα πράγματα, ποὺ εἶναι δύσκολο νὰ τὰ καταλάβῃ κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως.

Πιθανὸν τὰ λάθη νὰ εἶναι μικρά. Πρέπει ὅμως νὰ τὰ σημειώσετε ὅλα, γιατὶ ὑποτίθεται ὅτι ἡ εἰκὼν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνει ἀκριβὴς καὶ στὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες.

Στὴν ἄσκησι αὐτὴ τῆς παρατηρητικότητος θὰ δώσουμε τὴ μορφὴ ἑνὸς μικροῦ διαγωνισμοῦ. Ὅσοι θέλουν νὰ ἀπαντήσουν πρέπει νὰ στείλουν τὴν λύσι στὸ περιοδικὸ «Νεολαία» γιὰ τὸ τμῆμα «Πνευματικῶν Ἀσκήσεων».

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Ἑλλάδος·

1) Πόλις τῆς Ἀλβανίας, 2) Θηρίον, 3) Πρωτεύουσα Βαλκανικοῦ κράτους, μὴ συνορεύοντος μὲ τὴν Ἑλλάδα, 4) Κράτος τῆς βορειοδυτικῆς Εὐρώπης, 5) Προφήτης, πόλις τῆς Ἠπείρου.

Ε. ΧΑΤΖΗΓΟΥΛΑΣ

Τρίγωνον

• • • • = Ἑλληνικὴ νῆσος.
• • • = Δηλητήριον.
• • = Ἀντωνυμία.
• = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΙΔΗΣ

Φωνηεντόλιπον

Σ — ΔΝ — ΦΤΝ — + ΛΠ — Τ — ΚΝ — ΚΡΜΣΤΡ

Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω συμφώνων νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα φωνήεντα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῇ μία λαϊκὴ παροιμία.

Εἰς τὴν θέσιν τοῦ σταυροῦ θὰ τοποθετηθῇ ἄρθρον.

Π. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Τρίγωνον

• • • • • Ἡλικία
• • • • = Σπλάγχνον.
• • • = Τίτλος Ἀθηνᾶς.
• • = Μονὰς μετρήσεως.
• = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Α. Ν. ΣΙΑΝΝΟΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 31ου φύλλου

Κυκλόλεξον: 1 ἀκακία, 2 Αἴγινα, 3 ἀγαθόν, 4 ἄλαλος, βιαίας, ἄγνοια.

Τετράγωνα: Γάτα, Ἅλυς, τυρί, Ἀσία — ἶρις, ῥῆμα, ἱμάς, σαοί.

Ἀκροστιχίς: Πηνειὸς (Περσικόν, Ἡρακλῆς, Νικηφόρος, Ἐπαμεινώνδας, Ἰούλιος, Ὅμηρος, Σέρραι).

Τρίγωνα: Ὕδρα, διά, Ρᾶ, α καὶ Σάμος, Ἄρης, μήν, ὅς, ε.

Λεξίγριφος: Κατάστρωμα (κατὰ - στρῶμα).

Ἡ ἡλικία: Ὁ πατέρας 46 καὶ ὁ γυιὸς 16 ἐτῶν (46 — 16 = 30 καὶ 38 + 8 = 46).

Οἱ φθόγγοι: μῆλα (μι-λά).

Αἱ λύσεις τοῦ 32ου φύλλου

Ἡ εἰκονογραφημένη ἄσκησις: Ἱστιοδρομίαι (ὁριζοντίως: λΙμένες, πράΣινον, κράΤιστος, ρΙνόμακτρον, ἀρχαιΟλόγος, ἄνανΔρος, γλάΡος, γήλΟφος, ΘεΜιστοκλῆς, ΤρΙπολις, ΘΑσος, γαρίδες).

Τετράγωνα: λάμα, ἄπας, μαζί, Ἀσία — βάζα, αἴας, τάμα, Ἀσάν.

Τί εἶναι; 1 πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς, 2 Ἄραβες, 3 Βασιλεὺς τῶν Βανδάλων, 4 ἀρχαιολόγος, 5 ἱστιοφόρον, 6 νῆσος, 7 πόλις.

Δύο γράμματα: Πάρνης — Ἄρης.

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχίς: Μαδαγασκάρη, (Μακεδονία, Αἴτνα, Δανία, Ἀλάσκα, Γαλλία, Ἀφρική, Σηκουάνας, Κεφαλληνία, Ἀθῆναι, Ρόδος, Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι).

Μεταγραμματισμὸς Κύκλος — Κύκνος.

Πρόβλημα: 38 — 76.

Λίγη ευθυμία

ΤΑ ΙΣΑ ΜΕΡΗ

'Ο δάσκαλος: "Αν σοῦ δώση ὁ πατέρας σου δέκα μῆλα καὶ σοῦ πῆ νὰ δώσης τὰ μισὰ στὴν ἀδελφή σου, πόσα θὰ κρατήσης;

'Ο μαθητής: 'Εννέα!

Ψυχραιμία!

"Ενα μεγάλο ξενοδοχεῖο εἶχε πιάσει φωτιά. Κατέφθασε ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία καὶ ἄρχισε τὶς προσπάθειές της νὰ σβύση τὴ φωτιά, ἐνῶ οἱ ἔνοικοι ἔβγαιναν ἔντρομοι ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο.

Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου καὶ πλησίασε ἕνα ὅμιλο γνωστῶν του ποὺ εἶχαν σωθῆ κι' αὐτοὶ καὶ παρακολουθοῦσαν ἀπ' τὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο τὴν πυρκαϊά.

— Τί κάνετε ἔτσι; τοὺς εἶπε. 'Εσεῖς ἀλλάξατε χρῶμα. Δὲν ἔχετε λίγη ψυχραιμία;

— Τί ψυχραιμία! ἀπήντησε ἕνας ἀπ' τὸν ὅμιλο. Κόντεψε νὰ καοῦμε ζωντανοὶ καὶ σεῖς μᾶς λέτε ψυχραιμία!

'Αλλὰ ὁ «ψύχραιμος» ἐπέμενε:

— Μπᾶ σὲ καλό σας! Δὲν βλέπετε ἐμένα; Εἶμαι ψυχραιμότατος. "Οταν ἄκουσα τὶς φωνὲς «φωτιά, φωτιά», ἤμουνα στὸ κρεββάτι. 'Εσηκώθηκα λοιπὸν ψυχραιμότατα, χτενίσθηκα ψυχραιμότατα, ἔβαλα τὴ γραββάτα μου ψυχραιμότατα... Γιὰ νὰ καταλάβετε μάλιστα τὴ ψυχραιμία μου ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἔλυσα τὸν κόμπο τῆς γραββάτας μου, ἐπειδὴ δὲ μοῦ ἄρεσε, ὅπως τὸν εἶχα δέσει, καὶ τὸν ξανάδεσα. 'Αλλὰ πάλι δὲ μ' ἄρεσε. Τὸν ξανάλυσα λοιπὸν καὶ τὸν ξανάδεσα καὶ τὸν...

Κάποιος ὅμως τὸν διέκοψε:

— Αὐτὰ κύριε ποὺ μᾶς λέτε περὶ γραββάτας καὶ κόμπου, πιθανὸν νὰ εἶναι ἀλήθεια. Δὲν μᾶς ἐξηγεῖτε ὅμως, γιατὶ δὲν φορεῖτε τὸ παντελόνι σας;...

Σκοπευτής!

'Ο κ. Πρόδρομος ἰσχυρίζετο ὅτι ἦταν ὁ σπουδαιότερος σκοπευτὴς τοῦ κόσμου. Καὶ συνήθιζε τακτικὰ νὰ διηγῆται τὰ κατορθώματά του.

—Μιὰ μέρα, εἶπε κάποτε σ' ἕνα φίλο του, εἶδα τὸν Κώστα σ' ἕνα νησάκι ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν ἀκτή. 'Εγὼ βρισκόμουνα ἀκριβῶς στὴν ἀκτή, ὅταν ἄκουσα τὸν Κώστα νὰ φωνάζη. «Τί θέλεις;» τοῦ εἶπα. «Φωτιά», μοῦ εἶπε, «σπίρτα». Πραγματικά, βαστοῦσε στὰ χέρια του ἕνα τσιγάρο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τ' ἀνάψη γιατὶ δὲν εἶχε φωτιά. 'Εννοεῖται ὅτι μόνο ἐγὼ μποροῦσα νὰ διακρίνω ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τσιγάρου, γιατὶ ὡς γνωστὸν ἔχω σπουδαῖο μάτι. Βρέθηκα λοιπὸν σὲ δύσκολη θέσι. Πῶς νὰ τοῦ ἔδινα φωτιὰ ἀφοῦ μεσολαβοῦσε μεταξύ μας ἡ θάλασσα καὶ βρισκόμουν χίλια μέτρα περίπου μακρυά του;

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου. Φώναξα τοῦ Κώστα καὶ ἔβαλε τὸ τσιγάρο στὸ στόμα του. Λοιπὸν πυροβόλησα μιά, δυό, τρεῖς. Ντρέπομαι φίλε μου νὰ συνεχίσω. Γιατὶ φαίνεται ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν εἶχα πολὺ σταθερὸ χέρι. Καὶ μόλις στὴν ἕκτη βολὴ κατώρθωσα νὰ ἀνάψω τὸ τσιγάρο τοῦ φίλου μου τοῦ Κώστα...

ΔΕΝ ΗΣΑΝ ΚΟΥΦΟΙ!

'Ο Κουφιοκεφαλάκης εἶχε ἀκούσει ὅτι στὸ γειτονικό του χωριό, οἱ περισσότεροι κάτοικοι ἦσαν κουφοί. Τοῦ τὸ εἶπε κάποιος φίλος του, ἀλλὰ ὁ Κουφιοκεφαλάκης δὲν τὸ ἐπίστευσε.

—Πῶς εἶναι δυνατόν; ρώτησε.

—Εἶναι καὶ παρὰ εἶναι δυνατόν. "Ολοι σχεδὸν εἶναι κουφοί. "Αν θέλης μάλιστα, πήγαινε νὰ πεισθῆς.

Κάποια Κυριακὴ λοιπὸν ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἔκανε τὸν περίπατό του στὸ γειτονικὸ χωριό. Στὰ πρῶτα κιόλας σπίτια, ἀντάμωσε ἕνα μικρό.

—'Ακοῦς καλά, μικρέ μου;

—Δώδεκα χρονῶν, ἀπάντησε ὁ μικρός.

—"Ωστε ἀκοῦς καλά!

—Στὴν τετάρτη δημοτικοῦ.

'Ο Κουφιοκεφαλάκης προχώρησε, χωρὶς νὰ δώση σημασία. Συνήντησε στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ πέντε ἀνθρώπους. Καὶ ρώτησε:

—Πῶς πᾶνε τ' αὐτιά; 'Ακοῦτε καλά;

Καὶ κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς ἔδωσε καὶ διαφορετικὴ ἀπάντησι:

—Μισὴ ὥρα μὲ τὰ πόδια.

—'Ο παπᾶς πῆγε στὸ γειτονικὸ χωριό.

—Τὸ χαλάζι κατέστρεψε τὴν παραγωγή μας.

—'Εστιατόριο; Δὲν ἔχει τὸ χωριό μας τέτοιο πρᾶμα.

—Καλά! Κι' ἐλόγου σου;

'Ο Κουφιοκεφαλάκης προχώρησε. Στὴ βρύση ἦταν μιὰ γυναῖκα.

—Καλημέρα, κυρία, τῆς εἶπε.

—Καὶ ποιός σοῦ εἶπε ὅτι ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ γιατρό; τοῦ ἀπήντησε ἐκείνη.

Συνέχισε τὴν περιοδεία του ὁ ἄνθρωπός μας. Δυὸ γέροι καθόνταν στὴ σκιὰ ἑνὸς πλατάνου.

—Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν ἀκοῦτε στὸ χωριό σας;

—Τὸ μπακάλικο εἶναι κλειστό, εἶπε ὁ ἕνας.

—Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

• • •

'Ο Κουφιοκεφαλάκης ἐπέστρεψε στὸ χωριό του.

—Λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ φίλος του. Δὲν εἶναι ὅλοι κουφοί;

—Νὰ σοῦ πῶ, εἶπε ὁ Κουφιοκεφαλάκης. 'Απὸ ὅσα εἶδα, εἶναι ἀπολύτως καλὰ στ' αὐτιά τους. 'Εγὼ τοὐλάχιστον δὲν κατάλαβα ὅτι εἶναι κουφοί.

Καὶ κατέληξε:

—Πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι κουφοί, βρὲ ἀδερφέ, ἄνθρωποι ποὺ τοὺς μιλᾶς καὶ σοῦ ἔχουν ἀμέσως ἕτοιμη τὴν ἀπάντησι;

ΑΠΟΡΙΑ

'Ο μικρὸς ἔχει μιὰ ἀπορία:

—Γιατί πατέρα, ἀφοῦ εἶναι τόσο ὡραία αὐτὴ ἡ μπάλλα, δὲν τὴν θέλει κανεὶς καὶ τὴν πετᾶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον;

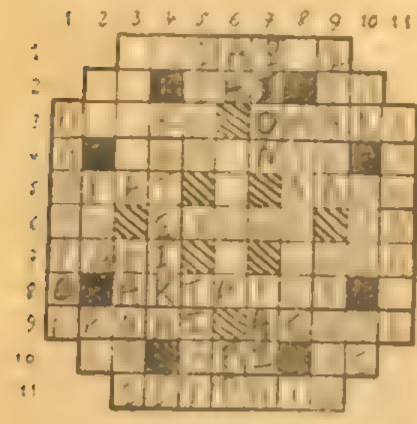
Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Σταυρόλεξον

Ὁριζοντίως:

1. Ἥρως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.
2. Γράμμα — «Τὰ πάντα . . . » — Ἄρθρον (πληθ.).
3. Ἄστρα — Δὲν παρουσιάζουν ἀνωμαλίας.
4. Προσωποποίησις τοῦ χρήματος, κατὰ τὴν Γραφήν.
5. Μάρκα αὐτοκινήτου — Σφάλματα.
6. Ζῷον (ἀρχ.) — Ἡ ἐξωτερικὴ μορφὴ ἑνὸς πράγματος (φόρμα) — Ὁ ὑπάρχων.
7. Εἰς αὐτὸ βάζομε διάφορα οἰκιακὰ σκεύη — Κιβώτιον.
8. Κάτι ποὺ εἶναι πλησίον τῆς ἀκτῆς (γεν.).
9. Γυναικεῖον ὄνομα (γεν.) — Κάτοικος τῶν πόλεων.

10. ΣΟ — Στρατιωτικὸν παράγγελμα — τῆς ὁποίας.
11. Γραμμές, ἀράδες (δοτ. πληθ.).

Καθέτως

1. Λεία πολέμου.
2. Νότα — Ἴδια, ὅμοια. — Προτρεπτικόν.
3. Βασιλεὺς τῆς Ρώμης (γεν.). — Φωτίζει.
4. Ἥμερον ζῷον.
5. Μέσον συγκοινωνίας — Ποτόν.
6. Ἀνώνυμος ἑταιρεία — [illegible]. Δύο ὅμοια σύμφωνα.
7. Ἀκρωτήριον τοῦ Κορινθιακοῦ — Ἔχει σχέσιν μὲ τὴν θεραπευτικήν.
8. Ὄχι σκληρός.
9. Γυναικεῖον ὄνομα — Δεικτικὴ ἀντωνυμία (γεν.).
10. ΑΛ — Μικρὸν ἄγριον ζῷον — Ὅπως.
11. Πρωτεύουσα Βαλκανικοῦ κράτους (δοτ. πληθυντική).

Γ. ΣΙΑ[illegible]ΙΖΟ[illegible]

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Στὴ μαγική μας εἰκόνα φαίνεται ἕνας φάρος στὴ θάλασσα.

Ποῦ εἶναι ὅμως ὁ φαροφύλακας;

Τὸ σταυρόλεξον τοῦ 32ου φύλλου

Ὁριζοντίως 2 Κῶς, 3 Ρέμος, 4 Κανάρης, 5 σοφός, 6 ἰός, 9 Ἡράκλειον, 10 Ρέν, 11 ἐμός, 12 Ἀνανίας.

Καθέτως 3 Ράς, 2 κεναί, 1 Ρωμανός, 7 σοφός, 8 [illegible], 9 Ἡ[illegible], 13 Ρέν, 14 ἀνά, 15 [illegible], 16 ἐμά, 17 [illegible], 18 ὅς.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΑΒΗΤΗ

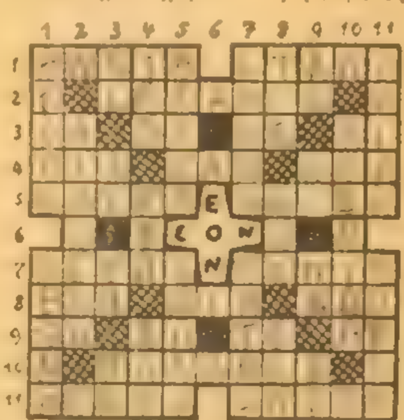

Μὲ τὸ διαβήτη καὶ μὲ ὀλίγη ἐπιδεξιότητα, φτιάχνετε μιὰ εἰκόνα, ὅπως αὐτὴ ποὺ εἶναι δεξιά, τὴν ὁποίαν ἔπειτα χρωματίζετε.

Σταυρόλεξον

Ὁριζοντίως:

1. Χωρὶς κόπον (πληθ. οὐδ.) — Μικρὰ ποσότης ὑγροῦ (δημ.).
2. Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ.
3. Αἰγυπτιακὴ θεότης — Νότα — Τῆς ὁποίας — ΑΙ.
4. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (δοτ. πληθ.) — Σύνδεσμος — Δὲν εἶναι παληά.
5. Ἑρπετόν — Χαλινάρια (γεν.).
7. Ἥμερον ζῷον (αἰτ. πληθ.) — Φτώχεια.
8. Τρέξιμο νεροῦ — Ἥρως τῆς «Ἰλιάδος» (κλητ.). — Τραγουδῶ.
9. Ἀριθμὸς — Γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου. — Καὶ (ἀρχ.) — Μέτρον ἐπιφανείας.
10. Ἕλλην ποιητής.
11. Δὲν ἔχουν χάριν — Ἀγορασμένος.

Καθέτως:

1. Καλλιεργεῖται ὑπὸ τῶν γεωργῶν — Στίβος ταυρομαχιῶν.
2. Πόλις τῆς Κορσικῆς.
3. Εἷς — Ἀντωνυμία — Πλανήτης — Βυζαντινὴ νότα.
4. Λέξις ἀπὸ περίφημον Σπαρτιατικὴν φράσιν — Ἀρχαία θεά — Ἡ ὡραιοτέρα ἐποχή.
5. Κόκκινα — Αἴθουσα ὑποδοχῆς.
7. Εἶναι ἀεροπλάνων ἀλλὰ καὶ πτηνῶν — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου (δοτ.).
8. Ἀντωνυμία — Βιβλικὸν πρόσωπον — Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.
9. Προτρεπτικὸν — Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς — Δεικτικὸν (δοτ.) — Νότα.
10. Ἥρως τῆς ἀρχαίας ἱστορίας μας (κλητ.).
11. Ἤπειρος (αἰτ.) — Δὲν εἶναι ὥριμος.

ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1070)
Ἑλληνικοῦ τούτου ἀγωνίσματος ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Γιαταγάνας (Πρωτευούσης) 36, 2) Τεργιάζος (Ἀργολ/θίας) 35 58, 3) Κατρακάζος (Σάμου) 34 68, 4) Κουγιουμτζῆς (Δράμας) 31 94, 5) Θεοφίλης (Δ.Α.Σ.) 30.77, 6) Μερτζάνης (Σερρῶν) 30.50.

Β΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Ζιωτόπουλος (Ἀρκαδ.) 37μ. 02, 2) Καραμούλας (Λαρίσης) 36 μ. 52, 3) Μπροκούλιας (Ἀργολ/θίας) 36 μ. 42, 4) Κολοβός (Ἀρκαδίας) 35 μ. 40, 5) Καμάρας (Ἡρακλείου) 35 μ. 12, 6) Ροντογιάννης (Πρεβέζης) 34 μ. 38.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΔΙΣΚΟΒΟΛΙΑΣ

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Νᾶνος (Πρωτευούσης) 38.30, 2) Τεργιάζος (Ἀργολ/θίας) 36.49, 3) Κουγιουμτζῆς (Δράμας) 36.16, 4) Κατρακάζος Σπ. (Σάμου) 34.66, 5) Μερτζάνης Κων. (Σερρῶν) 33.12, 6) Μαυροκέφαλος (Αἰγύπτου) 33.

Β΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Βραΐλας (Πρωτ/σης) 40 μ. 58, 2) Πέτσας (Λαρίσης) 40 μ. 06, 3) Ζιωτόπουλος (Ἀρκαδίας) 38 μ. 89, 4) Ἀλεξιάδης (Θεσ/νίκης) 37 μ. 08, 5) Λαρδής (Πρωτευούσης) 36 μ. 74, 6) Νικολάκης (Χανίων) 36 μ. 18.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΙΑΣ

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Γιαταγάνας Κ. (Πρωτευούσης) 12.72, Τεργιάζος Γ. (Ἀργολ/θίας) 12.66, 3) Κατρακάζος Σπ. (Σάμου) 11.61, 4) Γερασιμίδης (Δ.Α.Σ.) 11.31, 5) Παπαδάκης (Πρωτ/σης) 11.03, 6) Κωστοκανέλλης (Δ.Α.Σ.) 11.01.

Β΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Ἰσιδωρίδης (Πρωτ/σης) 16.36, 2) Μενοῦνος (Ἀχαΐας) 15.16, 3) Γαλανός (Σάμου) 14.14, 4) Πέτσας (Λαρίσης) 14.10, 5) Κουμεντάκης (Ρεθύμνης) 13.80, 6) Γεροντόπουλος (Τρικκάλων) 13.45.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΛΙΘΟΒΟΛΙΑΣ

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Καμπαφλῆς (Πρωτευούσης) 17 μ. 95, 2) Θεοφίλης (Δ.Α.Σ.) 17 μ. 60, 3) Παππᾶς (Δ.Α.Σ.) 17, 4) Καράλης (Καβάλλας) 15 μ. 60, 5) Τεργιάζος (Ἀργολιδοκορινθίας) 15 μ. 29, 6) Καρατζᾶς (Κυκλάδων) 15 μ. 12.

Β΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Κυριακόπουλος (Πρωτευούσης) 22.50, 2) Ρούβαλης (Ἀχαΐας) 21 40, 3) Λιαπούσης (Τρικκάλων) 21.34, 4) Τζώρτζης (Μεσσηνίας) 21.20, 5) Καραμούλας (Λαρίσης) 20.15, 6) Σιμιτζῆς (Εὐβοίας) 19.60.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΧΕΙΡΟΒΟΜΒΙΔΟΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

1) Κατρακάζος (Σάμου) 54 μ. 25, 2) Σταμέλος (Λακωνίας) 53 μ. 50, 3) Γεωργόπουλος (Πρωτευούσης) 50 μ. 80, 4) Λάβδας (Ἀχαΐας) 50 μ. 66, 5) Θεοφίλης (Δ.Α.Σ.) 50 μ. 20, 6) Λιαπούσης (Τρικκάλων) 50 μ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗΣ

Ἐκτὸς τῶν ἀγώνων στίβου, εἰς τὸ Σκοπευτήριον τοῦ Ὑμηττοῦ διεξήχθησαν καὶ ἀγῶνες σκοποβολῆς Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν σκοπευτικῶν ἀγώνων — πλὴν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν Φαλαγγιτισσῶν ἅτινα δημοσιεύονται μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων ἀγώνων στίβου Φαλαγγιτισσῶν — ἔχουν ὡς ἑξῆς:

ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ ΔΙΑ ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ 50 ΜΕΤΡΩΝ

Ἀτομικὸς

1) Κύρου Ἠλίας (Θεσσαλονίκης) ἐπιτυχίαι 186 — /200, 2) Ψιμόριφος Εὐάγ. (Δ.Α.Σ.) ἐπιτυχίαι 186 — /200, 3) Ἐμμανουηλίδης Χ. (Θεσσαλονίκης) ἐπιτυχίαι 184 — /200, 4) Γιάκος (Θεσσαλονίκης) ἐπιτυχίαι 182 — /200, 5) Βαλάτας Ἠλίας (Δ.Α.Σ.) ἐπιτυχίαι 182 — /200, 6) Εὐσταθίου Ἀχ. (Θεσσαλονίκης) ἐπιτυχίαι 180 — /200.

Ὁμαδικὸς

1) Θεσσαλονίκη 902 — /1000, 2) Δ.Α.Σ. 878 — /1000, 3) Ἰωάννινα 808 — / 1000, 4) Ἕβρου 758 — /1000, 5) Πρωτευούσης 752 — /1000, 6) Καβάλλας 723 — /1000.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑΣ 10×400

Α΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Ὁμὰς Πρωτευούσης 9΄57΄΄4, 2) Ὁμὰς Δ.Α.Σ. 9΄58΄΄6, 4) Ὁμὰς Καβάλλας 10΄17΄΄, 4) Ὁμὰς Τρικκάλων 10΄22΄΄, 5) Ὁμὰς Λακωνίας 10΄23΄΄, 6) Ὁμὰς Λαρίσης 10΄27΄΄4.

Β΄ Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Ὁμὰς Πρωτευούσης 9΄57΄΄4, 2) Ὁμὰς Θεσσαλονίκης 10΄13΄΄8, 3) Ὁμὰς Ἀχαΐας 10΄18΄΄, 4) Ὁμὰς Λέσβου 10΄23΄΄8, 5) Ὁμὰς Δράμας 10΄26΄΄8, 6) Ὁμὰς Εὐβοίας 10΄30΄΄.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΤΙΒΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν πρώτων Πανελληνίων Ἀγώνων Φαλαγγιτισσῶν, αἵτινες ὁμολογουμένως ἐτίμησαν διὰ τῶν ἐπιδόσεών των τὸν ἐν τῷ γίγνε-

σθαι γυναικεῖον ἀθλητισμόν, ἔχουν ὡς ἑξῆς κατ' ἀγώνισμα.

ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΜΗΚΟΣ ΑΠΛΟΥΝ

Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν

1) Φιλιππῆ (Πρωτευούσης) 4 μ. 70, 2) Βάρβογλη (Πρωτευούσης) 4 μ. 66, 3) Κουγιουμτζόγλου (Πρωτευούσης) 4 μ. 40, 4) Καλογήρου (Λαρίσης) 4 μ. 30, 5) Πολίτου (Καβάλλας) 4 μ. 26, 6) Γκατζελίδου (Ἔβρου) 4 μ. 20.

Β' Κατηγορίας Φαλαγγιτισσῶν

1) Ράλλη (Λαρίσης) 4 μ. 64, 2) Τελειονοπούλου (Λαρίσης) 4 μ. 58, 3) Στεφανάκη (Χανίων) 4 μ. 48, 4) Πολυζωγοπούλου (Λακωνίας) 4 μ. 46, 5) Μυτιληναίου (Λέσβου) 4 μ. 28, 6) Τάττου (Πρωτευούσης) 4 μ. 24.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΛΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΥΨΟΣ

Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτισσῶν

1) Λινάρδου (Πρωτευούσης) 1 μ. 30, 2) Σαριβαξεβάνη (Πρωτευούσης) 1 μ. 30, 3) Ζαρκάδη (Πρωτευούσης) 1 μ. 25, 4) Γκατζελίδου Ἑλένη (Ἔβρου) 1 μ. 25, 5) Βαικούση (Ἔβρου) 1 μ. 20, 6) Χριστίδου (Καβάλλας) 1 μ. 20.

Β' Κατηγορίας Φαλαγγιτισσῶν

1) Κουκούλη (Λαρίσης) 1 μ. 30, 2) Πλακοτάρη (Πρωτευούσης) 1 μ. 30, 3) Κοκκινάκη (Χίου) 1 μ. 30, 4) Πολυζωγοπούλου (Λακωνίας) 1 μ. 25, 5) Χασάπη (Ἔβρου) 1 μ. 25, 6) Στάγιου (Πέλλης) 1 μ. 20.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΡΟΜΟΥ 100 ΜΕΤΡΩΝ

Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτισσῶν

1) Βάρβογλη (Πρωτευούσης), 13''9, 2) Παναγιωτάκου (Πρωτευούσης) 14'', 3) Χασάπη (Κοζάνης) 14''3, 4) Καλογήρου (Λαρίσης), 5) Κυριακοῦ (Ἀττικοβοιωτίας), 6) Κορδατζῆ (Ἀττικοβοιωτίας).

ΤΕΛΙΚΑ ΔΡΟΜΟΥ 60 ΜΕΤΡΩΝ

Β' Κατηγορίας Φαλαγγιτισσῶν

1) Τελειονοπούλου (Λαρίσης) 8''-9, 2) Γεωργιάδου (Πρωτευούσης) 9'', 3) Βοϊκλῆ (Κυκλάδων) 9'', 4) Χασάπη (Κοζάνης) 9''2, 5) Γεωργίου (Πέλλης), 6) Ράλλη (Λαρίσης).

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑΣ 4×100

Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτισσῶν

1) Ὁμὰς Πρωτευούσης 58'', 2) Ὁμὰς Κοζάνης 60''8, 3) Ὁμὰς Ἀχαΐας 61''7, 4) Ὁμὰς Καβάλλας 62'', 5) Ὁμὰς Ἔβρου 66''.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑΣ 4×50

Β' Κατηγορίας Φαλαγγιτισσῶν

1) Ὁμὰς Πρωτευούσης 27''9, 2) Ὁμὰς Λαρίσης 29'', 3) Ὁμὰς Χίου 29''5, 4) Ὁμὰς Λακωνίας 30''4, 5) Ὁμὰς Ἀττικοβοιωτίας, 6) Ὁμὰς Ἰωαννίνων.

ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας σκοποβολῆς αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐσημείωσαν λίαν ἀξιολόγους ἐπιδόσεις, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κατωτέρω ἀποτελεσμάτων.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗΣ ΕΠΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ 50 ΜΕΤΡΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ

Ἀτομικὸς

Σαριάνου Καίτη 192/200 (Πρωτευούσης), Βελισσαροπούλου Ἑλ. 188/200 (Πρωτευούσης), Βαλάτα Σμαρ. 186/200 (Πρωτευούσης), Βερβεράκη Αἰκατ. 181/200 (Ἰωαννίνων), Μπάμπου Ἑλένη 173/200 (Κοζάνης), Παπαϊωακείμ Ἰουλία 163/200 (Φλωρίνης).

Ὁμαδικὸς

1) Περιφερειακὴ Διοίκησις Πρωτευούσης 862/1000, 2) Περιφερειακὴ Διοίκησις Κοζάνης 708/1000.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Τὴν Κυριακὴν τὸ ἑσπέρας, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν Πρώτων Πανελληνίων Ἀθλητικῶν Ἀγώνων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς παρέθεσεν εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς Ε.Ο.Ν. γεῦμα πρὸς τοὺς ἀθλητὰς καὶ ἀθλητρίας ἁπασῶν τῶν Περιφ. Διοικήσεων αἵτινες εἶχον μετάσχει εἰς τοὺς ἀγῶνας. Πρὸ τοῦ γεύματος ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἐχαιρέτησε διὰ χειραψίας τοὺς ὑπερχιλίους ἀθλητὰς καὶ ἀθλητρίας, γενόμενος ἀντικείμενον ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων.

Τὴν 9.30' ἀφίκετο ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Μεταξᾶς μετὰ τῆς κυρίας του κ. Λέλας Μεταξᾶ.

Τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀρχηγοῦ οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι ὑπεδέχθησαν ἐν ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ.

Ὁ κ. Μεταξᾶς περιελθὼν τὸ Γυμναστήριον ἐπεθεώρησε τοὺς ἀθλητὰς οἵτινες προέβαινον εἰς συνεχεῖς ἐκδηλώσεις, χειροκροτοῦντες καὶ ζητωκραυγάζοντες ζωηρῶς τὸν Ἀρχηγόν.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἐπαιάνιζε τμῆμα τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Πρωτευούσης καὶ ἐχορεύθησαν διάφοροι Ἐθνικοὶ χοροὶ τῇ συνοδείᾳ λαϊκῆς ὀρχήστρας.

Ὁ ἐπικρατήσας ἐνθουσιασμὸς ἦτο ἀφάνταστος. Τὸ γεῦμα διήρκεσε μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως οἱ ἀθληταὶ καὶ

ἀθλήτριαι τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας προέβησαν εἰς νέας ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις, προπέμψαντες μὲ ἐπευφημίας καὶ ζητωκραυγὰς τὸν Ἀρχηγὸν τὸν ὁποῖον ἀπεκάλουν πατέρα.

Ἀκολούθως ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλόπουλος ἀπένειμεν εἰς τὰ μέλη τῆς ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀγώνων καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Ὁμάδων ἀναμνηστικὰ μετάλλια τῶν Α΄ Πανελληνίων Ἀθλητικῶν Ἀγώνων τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ Γυμναστηρίου, ἐγένετο καὶ πάλιν ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν.

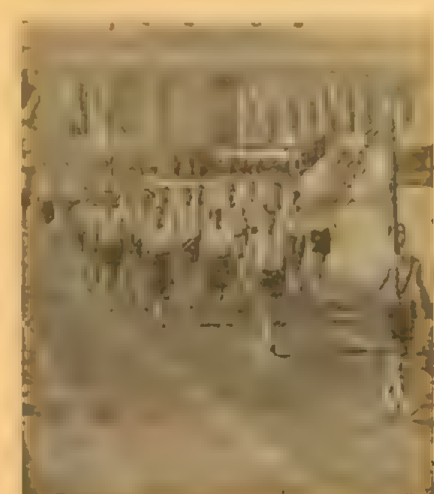
ΓΕΝΙΚΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΡΕΝΩΝ

1) Πρωτεύουσα 295 ½, 2) Λάρισα 77, 3) Δ.Α.Σ. 74, 4) Θεσσαλονίκη 70, 5) Καβάλλα 38, 6) Ἀχαΐα 34, 7) Λακωνία 31, 8) Ἀργολιδοκορινθία 29, 9) Τρικκάλων 28, 10) Κοζάνης 22, 11) Σάμου 21, 12) Ἕβρου 18, 13) Ἀρκαδία 16, 14) Χίου 14, 15) Χανίων 13, 16) Ἀττικοβοιωτίας 13, 17) Λέσβου 13, 18) Δράμας 12, 19) Κυκλάδων 10 ½, 20) Εὐβοίας 8, 21) Ἰωαννίνων 8, 22) Αἰγύπτου 7, 23) Φλωρίνης 6, 24) Μεσσηνίας 5, 25) Ροδόπης 5, 26) Σερρῶν 5, 27) Κιλκὶς 4, 28) Ἄρτης 4, 29) Πέλλης 3, 30) Ρεθύμνης 3, 31) Ἡρακλείου 2, 32) Πρεβέζης 1, 33) Κερκύρας 1, 34) Θεσπρωτίας 1.

ΓΕΝΙΚΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ ΘΗΛΕΩΝ

1) Πρωτευούσης 95 ½, 2) Λαρίσης 35, 3) Κοζάνης 19, 4) Ἕβρου 10, 5) Λακωνίας 9, 6) Χίου 8, 7) Καβάλλας 6, 8) Ἀττικοβοιωτίας 5, 9) Κυκλάδων 4 ½, 10) Πέλλης 4, 11) Χανίων 4, 12) Ἰωαννίνων 4, 13) Ἀχαΐας 4, 14) Λέσβου 2, 15) Φλωρίνης 1.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΡΙΑΘΛΟΥ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Ὀνοματ. Περιφ.Δ)σις	Ἅλμα εἰς Μῆκος	Μπάλλα	Δρόμ. 50 μ.	Βαθμολογ.
1) Σιμιτζῆς, Εὐβοίας	4.93	57.90	7΄΄	7 ½
2) Μαυρομουστάκης, Κυκλάδων ..	4.82	59.70	7΄΄2	11 ½
3) Δελικάρης, Καβάλλας	4.86	54.10	7΄΄	14
4) Κασίμης Παν., Τρικκάλων ...	4.89	56.21	7΄΄6	19
5) Παπαδόπουλος Γ., Θεσσαλονίκης	4.86	53.42	7΄΄3	19 ½
6) Στεφανίτσης, Κεφαλληνίας	4.78	56.10	7΄΄4	21
7) Μπάκας Χρ., Εὐβοίας	4.70	51.30	7΄΄2	23 ½
8) Καραγεῶργος, Ἀχαΐας .. .	5.06	44.45	7΄΄4	27
9ῃ Συρόπουλος, Καβάλλας	4.28	67.47	8΄΄1	30 ½
10) Χαραλαμπίδης, Λέσβου	4.19	52.72	7΄΄4	32
11) Χασιώτης, Λαρίσης	4.59	50.70	7΄΄6	34
12) Παρασχάκης, Χίου	4.10	[illegible]	8΄΄	34 ½
13) Μπούμπουκας, Ἠλείας	4.05	53.70	7΄΄8	39
14) Παπαδάκης, Εὐβοίας	4.56	48.20	8΄΄	42 ½
15) Χαρδαλιᾶς Ν., Θεσσαλονίκης ..	3.70	51.	7΄΄6	43
16) Σιγάλας, Χίου	4.28	50.92	8΄΄2	44 ½
17) Λογοθέτης, Κυκλάδων	4.27	45.90	7΄΄8	45
18) Ἀϊβαζίδης, Θεσσαλονίκης	4.04	41.43	7΄΄8	52
19) Γαληνός, Λέσβου	3.33	[illegible]	8΄΄6	53
20) Θανόπουλος, Ἠλείας	3.85	41.30	7΄΄7	53
21) Πελαργίδης, Καβάλλας	3.73	47.20	8΄΄4	58
22) Τσούτσουρας, Θεσπρωτίας .. .	3.35	44.30	8΄΄4	64
23) Στεφανίδης, Χίου	3.53	40.	8΄΄3	65
24) Μουρατίδης, Θεσπρωτίας	3.34	41.40	8΄΄4	67
25) Χονδρόπουλος Μ., Θεσπρωτίας .	3.07	28.03	8΄΄9	75

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

Τὴν 11 π. μ. τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ Ἀρχηγὸς παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ «Α΄ Οἴκου τοῦ Φαλαγγίτου» εἰς τὴν κοινότητα Αἰγάλεω.

Τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Πέμπτης, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἐπεσκέφθη τοὺς φαλαγγίτας—ἀθλητὰς εἰς τὰ διάφορα ἑστιατόρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἔτρωγον.

Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς ἑκάστης ὁμάδος ἀνώτεροι βαθμοφόροι προσεφώνουν τὸν κ. Κυβ. Ἐπίτροπον, ὅστις ἐγένετο ἀντικείμενον ἐνθουσιωδεστάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῶν φαλαγγιτῶν, οἵτινες ὄρθιοι ἐζητωκραύγαζον ἐπὶ μακρὸν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑγειονομικοῦ Τμήματος τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ἔκαμεν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων Παθητικῆς Ἀεραμύνης καὶ πρώτων βοηθειῶν, εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς. Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν οἱ μαθηταὶ—φαλαγγῖται Συνεταιρισταί.

Τὰ μαθήματα ταῦτα θὰ συνεχισθοῦν τοῦ λοιποῦ καθ' ἑκάστην Τετάρτην, καὶ ὥραν 12—1 μ.μ.

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην καὶ ὥραν 8½ μ.μ. ἐνώπιον ὅλης τῆς δυνάμεως ἐν γενικῇ συγκεντρώσει, καὶ εἰς τὴν Α΄ αἴθουσαν τῆς Γ. Συνεταιριστικῆς Σχολῆς (Πατησίων 76) ὡμίλησεν ὁ Δ)τὴς τῆς Ὑπ)σεως «σκοποὶ τῆς Ε.Ο.Ν., προορισμὸς τοῦ φαλαγγίτου καὶ διατί ἔγινε ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου». Τὴν διάλεξιν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ὅστις κατὰ τὴν ἄφιξιν καὶ ἀναχώρησίν του ἐγένετο δεκτὸς διὰ τῶν κεκανονισμένων τιμῶν. Παρέστησαν ἐπίσης οἱ Ἀνώτατοι ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, τῆς ΣΣΕ, ὁ Δ)τὴς καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς, ὡς καὶ ἐκπρόσωποι τοῦ ΙΙΙ Ἐπιτελικοῦ Γραφείου τῆς Δ.Α.Σ.

Ὁ ὁμιλητὴς διακοπτόμενος συνεχῶς ἀπὸ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα, ἀφοῦ ἐπανέλαβε τὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ «σκοπὸς εἶναι τῆς Ε.Ο.Ν. αὐτὸς οὗτος ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ὑπάρχει τὸ Κράτος», ἐζωγράφησε μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὴν προαυγουστιανὴν πνευματικὴν ἀναρχίαν τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, ἐτόνισε τὴν μεγάλην ἐθνικὴν καὶ ἠθικὴν σημασίαν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ διετύπωσεν εἰς ἀξίωμα τὴν ὑποχρέωσιν τῆς σημερινῆς νεολαίας ὑπὸ τὴν δημιουργικὴν πνοὴν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τὴν συνετὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Κανελλοπούλου νὰ ἀναπλασθῇ, νὰ μορφωθῇ ἐθνικῶς διὰ νὰ μορφώσῃ, νὰ «νοιώσῃ» τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑπερηφανείας διὰ νὰ τὰ μεταδώσῃ, νὰ ἠθικοποιηθῇ διὰ νὰ ἠθικοποιήσῃ καὶ νὰ ἀγωνισθῇ.

Τὴν Παρασκευὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν—Σπουδαστῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως, εἰς τοὺς ὁποίους ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Τσεκούρας.

Ὁ ὁμιλητὴς ἀνεσκόπησε τὴν πρὸ καὶ μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, ἀναπτύξας τὸ ἰδεολογικὸν περιεχόμενον τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισεν ὅτι μόνον στὸ πλαίσιον καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νέου Κράτους δύνανται νὰ γίνουν πραγματικοὶ καλλιτέχναι καὶ νὰ φθάσουν τὸ ὕψος τῶν ἀρχαίων προγόνων των, δημιουργοῦντες οὕτω τὸν Γ΄ Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν.

Τὴν Παρασκευὴν τῆς παρ. ἑβδομάδος ἐγένετο εἰς τὴν Ὑπ)σιν Γ.Σ.Σ. Τ.Ι.Ι. ὁ πρῶτος γραπτὸς διαγωνισμὸς μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς δυνάμεως. Σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ ἦτο ὁ ἔλεγχος τῆς πνευματικῆς καταρτίσεως τῶν μελῶν τῆς φάλαγγος.

Τὰ δοθέντα ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ δύο θέματα—τῶν ὁποίων σημειωτέον ἡ ἀνάπτυξις ἦτο ὑποχρεωτική ἦσαν, τὸ μὲν ἕνα στρατιωτικῆς φύσεως, τὸ δὲ ἄλλο ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως μὲ θέμα «Σκοποὶ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἱεραρχία αὐτῆς, ὀργάνωσις, ὀνομασία καὶ διοίκησις μονάδων ἐν τῇ Ε.Ο.Ν.».

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Λόγῳ τῆς λήξεως τῶν μαθημάτων ἐγένοντο εἰς ὅλας τὰς σχολὰς τῆς Υ. Θ. Α. Σ. αἱ τελευταῖαι συγκεντρώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς διαφωτίσεως.

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα διεκόπησαν λόγῳ τῶν ἀγώνων τὰ μαθήματα ἐθνικῆς ἀγωγῆς καὶ στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

Εἰς ὅλους τοὺς ὑποτομεῖς Ὑπ)σεως Βορρᾶ ἐγένοντο ὑπὸ βαθμοφόρων ὁμιλίαι μὲ θέμα «Ἀθλητισμὸς καὶ εὐγενὴς ἅμιλλα».

Ἐξ ἄλλου ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑπ)σεως ἐπεσκέφθη πολλοὺς ὑποτομεῖς, ἀναπτύξασα εἰς τὰς αὐτόθι συγκεντρώσεις τὸ θέμα «Σκοπὸς τῆς Ε.Ο.Ν.».

Εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν ὑποτομέων τῶν Ὑπ)σεων Θηλέων Πειραιῶς, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν μαθημάτων γίνονται καὶ διάφοροι ὁμιλίαι. Οὕτω ἐγένοντο τρεῖς ὁμιλίαι μὲ θέμα «Περὶ πειθαρχίας, περὶ σεβασμοῦ καὶ ὑπακοῆς εἰς τοὺς μεγαλυτέρους καὶ περὶ ἀλληλεγγύης».

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν ἑσπέραν τῆς παρ. Δευτέρας ἐγένετο εἰς τὸ «Ἰντεάλ» ἡ ἔναρξις τῶν παραστάσεων τοῦ ὁμίλου Κουκλοθεάτρου πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν σκαπανέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν.

Τὴν παράστασιν ταύτην διωργάνωσεν ἡ Διεύθυνσις τῆς Ψυχαγωγίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὴν 6.30΄ κατέφθασεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ἀπὸ τοὺς Σκαπανεῖς καὶ τοὺς θεατάς. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὄρθιοι οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς ἐπευφήμουν διὰ παντοίων ἐνθουσιωδεστάτων ἐκδηλώσεων τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὴν πρώτην ταύτην παράστασιν παρηκολούθησαν ἐπίσης ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ πολλοὶ ἀνώτατοι βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν.

Σήμερον ἀναχωρεῖ διὰ Θεσσαλονίκην μία Φάλαγξ Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφ. Πρωτευούσης πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Μακεδονικῆς Πρωτευούσης. Τοὺς ἐκδρομεῖς συνοδεύει καὶ ἀντιπροσωπεία βαθμοφόρων. Οἱ ἐκδρομεῖς θὰ παραμείνουν εἰς Θεσσαλονίκην δύο ἡμέρας, τὰς ὁποίας καὶ θὰ χρησιμοποιήσουν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν διαφόρων ἀξιοθεάτων τῆς πόλεως.

Εἰς τὴν ἐκδρομὴν συμμετέχει ἐπίσης τὸ καλλιτεχνικὸν καὶ μουσικὸν τμῆμα, ὡς καὶ τὸ Κουκλοθέατρον τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Περιφ. Πρωτευούσης, τὰ ὁποῖα θὰ δώσουν ἐκτάκτους παραστάσεις εἰς ἕνα τῶν ἐκεῖ θεάτρων, πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θεσσαλονίκης.

Οἱ ἐκδρομεῖς θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν μεσημβρίαν τῆς προσεχοῦς Τρίτης.

Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐγένετο κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ ὀργανωθεῖσα ἐκδρομὴ διὰ τοὺς Σκαπανεῖς τῶν 6ου καὶ 3ου Ὑποτομέων εἰς Μαλακάσαν.

Ἕτερον τμῆμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν (30ὸς Ὑποτομεὺς) διεκρίθη κατὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς του εἰς τὸν Συνοικισμὸν Ζωγράφου Νοσοκομείου, καὶ μετέφερε μὲ αὐτοθυσίαν τοὺς νοσηλευομένους εἰς ἀσφαλὲς μέρος. Οἱ Φαλαγγῖται ἐπίσης διέσωσαν καὶ τὰ ἀρχεῖα τῆς Κοινοτικῆς Ἀρχῆς, ἀποσπάσαντες δικαίους ἐπαίνους καὶ χειροκροτήματα τῶν διαφόρων Ἀρχῶν τῆς περιοχῆς, ὅσον καὶ τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους.

Κατόπιν ἐπίσης σχετικῶν συνεννοήσεων, ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι τοῦ σχηματισμοῦ τῆς Φάλαγγος «Ἀρχιμήδης», ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ σχηματισμοῦ Τάγματος Ναυτοφαλαγγιτῶν, ἐκ τῶν ἐνταχθέντων τέως Ἀλκίμων, τῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως Ναυτιλλομένων Ποντοπλοΐας καὶ τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως Νέων Ἑλλήνων Ναυτῶν τῆς Ἑλλάδος.

1093

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Ὡσαύτως, μερίμνῃ τῆς Ὑποδιοικήσεως, εἰσῆλθον δωρεὰν εἰς τὸ Ἰξ...ειον Νοσοκομεῖο, πρὸς ἐγχείρησιν δύο ἄποροι Φαλαγγῖται, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἐξευρέθη ἐργασία εἰς ἑτέρους.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην τὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν Ὑποτομέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου πρὸς ρύθμισιν τῶν διαφόρων ἐκκρεμοτήτων.

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΑΘΛΗΤΑΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ ἀθλητικὴ Ὁμὰς τῆς XXII Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θεσσαλονίκης, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου, μετέβη καὶ κατέθεσε στέφανον εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Στρατηλάτου Κωνσταντίνου.

Εἰς τὸν ἔμπροσθεν τοῦ ἀνδριάντος χῶρον εἶχε παραταχθῆ Τμῆμα της Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀθηνῶν καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν.

Ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς καὶ ἐνῷ οἱ Φαλαγγῖται τῆς Μακεδονικῆς Πρωτευούσης γονυπετεῖς ἐχαιρέτων καὶ ἡ μουσικὴ ἐπαιάνιζε τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἀθλητικῆς Ὁμάδος Θεσσαλονίκης τῆς Ε.Ο.Ν. κατέθεσε στέφανον ἐξ ὀνόματος τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς τὸν ἐλευθερωτὴν των Στρατηλάτην.

Τὸ συγκεντρωθὲν πλῆθος ἐπευφήμησεν ἐνθουσιωδῶς τοὺς Φαλαγγίτας Θεσσαλονίκης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 300 Σκαπανεῖς καὶ Φαλαγγῖται τῆς 2ας Φάλαγγος τῆς Ὑποδιοικήσεως Θεσσαλονικης ἐξέδραμον δι' αὐτοκινήτων εἰς τὴν μαγευτικὴν τοποθεσιαν τῆς Χαλκιδικῆς Ἅγιος Πρόδρομος.

Οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς διῆλθον μέσα εἰς μιαν θερμὴν συναδελφικὴν ἀτμόσφαιραν ὅλην τὴν ἡμέραν των, το ἑσπέρας δὲ ἐπεστρεψαν εἰς την Θεσσαλονικην ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ὡραιαν ἐκδρομὴν των.

ΠΑΤΡΑΙ.— Κατόπιν ἐπανειλημμένων συνεργασιῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας Θηλεων Ε.Ο.Ν. Ἀχαΐας μετὰ τοῦ Ἐπιτελειου τῆς Διοικήσεως καθωρίσθησαν ὡς κάτωθι αἱ ἐργασίαι τῶν ἐσωτερικῶν τμημάτων Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πατρῶν.

Εἰς τὸ Οἰκοκυρικὸν τμῆμα διδάσκει ἑκάστην Τετάρτην καὶ Σάββατον ἡ Δὶς Κουζιώνη καθηγήτρια Σχολῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως Πατρων, μὲ βοηθὸν τὴν ὁμαδάρχην τῆς Ε.Ο.Ν. Διδα Διγγελοπούλου. Φοιτῶσιν ὀγδοήκοντα φαλαγγίτισσαι καὶ σκαπάνισσαι, καὶ ἡ ἐν γένει ἐργασία του ἐν λογῳ τμηματος γινεται τοσον συστηματικη καὶ πρόθυμος ὥστε μετὰ δίμηνον περίπου νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ πρώτη δημοσία ἔκθεσις ἐργοχείρων κ.λ.π.

Εἰς τὸ τμῆμα Ἀναλφαβήτων διδάσκουσιν ἑκάστην Δευτέραν, Τετάρτην, Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν αἱ διδασκάλισσαι κ.κ. Γεωργοπούλου καὶ Δημητροπούλου, τεθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Διοικήσεως. Ἡ ἐργασία τῶν ἀνωτέρω διδασκαλισσῶν γίνεται μ' ἐξαιρετικὴν ἀγάπην καὶ μεθοδον ὑπο την ἐποπτειαν τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας.

Εἰς τὸ Ὑγειονομικὸν τμῆμα διδάσκουσιν ἑκάστην Τρίτην καὶ Πέμπτην ὁ συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀγγελόπουλος ἰατρός, καὶ ἡ Δὶς Ραυτοπούλου βοηθὸς τοῦ Ἀντιφυματικοῦ ἰατρείου Πατρῶν. Φοιτῶσι μὲ πρωτοφανῆ προθυμίαν ἑξήκοντα φαλαγγίτισσαι, καὶ τρὶς τῆς ἑβδομάδος καθ' ὁμάδας μεταβαίνουσιν εἰς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον τῆς πόλεώς μας ὅπου παρακολουθοῦν τὴν λειτουργίαν τῶν διαφόρων τμηματων καὶ βοηθοῦν εἰς την περίθαλψιν ἀπόρων ἀσθενῶν. Εἰς τὸ τμῆμα τῆς Χορωδίας ἀποτελούμενον ἀπὸ 45 φαλαγγιτίσσας διδάσκει ἑκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ὁ μουσικοδιδάσκαλος κ. Ρομποτῆς.

Ἑκάστην Κυριακὴν καθιερώθη ὁ τακτικὸς ἐκκλησιασμὸς τῶν φαλαγγιτισσῶν καὶ σκαπανισσῶν, γενικὴ συγκέντρωσις τοῦ ἐξωσχολικοῦ λόχου καὶ σύσκεψις τῶν βαθμοφόρων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς κ. περ.φ. διοικητρίας καθ' ἣν καθορίζεται τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν ἑκάστης ἑβδομάδος. Ὁλόκληρον τὴν Γραμματείαν τῆς Περιφερειακης Διοικήσεως ἐχει ἀναλαβει ἡ νεαρα ὁμαδαρχης τῆς Ε.Ο.Ν. δὶς Οὐρανία Ἀνδρεοπούλου, ἡ ὁποία συγχρονως προΐσταται λίαν ἐπιτυχῶς καὶ τῶν ὁμάδων ἐξωσχολικῶν σκαπανισσῶν.

Τὰς ἀνωτέρω ἐργασίας τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. παρακολουθεῖ μὲ ἄγρυπνον πατρικὴν στοργὴν καὶ ἐνισχύει τὰς προσπαθείας τῆς Διοικήσεως ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Ἀχαΐας κ. Ἀθ. Πέππας.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ.— Ἀθορύβως καὶ συστηματικῶς, προχωροῦν αἱ ἐργασίαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Κορινθίας.

Ἐκτὸς τῶν ἀνὰ 15θήμερον διαλέξεων, γίνονται ἑκάστην Τρίτην παρὰ τοῦ ἰατροῦ κ. Δημητρακοπούλου μαθήματα Ὑγιεινῆς.

Ἐπίσης ἱδρύθη σχολὴ πρακτικῶν νοσοκόμων, εἰς τὴν ὁποίαν φοιτοῦν περὶ τὰς 100 φαλαγγίτισσαι, ἐξωσχολικαὶ καὶ μή.

Ὑπὸ τοῦ κ. Πρωτονοταρίου γίνονται ἑκάστην Τετάρτην μαθήματα Παθητικῆς Ἀεραμύνης.

Ἑκάστην Πέμπτην εἰς τὴν Λέσχην Θηλέων γίνονται συγκεντρώσεις ἐξωσχολικῶν φαλαγγιτισσῶν, κατὰ τὰς ὁποίας αἱ φαλαγγίτισσαι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν παρασκευὴν γλυκισμάτων καὶ τὴν κατασκευὴν ἐργοχείρων. Κατα τὰς αὐτὰς συγκεντρώσεις γίνονται ὁμιλίαι μὲ διάφορα κατάλληλα θέματα.

ΣΠΑΡΤΗ.— Κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς τῶν σχολείων, αἱ διάφοροι Περ φ. Διοικήσεις θα ὀργανώσουν ἐκδρομάς, πρὸς τὸν σκοπόν, ὅπως τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. γνωρίσουν τὰ πλέον ἀξιόλογα ἱστορικα μερη τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου τουτου, θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς Ἀθήνας τὴν 29ην Μαΐου οἱ φαλαγγῖται μαθηταὶ τῆς Ὑπ)σεως Σπάρτης.

Οἱ ἐκδρομεῖς, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν καθηγητὴν κ. Παπαδόπουλον θα παραμεινουν ὀλιγας ἡμέρας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ θὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα τῆς πόλεως, ὡς καὶ τὰ πλέον ἀξιόλογα σημεῖα τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν περιχώρων.

Αἱ μορφωτικαὶ διαλέξεις συνεχίζονται εἰς τὴν Σπάρτην ἀνελλιπῶς. Οὕτω ἐνώπιον συγκεντρώσεως Φαλαγγιτισσῶν ὡμίλησε μὲ θέμα ἡ «Πατρίς» ἡ δ. Τσάκωνα. Εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν Φαλαγγιτισσῶν καὶ κατοίκων ὡμίλησεν ἐπίσης ὁ καθηγητὴς κ. Π. Πανουλᾶκος μὲ θέμα «ἡ Βασιλεία διὰ μέσου τῶν αἰώνων».

Κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα ἡ κίνησις τῶν σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως Θηλέων Σπάρτης ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ἱκανοποιητική.

Ἐκτὸς τῶν διαφόρων ὁμιλιῶν καὶ διαλέξεων, ἐγένοντο καὶ μαθήματα οἰκοκυρικῆς καὶ παροχῆς ἰατρικῆς βοηθείας.

ΣΚΟΥΡΑ.— Εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ σχολείου ἐγένετο συγκέντρωσις τοῦ σχηματισμοῦ θηλέων, καθ' ἣν ἀπηγγέλθησαν ποιήματα πατριωτικοῦ περιεχομένου καὶ ἐψάλησαν διάφορα ᾄσματα καὶ ἐχορεύθησαν ἑλληνικοὶ χοροί. Ἀκολούθως ἐγένετο στρατιωτικὴ προπαίδευσις τῶν φαλαγγιτισσῶν.

ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΟΝ.— Συνεχίζονται κανονικῶς αἱ συγκεντρώσεις τῶν φαλαγγιτισσῶν, καθ' ἃς γίνονται μαθήματα συγχρόνου χειροτεχνίας καὶ διάφοροι ὁμιλίαι.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Βοιῶν).— Πρὸ ἡμερῶν ἀπέθανε σκαπάνισσα τοῦ σχηματισμοῦ θηλέων. Την κηδειαν της παρηκολούθησεν ὁλόκληρος ὁ σχηματισμός, κατετέθη δὲ καὶ στέφανος ἐπὶ τῆς σοροῦ της.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ ἡμιγυμνασίου μας ὡμίλησεν ἐνώπιον συγκεντρώσεως φαλαγγιτισσῶν μὲ θέμα «Ἀερομηχικὴ ἄμυνα».

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.— Ἡ κίνησις τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀγρινίου, κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ὑπῆρξεν ἐνθουσιώδης, ὅπως πάντοτε, καὶ λίαν ἱκανοποιητική.

Εἰς τοὺς διαφόρους λόχους τῆς 115ης Φάλαγγος ἐγένοντο τέσσαρες διαλέξεις, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ὁμιληταὶ ἀνέπτυξαν τὰ ἀκόλουθα θέματα: Περὶ Σημαίας, Σεβασμὸς πρὸς τοὺς γέροντας, Περὶ Ἐκκλησίας, Ἀρχαὶ καὶ σύμβολα Θρησκείας καὶ Κράτους.

Οἱ Φαλαγγῖται τῆς Τετραρχίας Ἀστακοῦ προέβησαν εἰς τὴν δενδροφύτευσιν μεγάλης περὶ τὴν ἕδραν των ἐκτάσεως καὶ γενικῶς καταγίνονται φιλοτίμως καὶ ἐνθουσιωδῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων κοινωφελῶν ἔργων τῆς περιφερείας των.

Ἐξ ἄλλου, οἱ Φαλαγγῖται Ξηρομέρου κατεσκεύασαν εἰς τὸ χωρίον Βασιλικὸν δημοσίαν ὁδὸν μήκους τεσσάρων χιλιομέτρων. Ὁ Διοικητὴς καὶ ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀγρινίου ἐπεθεώρησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τοὺς σχηματισμοὺς Βασιλικοῦ, Καραϊσκάκη καὶ Ἀστακοῦ τῆς 114ης Φάλαγγος Ἀγρινίου.

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ χορῳδία Γιαννιτσῶν τῆς Ε.Ο.Ν. μετέβη εἰς τὴν Ἔδεσσαν.

Τὸ τμῆμα τῆς χορῳδίας ὑπεδέχθησαν ἔξωθι τῆς πόλεως ὁ Δήμαρχος μετὰ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Πέλλης.

Τὴν 10ην π. μ., προηγουμένης της μουσικής τῆς Ε.Ο.Ν., μετέβησαν εἰς τὸ Ἡρῷον των πεσοντων ἅπαντα τὰ Τμήματα, ὁπου, παρουσίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐδέσσης, τοῦ Νομάρχου Πέλλης καὶ λοιπῶν ἐπισήμων, Φαλαγγάρχης κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Γιαννιτσῶν.

Τὴν 11ην π. μ. εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Κινηματογράφου «Μέγας Ἀλέξανδρος» ἐξετελέσθη μὲ ἀφάνταστον ἐπιτυχίαν τὸ ἐκλεκτὸν πρόγραμμα τῆς χορῳδίας. Ἡ αἴθουσα τοῦ Κινηματογράφου ἦτο κατάμεστος ἐκλεκτοῦ κόσμου. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ προγράμματος παρετέθη γεῦμα ὑπὸ τοῦ Δήμου εἰς ὁλόκληρον τὸ Τμῆμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Γιαννιτσῶν εἰς τὸ ἐξοχικὸν κέντρον «Παράδεισος», εἰς ὃ παρεκάθησαν ὁ Νομάρχης Πέλλης, ὁ Δήμαρχος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Νομάρχου ἅπαντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐξητωκραύγασαν ὑπὲρ της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΕΡΡΑΙ.— Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Σερρῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας καὶ τοῦ Ἐπιτελείου της ἐπεθεώρησαν τὸν Σχηματισμὸν Θηλέων Νέας Ζίχνης.

Τόσον οἱ Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι ὅσον καὶ τὸ πλῆθος ὑπεδέχθησαν τὸν κ. Νομάρχην καὶ τὴν συνοδείαν του μὲ θερμοτάτας ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὑπὲρ τῆς Νεολαίας.

Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης καὶ ἡ Περιφερ. Διοικήτρια ἔμειναν ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι διὰ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας πρωτοβουλίᾳ τῶν Φαλαγγιτισσῶν ἐδόθη χοροεσπερὶς μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν, παρέστησαν δὲ αἱ Ἀρχαὶ καὶ ἅπασα ἡ Κοινωνία τῆς πόλεως Νέας Ζίχνης.

Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ Περιφ. Διοικήτρια συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου της ἐπεθεώρησε τὰ χωρία τῆς Ὑποδιοικήσεως Σιντικῆς. Ἡ Περιφ. Διοικήτρια ὡμίλησε περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀναπτύξασα ἐπίσης καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΦΛΩΡΙΝΑ.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Περιφ. Διοικητὴς Φλωρίνης τῆς Ε.Ο.Ν. συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ὑποδ)τοῦ Καστοριᾶς ἐπεθεώρησε τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς Κολοκυνθοῦς, Μεσοποταμίας, Καλοχωρίου καὶ τῶν κωμοπόλεων Νεστορίου καὶ Ἄργους Ὀρεστικοῦ.

Ὁ Περιφ. Διοικητὴς ὡμίλησεν εἰς τὰ διάφορα χωρία ἐνώπιον πολυπληθῶν συγκεντρώσεων περὶ τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἐν μέσῳ ζωηροτάτων ἐκδηλώσεων τοῦ λαοῦ. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ὁ Περιφ. Διοικητὴς διῆλθε διὰ Καστοριᾶς μείνας ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ὅλην ἐμφάνισιν.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐγένετο εἰς τὴν Καστοριὰν ὁμιλία ἐνώπιον τῶν φαλαγγιτισσῶν τῶν σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως μὲ θέμα: «Τὸ πράσινο καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλληνίς». Ὁ ὁμιλητὴς κ. Παντέκης ἀνέπτυξεν ὡραιότατα τὸ θέμα του, καταλήξας εἰς τὸ ὅτι ἡ στοργὴ τῆς Ἑλληνίδος πρὸς τὸ πράσινο χρονολογουμένη ἀπὸ αἰώνων συνεχίζεται φιλοτίμως ἀπὸ τὰς σημερινὰς φαλαγγιτίσσας.

ΛΑΡΙΣΑ.— Οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ε.Ο.Ν. Λαρίσης, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν ἐπιτελείων των, ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἐλασσῶνα, ὅπου οἱ φαλαγγῖται, αἱ φαλαγγίτισσαι καὶ πλῆθος κόσμου ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς ἐνθουσιωδῶς.

Οἱ κ.κ. Περ. Διοικηταὶ ἐπεσκέφθησαν καὶ ἐπεθεώρησαν τὰ τμήματα τῶν χωρίων Δαμάσι, Δομένικου, Ἀραδοσίβα, Μαγούλας καὶ Στεφανόβουνου.

Οἱ κάτοικοι ὅλων τῶν χωρίων, τοὺς ὑπεδέχθησαν μὲ παντοειδεῖς ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Εἰς τὸ χωρίον Δαμάσι ὡμίλησεν εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν φαλαγγιτῶν—φαλαγγιτισσῶν καὶ τῶν κατοίκων ἡ διδασκάλισσα κ. Νιάγα μὲ θέμα ἡ «Ἀναγέννησις τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος».

Εἰς τὴν Ἐλασσῶνα ὡμίλησαν καταλλήλως ἐπίσης ἐνώπιον συγκεντρώσεων μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν κατοίκων οἱ κ.κ. Περ. Διοικηταὶ Λαρίσης, Ἀλεξούλης καὶ Πάκας.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ.— Ὁ 16της φαλαγγίτης Σταμάτιος Σταματίου τῆς Ὑπ)σεως Ναυπάκτου τῆς Ε.Ο.Ν. Αἰτωλ)νίας κατώρθωσε νὰ διασώσῃ ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ, μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, τὸν στρατιώτην Παῦλον Γαλανόπουλον τοῦ Συντάγματος Τηλ)των Ἀθηνῶν, ἀποσπάσας τὸν γενικὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν ἡρωϊκήν του πρᾶξιν καὶ τοὺς δικαίους ἐπαίνους τῶν παρευρισκομένων.

Κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ ὑπ)τοῦ χωροφυλακῆς Ναυπακτίας, ὁ ἐν λόγῳ στρατιώτης ἐπιβαίνων βενζινοπλοίου ἐκτελοῦντος τὴν συγκοινωνίαν Ναυπάκτου—Ψαθοπύργου, παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ πηδαλίου, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπνίγετο, ἐὰν ὁ φαλαγγίτης Σταμάτιος Σταματίου, δὲν ἐρρίπτετο ἀμέσως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετὰ ἀγωνιώδη πάλην δὲν ἀνέσυρε τὸν πνιγόμενον στρατιώτην ἀγνοοῦντα τελείως νὰ κολυμβᾷ. Πρὸς στιγμήν, ἐκινδύνευσε καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ φαλαγγίτης νὰ πνιγῇ.

Συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ διασωθεὶς ἐνηγκαλίσθη τὸν σωτῆρά του φαλαγγίτην, ἐκφράζων τὰς θερμάς του εὐχαριστίας.

Ἡ ἡρωϊκὴ πρᾶξις τοῦ φαλαγγίτου ἐγένετο ἀντικείμενον εὐμενεστάτων σχολίων καὶ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ ὁποία διαπαιδαγωγεῖ τὴν Νεολαίαν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ πρᾶξις τῆς αὐτοθυσίας νὰ θεωρῆται ἐπιβεβλημένον καθῆκον.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.— Ἡ Σχολὴ βαθμοφόρων Ε.Ο.Ν. θηλέων Ἡρακλείου συνεχίζει κανονικῶς καὶ μετὰ ζήλου τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν φαλαγγιτισσῶν δὶς τῆς ἑβδομάδος, συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα.

Ἑκάστην Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π.μ. γίνονται τὰ βάσει τοῦ ἰσχύοντος προγράμματος μαθήματα τῶν ἐξωσχολικῶν φαλαγγιτισσῶν. Ἐπίσης συνεχίζονται κανονικῶς τὰ μαθήματα τῶν ἀγραμμάτων ἐξωσχολικῶν φαλαγγιτισσῶν.

Μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς θερινῆς περιόδου, οἱ διάφοροι σχηματισμοὶ ὀργανώνουν ἐκδρομὰς εἰς τὰς πέριξ τῆς πόλεως τοποθεσίας.

Η αλληλογραφία μας

Μ. ΚΑΛΟΥΤΣΗΝ, Καλάβρυτα. Στὸ ποίημά σας «Ἐπαίτις», κάτι θέλετε νὰ πῆτε, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνετε. Ξαναδουλέψτε το. Μπορεῖ νὰ γίνῃ καλύτερο.— ΝΤΟΡΑΝ ΑΡΤΕΛΑΡΗ, Ἑλληνικό. Κάλλιο ἀργά, παρὰ ποτέ. Τὸ ποίημά σας θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Δὲν εἴχατε γραμματόσημο στὴν ἔμπνευσι ποὺ μᾶς στείλατε ταχυδρομικῶς....—ΛΕΩΝΙΔΑΝ ΚΑΣΩΝΗΝ, Ῥέθυμνον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ὡραῖό σας γράμμα. Τὸ «Λίγες στιγμὲς μὲ τὸν Κυβερνητικὸ» θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.— ΝΑΠ. ΓΑΒΡΙΗΛ, Θεσσαλονίκην. Τὸ διήγημά σας καλούτσικο. Ἂν προσέχατε στὸ δούλεμα τῆς φράσεως καὶ στὴ σύνθεσι, θὰ ἤτανε πολὺ καλό. Προσπαθῆστε. Ἀσφαλῶς θὰ γράψετε καλύτερα.— ΓΕΩΡΓ. ΠΑΥΛΕΑΝ. Ἔχετε μερικοὺς καλοὺς στίχους. Γενικῶς θυσιάζετε τὴν οὐσίαν εἰς τὴν ὁμοιοκαταληξίαν. Π. χ. γράφετε:

> Οἱ κάμποι καὶ οἱ ρεματιὲς
> καὶ τὰ ξανθὰ λουλούδια
> θὰ σὲ στολίσουν μ' ἀγριελιὲς
> καὶ μ' ὄμορφα τραγούδια.

Ξανθὰ καὶ μελαχροινὰ λουλούδια δὲν ὑπάρχουν ὡς γνωστὸν καί.... ἂν ὑπάρνουν δὲν μπορoῦν νὰ στολίζουν ἀγριελιὲς καὶ τραγούδια. — ΧΡΗΣΤΟΝ ΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐνταῦθα. Στεῖλτε μας κάτι πιὸ πρωτότυπο καὶ ὄχι εἰς τόσο ὠμὴν καθαρεύουσαν. Παρακολουθῆτε τὴν γλῶσσα τοῦ περιοδικοῦ.— ΙΩΑΝ. ΣΤΑΜΠΟΛΑΝ. Εἶναι προτιμότερο νὰ διαβάζῃς καὶ νὰ μάθῃς ὀρθογραφία, παρὰ νὰ γράφῃς.— ΣΤΑΥΡΟΝ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Μελιγαλᾶ. Κομψὴ φράσις, ὡραῖα λόγια, ἀλλὰ δυστυχῶς νόημα μηδέν.—ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ Γ... Ἡ πρότασίς σας μᾶς βρίσκει συμφώνους. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρὸν χῶρος. Τὸ διηγηματάκι σας, θὰ μποροῦσε νὰ ἦτο καλύτερο.— ΑΘΑΝ. ΓΚΑΝΑΝ, Ἐνταῦθα. Σᾶς κάναμε τὴ χάρι καὶ τὸ διαβάσαμε. Τὸ στείλαμε καὶ στὴν ἐπιτροπή. Ἀναγνωρίζουμε ὅτι βιαστήκαμε. Ξαναστεῖλτε το.— ΔΗΜ. ΚΟΥΤΣΑΝΤΩΝΗΝ, Μυτιλήνην. Σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ σᾶς συγχαίρουμε γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς ὡραίας ἐπιστολῆς σας. Τὸ ποίημά σας, ἐλπίζομεν νὰ ἐγκριθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν καὶ νὰ δημοσιευθῇ.— Ι. Ν. ΥΦΑΝΤΙΔΗΝ, Ἰθάκην. Δὲν ἔκαμε καθόλου ἄσχημα αὐτὸς ποὺ σᾶς παρεκίνησε νὰ γράψετε. Ἔχετε καλὴ φλέβα. Ἐργασθῆτε καὶ ἀσφαλῶς θὰ βγάλετε καλὰ πράματα. Ἀπὸ τὰ τρία διηγηματάκια σας, κάποιο θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.— ΙΑΝΘΗΝ ΚΑΠΠΟΥ, Λαμίαν. Κάπου... κάπου ὑπάρχει οὐσία σ' ὅσα μᾶς γράφετε. Γενικῶς ὅμως ποίημα καὶ πεζὸ εἶναι δίχως τέχνη.— ΣΤΑΥΡΟΝ ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΝ, Ἄργος. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς εὐχές σας γιὰ τὸν Ἀρχηγό, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ τὸ ἕνα ποίημά σας, τὸ ὁποῖον κρίνεται ἄτεχνο. Τὸ ἄλλο «Ἡ δόξα» θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.—Α. Σ. ΒΟΣΠΟΡΙΤΗΝ. Ἀφοῦ βιάζεσθε νὰ μάθετε, ἐὰν τὸ ποίημά σας εἶναι «ἀσυναρτησίες»—ὅπως γράφετε,— σᾶς πληροφοροῦμε λοιπὸν γιὰ νὰ ἡσυχάσετε ὅτι δὲν ἔχετε καθόλου ἄδικο.—ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΣΤΑΝΤΖΟΥ, Σάμον. Τὸ γράμμα σας πολὺ καλό, ὄχι ὅμως καὶ τὸ ποίημα. Ἐργασθῆτε περισσότερο.— ΓΙΑΝ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΝ, Ῥέθυμνον. Τὸ ποίημά σας καλούτσικο, θὰ δημοσιευθῇ. Μπορεῖτε φανταζόμεθα νὰ γράψετε καὶ καλύτερα καὶ μάλιστα στὸ μέτρο τῆς Κρητικῆς μαντινάδας.— ΣΠΥΡ. ΜΠΙΚΟΝ. Τὸ ποίημά σας κρίνεται ἀνεπιτυχές.— ΠΑΝ. ΚΩΤΣΑΚΗΝ, Φιλιατρά. Θαυμάσιο τὸ θρησκευτικό σας ἄρθρο. Δυστυχῶς πολὺ μεγάλο καὶ ἑπομένως ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ στὸν περιωρισμένο χῶρο ποὺ διαθέτουμε.— Μ. ΚΑΝΑΡΗΝ. Αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε δὲν εἶναι ποίημα. Εἶναι καζάνι. Καὶ ἰδοὺ τί γράφετε:

> Καὶ τὸ στῆθος της ὅλο καὶ βράζει
> ἀπὸ ἀγάπη γιὰ μᾶς ἱκανή!

Τέτοια ἀγάπη, καλὰ κάνει καί... βράζει!... —ΣΠΥΡΟΝ ΓΕΡΟΝ, Ἐνταῦθα. Τὸ «Ραδιόφωνο στὸ χωριὸ» πολὺ μεγάλο καὶ ἐμεῖς δὲν διαθέτουμε χῶρο.— ΝΙΚΟΝ ΠΑΣΑΝ, Ἐνταῦθα. Ὁ «Πόθος τῆς Πατρίδος» καλὸ ὡς περιεχόμενο, ἄτεχνο ὅμως καὶ ἀδούλευτο.—ΘΩΜΑΝ ΜΑΜΑΛΗΝ, Θεσπιάς. Αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε παιδάκι μου, δὲν εἶναι ποίημα, ἀλλὰ νίλα τοῦ ...Μάμαλη.— ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ, Πειραιᾶ. Ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ τὸ ἄρθρο σας περὶ Ἁγ. Σοφίας, λόγῳ τῆς ἐκτάσεώς του. Δυστυχῶς δὲν διαθέτουμε χῶρον.— ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. Ἀπὸ τὰ ποιήματά σας, μόνο ἡ «Τσοπάνικη ζωὴ» ἀξίζει. Τὸ ἄλλο εἶναι ἄτεχνο.— ΑΡΙΣΤ. ΔΗΜΑΚΑΚΟΝ, Γύθειον. Τὰ «Μανιάτικα Ἀκρογιάλια» ὑπέροχο ὡς σύλληψις. Δυστυχῶς ἀδούλευτο. Ἀξίζει νὰ τὸ ξαναγράψετε, νὰ τὸ ξαναδουλέψετε.— Π. ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΝ, Ζάκυνθον. Καὶ σὲ σᾶς ἔχω νὰ πῶ τὰ ἴδια ποὺ εἶπα καὶ στὸν προηγούμενο, μὲ τὴν προσθήκη νὰ κόψετε μερικὰ τετράστιχα. Εἶναι πολὺ σχοινοτενές.— ΑΡΙΣΤ. ΑΜΦΙΠΑΓΙΤΗΝ, Ἐνταῦθα. Τὸ ἄρθρο σας θὰ τὸ ἐδημοσιεύαμε πολὺ εὐχαρίστως, γιατὶ ἀξίζει τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Δυστυχως εἶναι πολὺ ἐκτεταμένο καὶ ὁ χῶρος μας πολὺ περιωρισμένος.—ΠΑΥΛΟΝ ΜΠΟΥΖΑΝΗΝ, Τίρυνθα. Ἀκατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν. Νὰ τὸ στείλετε σὲ ἡμερησία ἐφημερίδα.—ΙΩ. ΡΟΥΜΠΑΝ, Περιστέραν. Ἐλήφθη πρόνοια διὰ τὴν ἀσφαλῆ ἀποστολὴν τοῦ περιοδικοῦ. Ὅ,τι μᾶς στείλατε, ἐκρίθη δυστυχῶς ἀνεπιτυχές.— ΜΙΛ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΝ, Ἄνω Βιάννον. Σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ σᾶς συγχαίρουμε γιὰ τὸ ὡραῖο σας γράμμα.—ΚΩΝΣΤΑΝ ΞΕΡΟΝ, Γοεπέλοδον. Τὰ αὐτὰ μὲ τὸν προηγούμενον.— Α. ΔΑΥΙΔ, Ἡράκλειον Ἀττικῆς.— Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐπιστολήν σας. Τὸ ἄλλο θὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ.— ΝΙΚ. ΧΡΟΝΗΝ, Βελλᾶν. Ἔχετε ποιητικὴν διάθεσιν, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ διάθεσις νὰ ἐργασθῆτε περισσότερο.— ΔΗΜ. ΚΑΜΠΑΝΑΝ, Λευκάδα. Τώρα ποὺ στείλατε συμπληρωματικά, δὲν εἶναι ἐπίκαιρος πρὸς δημοσίευσιν.— ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΓΓΟΥΡΑΚΗΝ, Κάτω Βιάννον. «Οἱ δύο κόρες» εἶναι ἔμμετρο μυθιστόρημα. Ποῦ νὰ τὸ δημοσιεύσουμε παιδάκι μου; Δὲν κάνει νὰ γράφετε λιγώτερα;— ΚΩΣΤΑΝ ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐνταῦθα. Ἀφοῦ σᾶς ἀπαντήσαμε στὸ 25ον τεῦχος θὰ δημοσιευθῇ. Προηγοῦνται ἀπὸ σᾶς ἑκατοντάδες. Τὸ ἄλλο νὰ τὸ καθαρογράψετε.— ΕΥΘ. Δ. ΚΟΝΤΟΣΙΜΟΝ, Λαμίαν.— Ἀφῆστε τὴ ποίησι. Καλύτερα νὰ γράφετε πεζό.— Γ. ΠΑΡΑΓΥΙΟΝ, Πειραιᾶ. Ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς πολὺ σχοινοτενὴς καὶ ἐμεῖς δὲν διαθέτουμε χῶρο.—ΦΛΩΡΑΝ ΠΕΡΑΧΙΑ, Θεσσαλονίκην. Γιατὶ μᾶς τὸ στείλατε τόσο ἀργά; Εἶναι πολὺ καλογραμμένο καὶ λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε γιατὶ δὲν εἶναι πιὰ ἐπίκαιρο.— ΠΥΘΑΓΟΡΑΝ ΜΑΝΕΤΑΝ, Λιμένα Βαθέος Σάμον. Εἶναι πολὺ παληὸ καὶ χιλιογραμμένο τὸ θέμα σας.—ΛΕΩΝΙΔΑΝ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΑΤΟΝ, Κεφαλληνίαν. Τὰ ποιήματά σας καλὰ ὡς ἐμπνεύσεις, ἀλλὰ ἄτεχνα. Γιατὶ δὲν γράφετε πεζά;— ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. Ἀπὸ τὸ ποίημα ποὺ μᾶς στείλατε, φαίνεται ὅτι περισσότερο θὰ προοδεύσετε ὡς Τσελεμεντές, παρὰ ὡς ποιητής:

> Ντομάτα! Καλοκαιριάτικο φαγὶ
> λαδάκι μπόλικο στὸ πιάτο,
> φᾶτο, καὶ πιὲ κρασὶ μοσχᾶτο.

Τὸ ποίημά σας ὅμως, οὐδόλως τρώγεται.—ΙΩ. ΒΑΛΑΒΑΝΗΝ, Καβάλλαν. Ἀνεπιτυχές.— ΣΤΕΛΙΟΝ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΝ, διδ)λον Πλατανιᾶν Κρήτης. Θαυμασία ὄντως ἡ προσφώνησίς σας πρὸς τὸν Κ. Ἐπίτροπον, ἔπαυσε ὅμως νὰ εἶναι ἐπίκαιρος ἡ δημοσίευσίς της. Ἡ ἀποσταλεῖσα φωτογραφία ἐπίσης δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κλισὲ λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν ἔχει τὸν κατάλληλον φωτισμὸν (εἶναι φλού).—Ι ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ. Δὲν εἶναι κατάλληλον γιὰ τὴ «Νεολαία».—Ν. Ε. ΚΩΤΣΙΡΗΝ, Πύλον. Δημοσιεύονται.—Π. Ε. ΔΕΜΕΣΤΙΧΑΝ. Τὸ σταυρόλεξον ὄχι, ἐπειδὴ ἔχει ὁριζοντίως καὶ καθέτως τὰ ἴδια. Ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἐγκρίνονται τὰ περισσότερα.—Β. Χ. ΓΑΙΤΑΝΑΡΟΝ. Ὁ Σταυρὸς μὲ τὶς κουκίδες πολὺ γνωστό. Στεῖλε κάτι δικό σου.— Γ. Φ. ΒΑΖΑΚΑΝ. Τὸ σταυρόλεξό σου ἄριστον, ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχει λέξεις πολὺ δύσκολες καὶ γενικῶς εἶναι ἀκατάλληλον γιὰ τὸ περιοδικό μας.— Ι. Ε. ΜΠΟΥΡΝΙΑΝ, Ἐνταῦθα. Δὲν εἶναι ἀπολύτως καλὰ τὰ σταυρόλεξά σου. Ἔχουν ἀτέλειες.— Κ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΝ, Λεμεσόν. Τὰ σταυρόλεξα ἀνεπιτυχῆ. Καὶ τὰ ἄλλα ὄχι ἀπολύτως καλά. (Δὲν εἶναι Κωσταντῖνος, ἀλλὰ Κωνσταντῖνος).— ΑΡ. Ι. ΔΕΡΒΕΝΤΖΑΝ, Ἀμφιλοχίαν. Κρῖμα στὸν κόπο σου. Γιατὶ σταυρόλεξα τόσον μεγάλα (17×17) δὲν δημοσιεύομεν. Τὰ ἄλλα ἔλαβον σειρὰν δημοσιεύσεως.— Δ. Ι. ΣΙΜΙΝΤΙΡΙΑΔΗΝ, Νέα Φυλή. Σωστὴ ἡ λύσις τοῦ λαβυρίνθου.— Π. Α. ΚΑΡΑΝΤΖΙΔΗΝ, Φλώριναν. Κρῖμα στὸ ὡραῖο σου σταυρόλεξο. Ὁ Σάρosι εἶναι βεβαίως Οὖγγρος παίκτης, ἀλλὰ ἄγνωστος εἰς τοὺς πολλούς. Νὰ ἀποφεύγῃς ἐπίσης τὶς διαφημιστικὲς λέξεις, ὅπως ἐκείνη γιὰ τὴν ὀδοντόπαστα. Τὰ ἄλλα ἐγκρίνονται.— Ε. ΞΕΝΑΚΗΝ, Ἰκαρίαν. Τὸ «ΒΑΡ» χαλᾶ τὸ θαυμάσιο κατὰ τὰ ἄλλα σταυρόλεξά σου.— ΝΑΠ. ΚΩΣΤΗΝ, Ἰωάννινα. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει.—Ν. ΑΛΕΞΑΚΗΝ, Ἡράκλειον. Ἐγκρίνονται. Ἄλλη φορὰ ὅμως νὰ γράφῃς σὲ κανονικοῦ μεγέθους χαρτί.—Ι. ΣΙΤΑΡΑ, Τῆνον. Δυστυχῶς δὲν εἶναι κατάλληλα πρὸς δημοσίευσιν. Περιμένουμε κάτι καλύτερο. Γιατὶ Ὠκταβιανός, ἐνῶ εἶναι Ὀκταβιανός; Προσοχή.—Α. Ι. ΚΟΥΖΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Χώραν. Ἀνεπιτυχῆ.— Π. Ν. ΠΑΠΑΝΑΓΝΟΝ, Γαρδίκιον. Οἱ ἀσκήσεις δὲν πρέπει νὰ στέλλωνται σὲ λωρίδες χαρτιοῦ. Ἔχει γραφῆ ἐπανειλημμένως καὶ ὡς ἐκ τούτου πῆγαν στὸν κάλαθο. Σὲ κανονικὸ χαρτὶ ἄλλη φορά.—Μ. Δ. ΣΠΗΛΙΩΤΗΝ, Πάτρας. Πολὺ μεγάλο (19×19) καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀκατάλληλον.—Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀνδρίτσαιναν. Ἔχουν μικροατέλειες τὰ σταυρόλεξά σου. Ἂν προσέξῃς λίγο, θὰ φτιάξῃς καλύτερα.— Σ. ΣΤΕΛΛΑΝ. Ὄχι καλό. Οἱ λέξεις εἶναι ἴδιες καθέτως καὶ ὁριζοντίως.— Κ. ΧΡ. ΠΑΠΑΝ. Ἔχει ἐλάχιστες λέξεις τὸ σταυρόλεξό σου καὶ χωρίζεται σὲ δύο.—Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΑΝ, Πάτρας. Μεγάλο καὶ δύσκολο εἰς τὴν λύσιν του τὸ σταυρόλεξό σου.— Δ. Π. ΠΡΟΚΑΝ, Ἐνταῦθα. Ἐγκρίνονται.— Ι. Δ. ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΝ. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἐχρησιμοποιήθη κατ' ἐπανάληψιν σὲ κρυπτογραφικά.— Ι. ΔΑΡΣΙΩΤΗΝ, Ἄργος. Νὰ γράφῃς σὲ κανονικὸ χαρτὶ ἄλλη φορά.— Σ. Γ. ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΝ, Λαμίαν. Ἀνεπιτυχῆ (ΣΑΡΑ;).— Ι. Τ. ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ. Θεσσαλονίκην. Πολὺ μπερδεμένες οἱ ἀσκήσεις σου. Νὰ ταξινομῇς καλύτερα ἄλλη φορὰ τὴν ὕλη σου καὶ κυρίως νὰ γράφῃς συνέχεια σὲ κανονικὸ χαρτί.—Α. Σ. ΧΡΙΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀρεόπολιν. Δὲν εἶναι κατάλληλα πρὸς δημοσίευσιν, ἐξαιρέσει τοῦ κρυπτογραφικοῦ.—Τ. ΧΕΙΜΩΝΑΝ, Κρέσταινα. Ὁ λαβύρινθος ἁπλούστατος. Τὸ σταυρόλεξο ἀκατανόητο, ἐφ' ὅσον δὲν διασταυρώνονται πλήρεις λέξεις. Ἡ Βιέννη δὲν γράφεται μὲ ἕνα ν.—Χ. Δ. ΦΑΝΟΝ, Τρίπολιν. Τὰ σταυρόλεξα ὄχι. Τὰ ἄλλα ἔλαβον σειράν. Ἄλλη φορὰ νὰ γράφῃς ἀπ' τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ μόνον.

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ 1896

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1077)

κίων, δι' ὧν κατηγλάϊζεν ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου τὸν ἀγρότην θριαμβευτὴν τὸ Ἔθνος ὅλον». Ἔτσι περιγράφει τὴν ὑποδοχὴν τοῦ νικητοῦ τοῦ Μαραθωνίου δρόμου τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ὁ χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς.

Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦ Μαραθωνίου δρόμου ἔλαβον μέρος δέκα ἑπτὰ ἐν ὅλῳ ἀνταγωνισταί: 12 Ἕλληνες καὶ 5 ξένοι, ὅλοι νέοι ἀπὸ 18—26 ἐτῶν. Οἱ σπουδαιότεροι ἀπὸ τοὺς ξένους ἦσαν ὁ Ἀμερικανὸς Μπλέϊκ, ὁ Αὐστραλὸς Φλάκ, ὁ Γάλλος Λαρμουζιὼ καὶ ὁ Οὖγγρος Κέλνερ. Ἐπιλεκτότεροι δὲ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἦσαν οἱ Δεληγιάννης, Βασιλάκος, Λούης καὶ Μπελόκας. Ὁ Λούης, ὁ νικητὴς τοῦ Μαραθωνίου, διήνυσε τὸν ὅλον ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος δρόμον εἰς 2 ὥρας, 58' καὶ 56''. Δεύτερος καὶ τρίτος, ἐπίσης Ἕλληνες, οἱ Βασιλάκος καὶ Μπελόκας, ἔφθασαν εἰς τὸ Στάδιον σχεδὸν συγχρόνως, ὁ πρῶτος εἰς ὥρας 3, 6' καὶ 3'' καὶ ὁ δεύτερος εἰς 3 ὥρας, 6' καὶ 30''. Τέταρτος κατέφθασεν ὁ Οὖγγρος Κέλνερ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐχειροκροτήθη ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς προηγηθέντας.

* * *

Ἔτσι ἔληξαν τ' ἀγωνίσματα στίβου τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, εἰς τὸ κυριώτερον ἄθλημα τῶν ὁποίων, εἰς τὸν Μαραθώνιον δρόμον, ἐνίκησεν ὁ Σπ. Λούης, κάτοικος τοῦ ὁλόδροσου Ἀμαρουσίου, τὴν νίκην τοῦ ὁποίου ὁ λαὸς ἐθαύμασε καὶ ἐλάτρευσε. «Τὸν πῆρε—ἔλεγε ὁ κόσμος, ὅταν ἀργὰ τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς 29 Μαρτίου τοῦ 1896 ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ Στάδιο στὰ σπίτια του —ὁ Ἅγιος Γεώργιος στὸ ἀτίμητό του κάτασπρο ἄτι καὶ τὸν ἔφερε στὸ Στάδιο, γι' αὐτὸ δὲν κουράσθηκε, γι' αὐτὸ ἐξετέλεσε τόσο γρήγορα τὸν Μαραθώνιο δρόμο...».

Θᾶνος Γιαννέλης

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

